

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2004/37 (29) ● 18 Eylül 2004 ● 500 000 TL

Gerici-faşist yasalarla toplumsal muhalefeti susturamazsınız!

Cezalarla, tecritle, baskıyla, devlet terörüyle devrimcileri teslim alamazsınız!

3. sayfa...
Demokratik hak ve özgürlükleri mücadeleyle kazanacağız!

5. sayfa...
Ulucanlar katliamının 5. yılı ve hücre saldırısı...

10. sayfa...
Görüşme masası değil direniş!
Gerekirse değil hemen flimdi grev!

Orta sayfa...
Sosyal haklarımız için mücadeleyi yükseltelim!

18-19. sayfa...
Gençlik hareketinin zaafı ve güçlükler

28. Sayfa...
AB ve Kürt sorunu

İÇİNDEKİLER

Demokratik hak ve özgürlükleri mücadeleyle kazanacağız!....	3-4
Ulucanlar katliamının 5. yılı ve hücre saldırısı....	5
Zamanı gelince hesap soracağız ve bedel ödeteceğiz!	6
Sözde demokratik yasalar faşist 12 Eylül Anayasası'nı besliyor... ..	7
Adli yıl açılış törenlerinde kirli ilişkileri örtme yarışı	8
Emperyalistler özgürlüğümüzle değil köleliğimizin süreklileştirilmesiyle ilgililer.....	9
Görüşme masası değil direniş...	
Gerekirse değil hemen şimdi grev! ...	10
KESK üyeleri eylemde... ..	11
Eğitim Sen'i kapatma girişimi boşa çıkarıldı....	12
Sömürücü asalakların "istikrar"ı işçilerin ve emekçilerin yıkımı üzerine kurulu	13
AKP'nin postmodern eğitim anlayışı. .	14
Çöken eğitim sisteminin tablosu	15
Sosyal haklarımız için mücadeleyi yükseltelim!	
(Orta sayfa)	16-17
Yeni dönemde gençlik hareketi/1 ..	18-19
22 yıl önce Sabra ve Şatila'da vahşi kıyımı gerçekleştiren katiller bugün İsrail devletini yönetiyorlar.....	20
"Büyük İsrail" düşü Filistin halkının direnişiyle parçalanacak!.. ..	21
Irak emperyalist işgalciler için cehennem olacak!	22
11 Eylül... Emperyalist gericiğin ve saldırganlığın zincirlerinden boşandığı tarih	23
Almanya'da emekçilerin Pazartesi gösterileri sürüyor.	24-25
DİSK-Tekstil yönetimi derhal istifa etmelidir!	26
Ümraniye'de 10. yıl çalışmalarından... ..	27
AB ve Kürt sorunu	28
Kürtler'e ABD'nin vereceği hiçbir şey yoktur!.. ..	29
Kardeş Öcalan artık Amerikan bayrağı sallıyor... Bizi ancak ABD kurtarabilir! ..	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2004/37 (29) ● 18 Eylül 2004

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 534 32 39
Fax: 0 (212) 6356993

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

26 Eylül '99... Ulucanlar katliamınının 5. yılını geride bırakıyoruz. Sermeye devletinin katliamcı kimliği yüzlerce kez ispatlanmıştır. Bu katliamcı kimlik her önemli toplumsal ve siyasal gelişmede yeniden yeniden karşımıza çıkmaktadır.

5. yıl önce hücrelere geçişin startını veren Ulucanlar katliamı ölümüne bir direnişle karşılanmış, devrimci iradenin teslim alınamayacağını dosta-düşmana göstermiştir.

Devrimci tutsaklar, "Cesaretiniz varsa gelin!" dediler. Düşmanın ateş ve yıkım saçan silahlarına çıplak bedenlerini siper ederek direndiler.

Ulucanlar katliamının 5. yıldönümünde sermaye devleti devrimci tutsaklara karşı yeni bir saldırı hazırlığı içerisinde. Devrimci tutsakları hücrelere kapatan ancak teslim alamayan sermaye devleti, yeni ve kapsamlı bir saldırıyla bu kez sonuca ulaşmayı amaçlıyor. Ancak bu kolay olmayacaktır. Devrimci tutsaklar bu saldırıyı da cepheden karşılayacaklardır. Değişik zamanlarda yaptıkları açıklamalar bu kararlılığın dile getirilmesidir.

Devrimci tutsaklar son 25 yıldır zindanlarda büyük bedeller ödediler. Bugün de ödemeye devam ediyorlar. Ve hiçbir zaman da bundan kaçınmadılar. Ancak bu ağır bedelin ödenmesinin önüne geçilmelidir. Zira bu bedeli her ne kadar devrimci tutsaklar şahsında ödense de, ödenen bedel tüm işçi ve emekçilere aittir.

Ulucanlar katliamının yıldönümünde tecride, tek tip elbiseye, zorunlu çalıştırmaya, ağırlaştırılmış disiplin cezalarına, tüm baskı ve terör uygulamalarına karşı mücadeleyi dışarda yükseltmek devrimci bir görev ve sorumluluktur.

İstanbul, Adana, İzmir ve Diyarbakır'da oluşturulan "Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tarası Karşıtı Birlik"ler bu saldırıyı dışardan göğüslemenin bir mevzisi olmalıdır. Bu birlikler tüm kentlerde ve en geniş güçleri kucaklayacak bir esnekliğe sahip

olmalıdır. Komünistler bu birliklerin her alanda oluşturulması ve amaca uygun bir çalışmaya sevk edilmesi için üzerilerine düşen sorumluluklara sıkı bir şekilde sahip çıkmalıdır.

İşçi ve emekçilerin dikkati yeniden hücrelere ve yeni saldırı yasalarına çekilmelidir. Bu konuda her türlü araç ve yöntem kullanılarak işçi ve emekçiler bilgilendirilmeli ve aydınlatılmalıdır. Bu açıdan elde edilecek başarı içerde ve dışarda artan saldırıların önünü kesmek bakımından hayati bir öneme sahiptir.

Çıktı!
Kitapçı ve bayiilerde...

Demokratikleşme aldatmacasıyla ve sahte tartışmalar eşliğinde yeniden düzenlenen TCK Tasarısı'nda ceza yasaları ve infaz koşulları daha da ağırlaştırılıyor...

Demokratik hak ve özgürlükleri mücadeleye kazanacağız!

Zina tartışmaları neyi gizliyor?

Beklendiği gibi AKP, bir dizi konuda demokratik hak ve özgürlükleri yürürlükteki biçiminden daha fazla kısıtlayan, siyasal düşünce ve eylemlere daha ağır cezalar ve daha ağır infaz koşulları öngören yeni TCK Tasarısı'nın gerici kapsamını gözden saklamak amacıyla bilinçli olarak ortaya attığı zina konusunu son anda geri çekti. Böylece ilk etapta, sözde muhalefet partisi CHP'nin, bu konuya günlerce sayfalarını açan medyanın ve bu adımı "bir şaka" olarak karşılayan AB'nin kaygıları giderilmiş, sermaye ve sermaye hizmetçileri tarafından önemli bir reform olarak sunulan tasarı maddelerinin sorunsuz biçimde meclisten geçmesinin önü açılmış oldu. Fakat üzerinden daha bir-iki gün geçmeden AKP aynı anlayışı eşler arasında cinsel sadakat, evli olmayan cinsler arasındaki ilişkileri suç kapsamına alma gibi başlıklarda cinsel ayrımcılığı ve erkek egemenliğini pekiştiren yeni tasarı maddeleriyle sürdürmeye kalkınca, aynı tartışma yeniden alevlendi.

Hükümetteki bu takıyyeci tüccar takımının, tabanına bir mesaj vermek için zina meselesini ortaya attığına ve bunu sonuna kadar sürdüreceğine kuşku yok. Fakat bu, meselenin ikincil planda kalan yanıdır. Aslolan sermayeye hizmet görevini yerine getirmek, hedef şaşırtarak saldırıları sorunsuzca yürürlüğe koymaktır. Bunu yaparken bir taraftan da bir takım kırıntılar koparmaya bakmak ya da seçmen ve taraftarlara mesaj niteliği taşıyan bu türden girişimlere başvurmak, adettendir.

Evet, ortada bir "şaka" değil, fakat gerici bir takım hesaplar ve sinsi bir manevra var! "Reform", "ceza yasasında devrim" diye parlatılan yeni Türk Ceza Kanunu Tasarısı kapsamına alınmak istenen zina ve benzeri yasa önerilerini gerici ve çağdışı bulan, AB ve demokratikleşme yolunda bir engel olarak gören çevrelerin bu aynı duyarlılığı diğer tasarı maddelerine göstermemesi bir yana, adeta yok sayması ortada bir oyun oynandığını göstermektedir. Bunun içindir ki, tek bir konuda, zinanın suç sayılması üzerine fırtına koparanlar, toplam 129 maddeden oluşan ve herbiri gericiğin, baskının timsali olan; devrimci tutsaklara kan kusturmayı amaçlayan; dillerine doladıkları "insan hakları"nı, "ifade özgürlüğü"nü, hakkı-hukuku ayaklar altına alan Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'na tek bir itiraz, en küçük bir eleştiri yöneltmiyorlar.

Nasıl itiraz edebilirler ki! Niye eleştirsinler ki! Çünkü, ağır cezalara, insanlık dışı uygulamalara maruz kalacak olanlar kendi öz sınıf düşmanlarıdır. Çünkü, onların sözde demokrasilerinin sınırı işte buraya kadardır. Çünkü, onların temel felsefesi, ezilenlerin ve sömürülenlerin sırtından sopayı, tüm muhalefetin tepesinde kılıçtan keskin ceza yasalarını eksik etmemek üzerine kuruludur. Çünkü, hepsinin

derdi, kağıt üstünde her şeyi toz pembe gösterip bir an önce kapağı AB'ne atmaktır.

Yasaların ruhu: İşçilere, emekçilere ve devrimcilere baskı, sermayeye güvenlik!

Maddeleri bir bir meclisten geçmekte olan yeni TCK Tasarısı'nda özü itibarıyla yeni olan bir şey yok. Tıpkı önceki düzenlemelerde olduğu gibi bu yasalar, sermaye sınıfına en üst düzeyde güvenlik getirmeyi amaçlıyor. Bu, açıktan böyle ifade edilmeyeceği yerde, doğal olarak "toplumun güvenliği" ambalajıyla sunuluyor. Tabii, şimdilerde buna ek olarak, yeni TCK'yı ince bir takım düzenlemelerle demokratik hukuk devletinin, AB üyeliği yolunda demokrasi kriterlerinin ölçütü ve gereği diye yutturulması da ihmal edilmiyor.

Nasıl sunulursa sunulsun, bu gerici yasalara ruhunu veren toplumsal gerçeklerin arkasındaki sınıfsal çelişkilerin üstü örtülemez. 1926 yılında ilk biçimi verilen ve tam 62 kez yeniden düzenlenen bu yasalar, sermayenin sınıf iktidarının, hukuk kılıfına bürünmüş zorbalığının, çaresizliğinin ve korkusunun ifadesidir. Tüm suçların kaynağı olan bir sınıfın ibretlik belgesi olan bu yasaların sürekli yeniden düzenlenmesinin ve her düzenlemede ezilen, sömürülen sınıflara daha ağır cezalar öngörülmesinin, kırılıp kuşa çevrilen kırıntıların demokratik haklar ve özgürlükler diye sunulmasının mantığı da burada gizlidir. Bunun yalnızca "siyasal suç" kapsamına alınan ceza maddeleriyle sınırlı olduğunu düşünmek yanlış olur. Amaç, tüm toplumun ceza ve ağır infaz koşullarıyla sermayenin boyunduruğuna alınması,

devrimci muhalefetin önünün kesilmesi ve sermaye sınıfının yolaçtığı suçların üstünün örtülmesidir.

Kasıtlı bir şekilde tüm dikkatlerin zinaya ve AKP'nin gerici manevralarına odaklandığı yerde, bu temel gerçeğin altı bir kez daha kalın bir şekilde çizilmelidir.

Asıl suçlu sermaye iktidarındır!

Yeni diye sunulan TCK tasarısının pek çok maddesi sermayenin çaresizce arayışının, gericiğinin, özgürlük ve demokrasi söylemiyle yaptığı maskaralıkların en çarpıcı örnekleriyle doludur. Örneğin yeni düzenlemelerle trafik suçları, töre cinayetleri, kapkaç vb. suçlara daha ağır cezalar getiriliyor. İşkence suçuna getirilen cezalar artırılıyor vs. Sonuçta, toplumsal güvenliğin, bireyin hak ve özgürlüklerinin bu cezalarla korunacağı ilan ediliyor. Peki, insanları bu suçlara iten toplumsal koşulları bizzat kendi elleriyle hazırlayanlar kimlerdir? Hiçbir alt yapı ve iyileştirme olmaksızın karayollarını araçlarla doldurup trafik keşmekeşini kim yaratıyor? Kitlesel ulaşım sistemine kim engel oluyor? Suçun asıl kaynağı diye kendilerinin itiraf ettiği, milyonlarca insanı cenderesine alan cehaleti ve sefaleti kim yaratıyor? Organize suçların, uyuşturucunun, kadın ticaretinin vb. arkasında hangi sınıf var? Bizzat bu yasanın mimarı Sulhi Dönmezer değil mi "işkence polisin dopingidir" diyen. En tepesindeki devlet ve hükümet yöneticilerinin mafyayla, çıkar çevreleriyle içli-dışlı olduğu, en büyük vurgunların, yolsuzlukların sermaye çevrelerinde döndüğü ve hiçbir kovuşturmayla uğramadığı, devletin bir hortumlama aracına dönüştüğü bir yerde, bu düzen, elbette devlet terörünü

kullanıp ceza tehditleri savurarak suçu ve suçluyu sokaklarda arayacak, dur diyen olmadıkça kendi suçlarının kefaretinin tüm topluma kesecektir.

Ama elbette gerici yasaların sivri ucu, her zaman ve her yerde olduğu gibi, bu toplumun en ileri, en diri ve dinamik kesimlerini hedef alıyor. Sermaye, her şeyden önce bu kesimler üzerinde uygulayacağı fiili ve hukuki terörle güvenliğini almaya çalışıyor. Yeri geldiğinde kendi hukukunu çiğneyerek faşist darbeler, katliamlar, yargısız infazlar yapmaktan; işkenceyi bir devlet politikası olarak yaygın olarak kullanmaktan; grevlerin, demokratik hakların önüne yasaklardan bir barikat örmekten geri durmuyor. En pespayesinden en modernine kadar burjuva demokrasisinin “özgürlükçü”, “demokratik” maskesi, tam da bu konuda o kanlı dışlerini gizleme işlevini yerine getiremiyor.

Sermaye, verili mülkiyet ilişkileri düzleminde ve verili siyasal sınırlar içinde bir parça esnetebildiği yasaları ve işleyişi, iktidarını ve mülkiyet düzenini hedefleyen tehdit ve tehlikelere karşı keskin bir kılıca dönüştürüyor. Sınıf mantığı, sınıfsal çıkarları bunu gerektiriyor. TCK Tasarısı’nın içinde en ince ayrıntısına kadar ele alınan Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı, sermayenin sınıf düşmanlığı konusunda yalnızca ne kadar acımasızlaştığını değil, aynı zamanda, yıllar içinde bu konuda ne kadar uzmanlaştığını da gösteriyor. Elbette bu gelişim, büyüyen korkusuyla bir paralellik de arz ediyor. Ve elbette bu konuda mesafe almasında emperyalist efendilerinin deneyimlerinin ve katkılarının büyük bir payı var.

Hak ve özgürlüklerimizi mücadele alanlarında kazanacağız!

Ceza ve Tedbirleri İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı, cumhuriyet tarihinin en kapsamlı, en zorba ve en ayrıntılı infaz yasasıdır. Yasa, 1991 tarihli 3713 sayılı TMY’nin geliştirilmiş halidir. Yeni düzenlenmiş haliyle zaten 4 yıldır fiilen uygulanmakta olan yeni infaz koşulları, yıllar içinde artan cezalara paralel olarak, alabildiğine ağırlaştırılıyor. Bu yasa, her türlü fiziki baskı ve uygulamayı, yoğun bir siyasal, ideolojik ve psikolojik baskı ile takviye etmeyi; sürekli, sistemli ve çok yönlü bir baskı mekanizması yaratarak devrimci ve muhalif kesimleri teslim almayı hedefliyor. Katı bir fiziki ve sosyal tecritten, haber, iletişim ve araştırma-okuma hakkının gaspına, zorla çalıştırmadan tek tip elbiseye, açlık grevlerine zorla müdahaleden ayrıntılandırılmış disiplin cezalarına, işkenceli sorgulardan treatman adı altındaki baskılara kadar her şey, devrimci tutsakları siyasal kimliklerinden soyundurmaya, davalarından koparmaya dönüktür.

Faşist devletin bir dizi kanlı operasyonun ardından hayata geçirmeye çalıştığı bu fiili saldırılara karşı devrimci tutsaklar tam dört yıldır ağır bedeller ödeyerek direniyorlar. Onların direnişi, işçi sınıfı ve emekçileri köleleştiren İş Yasası’na, Kamu Yönetimi Yasası’na, sermayenin tüm diğer saldırılarına karşı direnişin de bir parçasıdır. Ceza ve infaz yasalarıyla, işçi ve emekçilere dönük tüm diğer fiili ve yasal saldırılar kopmaz biçimde birbirine bağlıdır. Sermaye bu tür yasalarla yalnızca devrimcilerin değil, milyonlarca işçi ve emekçinin mücadelesinin önüne bir barikat örmeyi hedefliyor.

Eli kanlı sermaye iktidarı, milyonlara mücadeleden başka bir seçenek bırakmıyor. Milyonların geleceği, bu tek seçenekte gösterecekleri ısrar, kararlık ve fedakarlığa bağlıdır.

Hapishanelerde yaratılan direniş geleneğinden güç alarak fabrikalarda, okullarda ve sokaklarda birleşik-militan mücadeleyi yükseltelim!

Düzenin işkenceci yüzü gizlenemiyor

Türkiye’de işkence askeri-sivil rejim ayrımı olmaksızın alenen uygulanagelmektedir. Yöntemlerine, dönemine ve işkence mağduru kişilerin kimliklerine göre değişse de işkence sistematik olarak sürmektedir. Nitekim Türkiye’de sistematik işkence yapıldığına dair belgeleriyle ispatlanabilen birçok veri, bu konuda Türkiye’yi suçlu bulan onlarca uluslararası yargı kararı mevcuttur.

Verheugen Türkiye ziyareti sonrası yaptığı açıklamada, Türkiye’de sistematik olarak işkence yapıldığına dair şüpheler olduğunu, bu sorunun aşılmadığı takdirde Türkiye’nin AB üyeliğinin önünde büyük bir engel olacağını belirtti. Bu açıklamaya İçişleri Bakanı Aksu’dan gelen yanıt, “son iki sene içerisinde insan hakları örgütlerinin kendilerini tebrik ettikleri” yönünde oldu. Hükümete gelirken “işkenceye sıfır tolerans” tanıyacaklarını ifade eden AKP hükümeti, İHD’nin işkence konusunda sunduğu raporların aksine, son iki sene içerisinde işkence suçunun işlenmediği iddiasında.

Avrupa’nın Türkiye’deki işkence uygulamalarından ne ölçüde rahatsız olduğu ve bu konudaki basıncının ne kadar samimi olduğu bir yana. Türkiye’nin işkencenin önlenmesine ilişkin yasal düzenlemelerinin ne derece yürürlükte olduğu ise sorunun öteki yanı. Avrupa bu konuda kendi kriterlerine göre hazırlanmış yasal düzenlemelerle yetinebilir. Türkiye de demokratikleşme adına varolan yasal düzenlemeleri şeklen geliştirebilir ve şirin görünmek adına birkaç işkenceciyi göstermelik cezaya da çarptırabilir. Ancak açık olan bir nokta var. Türkiye’de işkence salt bir sorgulama yöntemi değil bir devlet politikası, düzenin sistematik olarak kullandığı bir baskı aracıdır. Bugüne kadarki yasal düzenlemeler makyaj olmanın ötesine geçememiştir. Bugünden sonra ise, AB’ye uyum adı altında gerçekleştirilecek yasal düzenlemeler iz bırakmayan işkence yöntemleriyle birleştirilerek, ancak işkence gerçeğinin üzerinin örtülmesinin bir yolu olabilir.

“Ben devletim, öldürürüm”

Mevcut yasal düzenlemeler işkence altında alınan ifadelerin delil kabul edilemeyeceği yönündedir. Bu düzenlemeler sadece iç hukuku da kapsamaz. Türkiye işkencenin önlenmesi yükümlülüğünü doğuran birçok uluslararası anlaşma, sözleşme ve protokole de imza atmıştır. Ancak işkence hiçbir dönem ortadan kalkmamıştır. Hatta Türkiye bu konuda teknolojik gelişmeleri en yakından takip eden ve uygulamaya koyan ülke olmuştur. Gözaltı sırasında meydana gelen “kuşkuğu ölüm” ve sıklıkla meydana gelen “intihar” olaylarının çokluğu, işkence görenlerin şikayetleri, bazı görevlilerin işkence yapıldığına dair açıklamaları, Kenan Evren’in zamanında verdiği demeçler, Türkiye’yi mahkum eden yargı kararları vb. sermaye iktidarının işkenceci kimliğinin kanıtlarıdır.

Cumhurbaşkanlığı döneminde Kenan Evren işkence konusunda soruşturmaya uğrayan polis sayısının, tüm polislerin binde on yedisi olduğunu ifade etmişti. Dönemin verileriyle hareket edildiğinde, sözü edilen binde on yedilik oran 2 bin polise tekabül ediyor. Tüm polisler içerisinde sorgulama yapan polislerin sayısı temel alındığında ve buna soruşturma açılmayarak korunan işkenceci polislerin sayısı da eklendiğinde ortaya gerçek oran çıkacaktır. Evren işkence suçunu sadece 2 bin

polisin üzerine yıkarak devleti aklamaya çalışmıştır. Ancak verdiği kısacık demeç, işkencenin varlığının devlet ağzından kabul edilmesinden başka bir şey değildir.

Bunların yanı sıra, varolan yasal düzenlemeler ne derse desin, işkencecileri ödüllendiren sonuçlar doğurmaya devam etmektedir. Askeri Yargıtay Daireler Kurulu ‘86 yılında işkence yapıldığı iddialarının sıklığına dair bir açıklama yaptı: *“Türkiye’yi uluslararası kuruluşlar nezdinde zor duruma düşürmek, mevcut demokratik rejimi kötüleyerek, antidemokratik bir uygulama bulunduğu izlenimini yaymaya çalışmaktalar.”* Polis devletinin işkence sorununa nasıl yaklaştığına çarpıcı bir örnektir bu açıklama. İşkence mağdurları, işkenceyle karşı karşıya kaldıklarını ifade ettikleri için bir de suçlu ilan edilmişlerdir. Öylesine yargı kararları vardır ki, işkencenin “somut doğru”ya ulaşma amacıyla yapıldığını ve “doğru”ya ulaşma ihtimalinin işkencenin şiddetinin artmasıyla yükseldiğini ifade edebilmektedir. Örneğin Erzincan Sıkıyönetim Mahkemesi’nin şu kararı tam bir arsızlık örneğidir:

“Bir an için işkence yapıldığı kabul edilse bile, işkence sanıktan doğru cevap almak için yapılmaktadır. Eğer doğru olmayan, uydurma cevaplar verilirse, işkencenin gayesi doğru cevap almak olduğuna göre, işkence daha da arttırılacaktır. O halde bu durumun sanıklarca da bilinmesi tabii olduğuna göre, bu önermenin mantıki sonucu, işkenceye maruz kalanın doğru cevap vermesidir. Öyleyse, ifadelerin işkence altında alındığı sabit bile görülse, ifadelerin gerçek dışı olduğunu, itibar edilemeyeceğini ortaya koymaz. Şu halde işkence ayrı şey, işkence sonrası verilen ifadelerin doğruluğu ayrı şeydir.”

İşkence gizlenemez bir gerçektir!

Düzenin sözcüleri ne kadar çaba harcarsalrsa harcasınlar, işkence gerçeği gizlenemiyor.

İHD verileri 2003 yılında 1391 kişinin işkence gördüğünü ifade ediyor. İşkence vakalarına rastlanan iller; Ankara, Adana, Ardahan, Ağrı, Aydın, Batman, Bursa, Bingöl, Diyarbakır, Gaziantep, Hakkari, Edirne, Kayseri, Konya, Isparta, İstanbul, İzmir, Manisa, Mardin, Mersin, Muş, Ordu, Siirt, Şanlıurfa, Iğdır, Tunceli ve Van’dır. 2004 yılının ilk 6 ayında işkence görenlerin sayısı 692’dir. Elbette bu rakamlar salt bildirilmiş olan işkence vakalarıdır.

İşkencecilerin cezalandırılmasına gelince. ‘91’de işkencede katledilen Birtan Altunbaş’ın geçtiğimiz hafta sonuçlanan davası bu konuya da açıklık getirmektedir. Altı yıldır adresi tespit edilemeyen, davaya katılmayan işkenceci polise, işkence yaptığına dair itiraflarına rağmen, iyi hal gerekçesiyle ceza indirimi uygulandı. Yargılama sürecinde devlet kendi resmi görevlisinin adresini bulmayı bile başaramadı! Altı yıl boyunca mahkemeye dahi gelmeyen işkenceciye bir de iyi hal gerekçesiyle ceza indirimi uygulanması, gerçekte sergilenenin tam bir orta oyunu olduğunu ortaya koydu. Bu arada AKP’nin “sıfır tolerans”ının ne anlama geldiğini de...

Sermaye düzeni için işkence, önlenmesi ve cezalandırılması gereken insanlık dışı bir uygulama değil, aksine kurumsallaştırılması, gizlenmesi ve aklanması gereken köklü bir devlet geleneğidir. Çünkü çürümüş ve kokuşmuş düzenlerinin devamı buna bağlıdır.

Ulucanlar katliamının 5. yılı ve hücre saldırısı...

Devrim ile düzen arasındaki irade savaşı sürüyor!

Türkiye’de cezaevlerindeki çatışmanın 25 yıla dayanan bir tarihi var. 12 Eylül ‘80’den beri bu böyledir. Devlet cezaevlerini rehabilite merkezi olarak planlamış, devrimci tutsakları devrimci değerlerinden soyutlamak ve bu değerleri yoketmek amacı gütmüştür. Ve bunu daima fiziki terör eşliğinde gerçekleştirmiştir.

25 yıllık sürece baktığımızda her adımda yapılan budur: Faşist 12 Eylül karanlığının ardından ‘84 yılında başlayan Tik Tip Elbise saldırısı ve buna karşı gelişen ÖO direnişi; 91’de çıkarılan Terörle Mücadele Yasası’na hücreleri hayata geçirmeyi amaçlayan hükümlerin konulması; ‘91’de Eskişehir tabutluğunun açılması ve gerçekleşen direnişler; ‘95 Eylül Buca katliamı, ‘96 Ocak Ümraniye katliamı; ‘96’da hücre tipi cezaevlerinin yolunu açan faşist M. Ağar’ın hazırladığı Mayıs genelgesi ve ardından başlayan ‘96 ÖO direnişi; ‘96 Eylül Diyarbakır katliamı, F tipi hücrelerin yapım startını veren ‘97 Ağustos genelgesi; hücrelere geçişin ilk saldırı provası olan ‘99 Ulucanlar katliamı; saldırıyı önden karşılamayı amaçlayan ÖO direnişi; direnişe kaşı 19 Aralık katliamı ve nihayet F tipi tecrit hücreleri...

Tüm saldırıları ve olayları tek tek ele aldığımızda kabarık bir baskı ve şiddet tablosu çıkıyor karşımıza. Aslında tüm bunların özü 25 yılı bulan çatışmaya çıkıyor.

Hücrelerde irade çatışması sürüyor!

Zindanlarda 25 yıldır bir irade çatışması yaşanıyor. Özünde düzen-devrim çatışmasıdır bu. Emperyalistlere kölece bağlı olan sermaye devleti, düzenin devamı için işçi ve emekçilere on yıllardır azgınca saldırıyor. Her geçen gün işçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşulları daha da ağırlaşmakta, emekçilere adeta kölelik koşulları dayatılmaktadır. İç ve dış borçlar artmakta, soygun ve talan sürmekte, tüm bunların faturası da emekçilere çıkartılmaktadır. Ekonomi IMF-DB eliyle yönetilmektedir. İçeride bunlar olurken dışarıda emperyalist saldırganlık had safhaya varmıştır. Türkiye bu saldırganlık için bir savaş üssü olarak kullanılmakta ve işbirlikçi sermaye devleti emperyalizmin müdahale gücü rolünü üstlenmiş bulunmaktadır. Balkanlar’dan Afganistan’a ve Irak’a kadar her yerde emperyalistlerin taşeronluğu yapılmakta, emperyalizmin hizmetinde kardeş halklara karşı savaşılmaktadır.

Sermaye devleti içeride ve dışarıda gerçekleştirdiği tüm bu saldırıların elbette bir sınırı olduğunun bilincindedir. Bu saldırıların sürgit devam edebilmesi için işçi ve emekçilerin denetim altında tutulması, baskı ve terörle sindirilmesi gerekmektedir. Sermaye devleti için asıl korku işçi ve emekçi hareketinin devrimci bir mecraa akması, devrimci bir önderlikle buluşmasıdır. Onun için sürekli olarak devrimciler üzerinde dizginsiz bir baskı ve terör uygulanır. Böylece işçi ve emekçilerle devrimci hareketin bütünleşmesi engellenmek istenir. Bu yolla aynı zamanda kitlelere gözdağı verilmek istenir. Dışarıda devrimcilere yönelen saldırı içeride de sürdürülür. Devrimci tutsaklar hedef alınır. Devrimci değer ve

ideallerinden soyundurulması için sonu gelmeyen saldırı ve katliamların hedefi haline getirilir. Amaç devrimci iradeyi kırmak, yıldırma ve böylece teslim almaktır.

Ama devletin planları devrimci tutsakların çelikten iradesi karşısında daima tuz-buz olmuştur. Denizler’in, Mahirler’in, İbrahimler’in geleneğinden kök alan devrimci tutsaklar, 25 yıldır devlete her defasında diz çöktürmüştür. Direnme geleneği daima diri ve güçlü tutulmuştur. Ödenen ağır bedellere rağmen boyun eğilmemiştir. Buca’da, Ümraniye’de, Ulucanlar’da teslimiyetin zerresi yoktur. 19 Aralık’ta direnişle yanıt verilmeyen bir tek cezaevi olmamıştır. Devrimci tutsaklar direnerek, işçi ve emekçilerin haklı davasının ve sosyalizmin savunucusu olduklarını bir kez daha kanıtlamışlardır.

F tipi saldırısının başlangıç vuruşu: Ulucanlar!

Zindanlardaki büyük direnç karşısında çaresiz kalan burjuvazi emperyalist akıl hocalarının da yönlendirmesiyle hücre saldırısını gündeme getirdi. CIA’nın katkısıyla saldırı bu kez daha ince bir şekilde planlandı ve hazırlandı. Avrupa’da uygulanan ve Türkiye’ye nakledilen bu sisteme F tipleri denildi. Tutsaklar tek tek ya da 3’lü hücrelere konulacak, birbiriyle temasları engellenecek, dışarıyla bağları kesilecekti. Birbirlerinden yalıtıldıkları oranda örgütlü bir güç olarak davranmaları engellenecek, bireysel tecrit yaşamı başka yaptırımlarla beslenecek ve tüm bu uygulamalar tretman denilen rehabilitasyonla birleştirilecekti. Böylelikle “örgütle bağı kopartılacak”, devrimci kimlik yokedilecekti. Bunun için ‘97’de yayınlanan Ağustos genelgesiyle F tiplerinin yapım hazırlıklarına başlandı.

Ulucanlar katliamı da işte böyle bir sürecin üzerine oturmaktadır.

Ulucanlar Cezaevi son yıllarda birçok problemin gündeme geldiği, net bir direnme kararlılığının sergilendiği bir cezaevi haline gelmişti. Bu ise devleti fazlasıyla rahatsız etmekteydi. “Koşuş sorunu” kapsamlı saldırı ve katliamın yalnızca bir bahanesi olmuştur.

26 Eylül (1999) Ulucanlar katliamı, o güne kadar gerçekleşen katliamların en şiddetlisi ve en vahşisi oldu. İlk kez bir cezaevi operasyonunda silah kullanıldı. Özel hedef gözetildi ve 10 devrimci tutsak

kurşunlarla ve vahşice işkencelerle katledildi. 100’ün üzerinde tutsak kurşun ve işkencelerle ağır şekilde yaralandı.

Ancak komünist ve devrimci tutsaklar bu saldırıyı da büyük bir yiğitlikle göğüsleyerek yeni bir direniş destanı yazdılar.

Bu vahşi katliamla F tiplerine hazırlıkların başladığı evrede devrimci tutsaklara mesaj verilmek isteniyordu. Hücrelere geçişe karşı gelişecek bir direnişe en vahşi şekilde saldırılacağı ilan edilmiş oluyordu. Ulucanlar katliamıyla gerçekte F tiplerine nasıl geçiş yapılacağına da bir provası yapılmış oldu. Nitekim 19 Aralık katliamında birçok şeyin benzer olduğunu görüyoruz.

Saldırı da direniş de sürüyor!

Ulucanlar katliamından bu yana geçen 5 yıllık sürede devlet hücre sitemini hayata geçirdi.

Ulucanlar katliamından 1 yıl sonra gerçekleşen 19 Aralık katliamıyla F tiplerine geçiş yapıldı. ÖO direnişi vahşi ve insanlık dışı bu saldırıyla bitirilmek istendi. Ama devletin hevesi bir kez daha direnişin sert kayasına çarptı ve kursağında kaldı. Direniş kaldığı yerden hücrelerde sürdü.

19 Aralık’tan bugüne 117 devrimci yaşamını yitirmiş bulunuyor.

Saldırı bugün yeni biçimlerle devam ediyor ve aynı şekilde direniş de. Hücrelerdeki uygulamalar devrimci tutsakların kırılamayan direnciyle karşılanıyor. Devlet hücre sistemindeki sözde ortak kullanım alanlarını hayata geçiremedi. Tretmanı uygulayamadı. Keyfi uygulamaları kabul ettiremedi. Devrimci tutsaklarda bu irade olduğu sürece gün gelecek hücreler de parçalanacaktır.

Devlet bugüne kadar gerçekleştirdiği saldırıları şu an mecliste görüşülen yeni yasa tasarısı ile tamamlamak istiyor. Yeni yasa tasarısıyla getirilen uygulamalar tecridi daha da ağırlaştırıyor. Bugüne kadar keyfi ve acımasızca sürdürdüğü uygulamalara “yasal” kılıf geçirmiş oluyor. Bu yasaya uygun D ve L tipi cezaevlerinin yapımı da sürüyor.

Özetle devlet, Ulucanlar katliamıyla başlatılan F tipi saldırısını sonuca götürmeye çalışıyor. Yani zindan cephesindeki büyük irade savaşı yeni zeminlerde ve biçimlerde sürüyor!

Zindanlara yönelik saldırı sınıflar mücadelesinin bir parçası ve bugün için en kritik halkasıdır. Mücadelenin bugün en şiddetli biçimde yaşandığı alan zindanlardır. Bu alandaki çatışma sınıf mücadelesinin bir uzantısı olduğuna göre, zindanlara yönelik saldırıyı göğüslemek de genel sınıf mücadelesinin zorunlu ve temel önemde bir boyutudur. Bu nedenle işçi ve emekçilerin acil talepleri uğruna mücadele ile onların haklı davası için mücadele ederken tutsak düşen devrimcilerin talepleri uğruna mücadele birbirine bağlanmak, birbirini tamamlamak durumundadır.

Bu görevin gereklerinin hakkıyla yerine getirilmesi, bugün hücrelerde inançla, inatla ve büyük bir fedakarlık ruhuyla direnen devrimci tutsaklara olduğu kadar bugüne kadar zindan mücadeleleri içinde şehit düşmüş sayısız devrimciye karşı da büyük bir borçtur.

Ulucanlar katliamı ve direnişinin 5. yıldönümündeyiz...

Zamanı gelince hesap soracağız ve bedel ödeteceğiz!

Ulucanlar katliamının üzerinden 5 yıl geçti. Katliamın yapıldığı zamanın koşullarını hatırlamakta yarar var. ‘96 zindan direnişi zaferinin üzerinden 3 yıl geçmişti. Düzen ise ‘91’den bu yana hayata geçirmeye çalıştığı hücre tipi hapishanelere geçişi bir türlü başaramamıştı. ‘91, ‘96 ve ‘99’daki tüm denemeleri devrimci tutsakların kararlılığı ve bunun dışarıda örmüş olduğu destek duvarına çarpmıştı.

Hapishanelerde yaratılmış olan bu büyük direngenlikle hapishaneler korkulur yerler olmaktan çıkarılmıştı. Her siyasi hareketin sembolleşmiş isimleri buralardaki direnişin başını tutuyordu. Hapishaneler direnişin kaleleri olarak emekçilerin ve ezilenlerin de umut kaynağı oluyordu.

Ve hapishaneler içinde Ulucanlar, son dönemdeki tüm saldırılara karşı aldığı direnişçi tutumla tel örgüleri, taş duvarları yıkma kararlılığı ile özgürlük eylemiyle öne çıkmıştı. Hapishane genelinde politik ve moral üstünlük tam olarak tutsakların elindeydi.

Düzen cephesinden bunlar kolay tahammül edilecek şeyler değildi.

Düzen kontra medya aracılığı ile sürekli hapishanelerdeki politik zemine saldırıyordu. Ulucanlar hapishanesine saldırı bu ortamda düzen cephesinden zorunluluk haline gelmişti. Bu saldırı aynı zamanda oluşacak tepkilerin görülerek hücre tipine geçiş planlarının netleştirilmesini de içeriyordu. Bugünün siyasi ceseti ve o günün başbakanı Ecevit, “hapishanelere hakim olamayan dışarıya hakim olamaz” sözüyle devletin ve düzenin soruna bakışını da özetlemişti.

Devrimci tutsaklar cephesinden bu katliam, gerek hücre tipine geçiş ve gerekse hapishane özgülünde yaşanan koğu işgali eylemi çerçevesinde tümüyle beklenen bir şeydi. Devrimci tutsaklar böyle bir katliama hazırlıklıydı. Kürt ulusal hareketinin içinde bulunduğu teslimiyetçi platformda düzenin yollarını düzlemişti.

Ulucanlar katliamı düzen cephesinden hücre tipi saldırısının ilk vuruşu olarak tarihe geçti. Devrim cephesinden ise yaratılan destansı direnişlerin bir halkası olarak düzen-devrim hesaplaşmasında yerini aldı.

Hapishaneler her zaman düzen-devrim hesaplaşmasının en çıplak haliyle yaşandığı yerler oldular. Bir tarafta elinde her tür donanımla silahlanmış düşman, diğer tarafta ise çıplak iradeye sahip devrimci tutsaklar. Devrim davasına kopmaz bağ. İşte onun için bu kadar rahat ölümü kucaklayabildi 10 yiğit devrimci ve sonrasında 117 ölüm orucu şehidi, 600 sakat kalan devrimci tutsak aynı tutumu gösterebildiler.

Hala hücrelerde teslim alınmaya çalışılan devrimci tutsaklar direniyor.

Devrim davasına saldırının bugünkü güncelleşmiş biçimi yeni Ceza İnfaz Yasası. Yasa ile tek tip elbise ve zorunlu çalıştırma kuralları getiriliyor. Ağır disiplin cezaları ile de direnmenin her biçimi suçla dönüştürülüyor. Bu tip uygulamalar 12 Eylül’den bu yana defalarca yürürlüğe konmak istendi. Her defasında devrimci tutsakların iradesine devrim davasının yenilmezliğine duyulan inanca çarptı. Bugün devrimcilerin tüm direnişlerine rağmen düzen tutsakları hücrelere tıkarak belirli bir mesafe almış durumda. Ama aynı zamanda şu anda her hücre bir direniş kalesi. Düzen tam da hücrelerdeki direnişçi

kimliğe ve ruha saldırıyor bu yasayla. Şimdi Ulucanlar’daki ruhu kuşanmak zamanıdır.

Yasanın meclisten geçip geçmemesi o kadar önemli değil. Bu yasanın hedeflediği devrimci kimliği genç devrimcilerde oluşturma sorumluluğu ile karşı karşıyayız. Ulucanlar’da şehit düşen Habip ve Ümit yoldaşın ve 8 siper yoldaşımızın çağrısını yanıtlama görevi omuzlarımızdadır.

Evet, düzen cephesinden tutsakları hücrelere atmış olmanın elverişli ortamı mevcuttur. Ama devrim cephesinden de 4 yıldır süren ağır tecrit koşullarına rağmen devrimci iradenin kırılmayan gücü söz konusudur.

Bu güçle kitlelere gitmeli, düşmana karşı durmalıyız. Devrimci tutsakların yüzümüzü kara çıkartmayan onurlu direnişi bize aittir. Onurumuza sahip çıkalım! Ancak bu yolla iki önder yoldaşımıza, Habip ve Ümit yoldaşlara, onlarla birlikte 8 siper yoldaşımıza layık olabiliriz.

Burjuvazi zindanları tüm devrimcilerle birlikte

bizim için yapıyor. Sahip olduğumuz toplam birikim yeterli. Bu birikimi genç militanlarımıza, kadrolarımıza aktarmak zorundayız. Can bedeli kazandığımız birikime bugün kıskançlıkla sahip çıkmazsak, ilerde zindanlar cephesinden eksilerden başlamak zorunda kalırız. Böyle bir şeye hakkımız yok!

Salt Habip, Ümit, Hatice yoldaşlara değil, Ulucanlar’da şehit düşen İsmet, Ahmet, Aziz, Abuzer, Mahir, Önder, Halil ve Zafer’e karşı da, 117 ölüm orucu şehidine karşı da aynı sorumlulukla davranmak zorundayız.

Tarihimizi kendi ellerimizle ve kanla yazıyoruz. Karşı devrim neyle saldırırsa saldırınsın kanla yazdığımız tarihi silemeyecek. Bütün faşist katiller hesap verecek. Ağır bedeller ödedik. Bunun böyle olacağını biliyorduk.

Zamanı gelince hesap soracak, bedel ödeteceğiz. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!

F. Yılmaz

Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik’ten eylem...

“Kürek mahkumu olmayacağız!”

Cezaevlerindeki ağırlaşan baskılara ve kişiliksizleştirme politikalarına bir yenisini eklemeyi amaçlayan Yeni Ceza İnfaz Yasa Tasarısı’na karşı mücadele etmek amacıyla kurulan ve TUAD, TUYAB, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, SDP, ESP, Tohum Kültür Merkezi, Devrimci Hareket, Esenler Pir Sultan Abdal Derneği, İşçi Mücadelesi, Tuzla Deri İş ve YDG bileşenlerinden oluşan “Tecrit ve Yeni İnfaz Yasa Tasarısı Karşıtı Birlik” Taksim Gezi Parkı’nda bir basın açıklaması yaptı.

“Kürek mahkumu olmayacağız!”, “Tek tip elbise giymeyeceğiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganlarını atan yaklaşık 150 kişi Taksim Gezi Parkı’nda toplandı. “Tecrite ve İnfaz Yasası’na izin vermeyeceğiz!” pankartının açıldığı eylemde birlik adını yapılan açıklamada şunlar söylendi:

“Gelişen halk muhalefetine önünü kesmek amacıyla topluma dayatılan 12 Eylül 1980 askeri darbesi uzun erimli bir saldırı stratejisinin ilk evresiydi. Darbeyle hedeflenen sadece o günkü muhalefeti susturmak değil, her yönüyle abluka altına alınan, susturulmak istenen köle bir toplum yaratmak düşüncesi idi. Atılan her adım, çıkarılan her yasa, dayatılan militarizm bunun bir parçasıydı. Ve bugün ülkemiz 12 Eylül’ün yarattığı bu tahribatı derinden yaşamaktadır.

“Ülkemizde bu kuşatılmışlığı kırıp, muhalefet eden, kendi özgünlükleri, kültür ve kimlik mücadelesi veren insanlara hep inkar ve cezalandırma mantığıyla yaklaşıldı. 19 Aralık katliamıyla dayatılan F ve D tipleri bu uygulamanın en önemli göstergesidir.(...) Yeni İnfaz Yasa Tasarısı’yla dayatılan tek tip elbise ve zorunlu çalışmanın yanında bir dizi baskı, yasak ve disiplin

cezaları getirilmekte, devlet ‘kaşının üstünde gözün var’ bahanesiyle yeni ölümlere davetiye çıkarmakta ve cezaevlerinde yaşamı daha da çekilmez hale getirmeye çalışmaktadır.”

“Topluma karanlığı, sömürüyü, dejenerasyonu ve militarizmi dayatan 12 Eylül askeri darbesini protesto ederken, yeni infaz yasa tasarısının meclisten çıkmaması için gereken mücadeleyi yapacağımızı kamuoyuna deklare ediyoruz.”

Açıklamanın ardından eylem sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Sözde demokratik yasalar faşist 12 Eylül**Anayasası'nı besliyor...****Cuntacılardan hesap sormak için mücadeleyi yükseltelim!**

24 yıl önce silahların gölgesinde yazdırılmış cunta anayasası halen yürürlükte. Dolayısıyla, demokratikleşme kılıfıyla yutturulmaya çalışılan AB'ye uyum yasaları bu anayasa çerçevesinde hazırlanıyor. Bu nedenle, AB'nin de onayladığı sözkonusu yasalar 12 Eylül Anayasası ile aynı kategoride değerlendirilmek durumunda.

12 Eylül faşist darbesi yükselen işçi-emekçi hareketine, devrimci harekete karşı, onu bastırmak üzere gündeme getirilmişti. Darbe sonrası hazırlanan yeni anayasa da aynı nedenle ekonomik-demokratik-sosyal hakların gaspını içeriyordu. Türkiye işçi sınıfı, bu faşist anayasa ile pek çok kazanılmış hakkından yoksun bırakıldı. Elbette, yasanın uygulaması da tıpkı yazılması gibi namluların sayesinde gerçekleşebildi. Yönetim zamanla sözde sivilere bırakılmasına, asker-kışlasına değilse bile-MGK perdesi arkasına çekilmesine rağmen, darbe yasaları da, baskı ve terör uygulamaları da süregitti. Bugün, MGK'nin de sivilleştirildiği iddiaları altında bile, her ihtiyaç duyulduğunda, askerin baskı ve terör tehdidi kullanılmaktadır.

12 Eylül, işçi sınıfının Cumhuriyet tarihi boyunca karşılaştığı en ağır saldırı olarak tarihe geçmişti. Bugün, demokratikleşme adına yapılan yasal değişiklikler ise 12 Eylül dönemini bile aratacak azgınlıkta bir saldırı programı dahilinde gerçekleştirilmektedir. Doğal olarak, böyle bir demokratikleşmeyi ifade eden yasalar da faşist anayasa ile çelişmiyor, tersine onu pekiştiriyor.

Türkiye'nin yarı askeri faşist sistemi, sadece faşist cunta yasalarını koruyup güçlendirmekle kalmıyor, darbecilerini de son derece sıkı biçimde korumaya almış bulunuyor. "Anayasa'yı zor yoluyla değiştirmek" niyetini bile idam cezalarıyla karşılayan bu sistem, bu işi fiilen yapmış olan cuntacılarına dokunmuyor. Çünkü onların yaptığı değişiklik sistemin ihtiyacı doğrultusunda yapılmıştır. Ceza yasalarında kastedilen değişiklik ise sistemi değiştirmeye yönelik olandır.

Reformist çevrelerin 12 Eylül'ün her yıldönümünde gündeme getirdiği "cuntacılar yargılansın" talebi, gerçek yaşamın bu tablosu karşısında boş bir hayal gibi görünebilir. Fakat dünyadaki kimi örnekler bunun mümkün olabileceğini göstermektedir. Yunanistan'da cuntacılar yargılanıp cezalandırılmıştır. Şili'de Pinocht için benzer bir süreç yaşanmaktadır. Fakat her iki örnekte de, cuntacıların yargılanması, reformist çevrelerin dillendirmesi ötesinde, geniş kitleler tarafından sahiplenilip yükseltilen bir talep haline geldiği için bu mümkün olabilmıştır.

Kuşkusuz, darbeciler için en ağır ceza, kurdukları faşist sistemin yıkılması olacaktır. Ancak güçlü bir mücadele yükseltildiği takdirde, suçluların bu sistem içinde de cezalandırılması mümkündür. Yüzlerce, binlerce devrimcinin, öncü işçinin kanına giren, onbinlerce Kürt'ü kirli bir imha savaşıyla yokeden darbecileri cezalandırmak için hiç de bu sistemi tarihe gömecek günü beklemek gerekmiyor.

12 Eylül faşist askeri darbesi Ankara'da protesto edildi...**Faşizme karşı omuz omuza!**

12 Eylül askeri-faşist darbesi 24'ncü yılında Ankara'da yapılan bir mitingle protesto edildi. '78'liler Vakfı'nın girişimiyle bir araya gelen çeşitli sendika ve kitle örgütleri ile reformist çevreler ve kimi devrimci grupların ortak olarak düzenledikleri miting, Tren Garı önünde kitlenin toplanılmasıyla başladı. Yürüyüş güzergahı TRT binasının önünden geçecek şekilde planlanmıştı. Darbenin ilan edildiği ve 1 No'lu Sıkıyönetim Kararnamesi'nin yayınlandığı TRT binası önünde bir süre beklenildi. Burada konuyla ilgili talepleri içeren bir "Demokrasi bildirgesi" okundu. Yürüyüş kolunun tamamı buradan geçerken talepler okunmaya devam edildi.

En önde taleplerinin yazılı olduğu çeşitli pankartlarla ve yaklaşık bin kişiyi bulan kitlesiyle yerini alan '78'liler, ellerinde bine yakın fotoğraf taşıyorlardı. Bunlar devrimci mücadelenin yarattığı en büyük değerleri anlatan şehit devrimcilerin fotoğraflarıydı. Burada önemli olan bir diğer nokta ise taşınan resimlerin şehit düştükleri dönemle ilgili bir sınırlama konmamış olmasıydı. Ellerde Deniz'in, Mahir'in resimlerinin yanısıra Ulucanlar'da şehit düşenlerin fotoğrafları, farklı yer ve zamanlarda şehit düşmüş pek çok devrimcinin fotoğrafları vardı. Bunlar içerisinde Habib, Ümit ve Hatice yoldaşların fotoğrafları da bulunuyordu. Aslında bu tablonun kendisi bile '78, '68 gibi ayrımların bir anlam taşımadığını, aksine devrimci gelenek ve değerlerin bir bütünlük arzettiğini anlatmaya yeter. Faşist sermaye iktidarının her türlü baskı ve zorbalığına rağmen devrimci mücadelenin kesintisiz bir şekilde bugüne dek sürmüş olması da darbeye karşı verilmiş anlamlı bir yanıt olmuştur.

Mitingin yapılacağı Abdi İpekçi Parkı'na varıldığında toplam kitlenin sayısı 5 bine ulaştı.

Alanda miting saygı duruşu ile başladı. Saygı duruşundan sonra '78'liler adına Ruşen Sümbüloğlu bir konuşma yaptı. 12 Eylül faşist karşı-devrimi ile devrimcilere yönelik saldırı ve baskıların vardığı nokta bir kez daha anlatıldı ve bu konudaki talepler sıralandı. Ardından KESK Başkanı Sami Evren, 12 Eylül'ün yarattığı yıkım, bunun bugünkü sonuçları ve buna karşı verilecek mücadele üzerine bir konuşma yaptı. 12 Eylül darbesi ile kapatılan DİSK adına yapılan konuşmanın ardından darbe sonrası katledilen Zeki Kargın'ın annesi Nadire Kargın kürsüye gelerek alandaki tüm oğul ve kızlarına seslendi. Bu konuşma alanda bulunan kitle tarafından uzun süre alkışlandı.

Alanda ve yürüyüş kolunda, "Faşizme karşı omuz omuza!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Darbeciler halka hesap verecek!" sloganları sık sık atıldı. Miting Gülay Akgün ve ardından Ahu Sağlam'ın söylediği ve kitlenin eşlik ettiği devrimci türkü ve marşlarla son buldu.

Mitingin başından sonuna kadar kürsüden çeşitli dönemlerde şehit düşmüş devrimcilerin adları okundu. Miting sonunda ise Eylül ayındaki bir diğer kanlı yaprak olan Ulucanlar katliamında şehit düşen devrimci tutsakların adları okundu.

Mitinge '78'liler'in yanısıra, KESK Şubeler Platformu, TÜMTİS, TMMOB, Hacı Bektaş Vakfı, '68'liler Dayanışma Derneği, Aydos Vakfı kendi pankartları ile katıldılar. Ayrıca reformist çevrelerin yanısıra Halkevleri, Kurtuluş Sosyalist Dergi, Kaldıraç, Devrimci Mücadele, TÜM-İGD, Özgürlük gibi grup ve çevreler de mitinge katılanlar arasındaydı.

Komünistler mitinge "Dünya emeğin olacak! Sosyalizm kazanacak!" şiarlarının yazılı olduğu BDSP imzalı pankartla katıldılar. Yürüyüş boyunca ve alanda oldukça canlı ve disiplinli bir biçimde yerini alan komünistler, sık sık "Darbenin hesabını emekçiler soracak!", "Katil devlet hesap verecek!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Kahrolsun MGK, MİT, CIA, kontrgerilla!", "Kahrolsun sermaye iktidarı!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" gibi sloganların yanısıra parti, tecrit ve Irak'ta süren emperyalist işgale ilişkin sloganlar atıldılar. Alanda *Kızıl Bayrak*'ın 10. yılı vesilesiyle militan gazete satışı yapıldı. Yanısıra *Kızıl Bayrak* imzalı ve "Ya barbarlık, ya sosyalizm!" şiarının yazılı olduğu pankart kürsünün karşısına asıldı.

Adli yıl açılış törenlerinde kirli ilişkileri örtme yarışı

Yeni adli yılın açılış törenlerine, beklendiği gibi, Çakıcı-MİT-Yargıtay üçgeninde yaşanan gelişmeler damgasını vurdu. Yine beklendiği gibi, bu damga, açığa çıkan ilişkilerden daha temiz olmadı. Yargı, Yargıtay Başkanı şahsında ortaya dökülen pisliklerin üstünü örtmek suretiyle kendini aklama yoluna gitti. Başkan, rapor yoluyla törenlerin ve tartışmaların dışına çıkarılarak, griyabında aklanmaya çalışıldı. Fakat esas sorun, Yargıtay Başkanı'ndan ziyade, bir kurum olarak yargıyı aklamaktı. Törenlerdeki tüm konuşmaların, mesajların, gösterilen çabaların merkezinde bu kaygı yatıyordu.

Kaygıyı anlatan tek çaba sözlü ve yazılı ifadeler değildi. Yargıtay Başkanı'nı, dolayısıyla temsil ettiği kirli ilişkileri "eylemli" savunma yöntemleri de denendi. Yargıtay üyeleri toplu biçimde, sözde tedavi gördüğü GATA'da başkanlarını ziyaret ettiler, alkışladılar. Bu gelişme, devletin her kademesinde gösterilen çabaya rağmen, kirli ilişkilerin "münferit" olmadığını, yargı kurumunun -bu gelişme üzerinden en azından Yargıtay'ın- kurumsal olarak kirlendiğini göstermeye yetiyor. Fakat, açılış törenleri vesilesiyle ortaya dökülen başka gerçekler de var. Kirlenmenin sadece Yargıtay ya da sadece yargı erkiyle sınırlı olmadığı, yargının karşı ayağı sayılması gereken savunma mekanizmasını da boydan boya sardığı anlaşılıyor. Devlet genel olarak yargı kurumunu temize çıkarmaya soyunmuşken, Barolar Birliği Genel Başkanı başta olmak üzere, çeşitli baroların başkanları, Yargıtay üyeleriyle el ele, Yargıtay Başkanı'nı savunmaya giriştiler. Özellikle, TBB Genel Başkanı Özdemir Özok'un, Yargıtay Başkanı Özkaya için, *"İnsani duygular sonucu yapıldığı açık olan davranışlar"* ifadelerini kullanması ibret vericidir. Cinayetten uyuşturucuya kadar her türlü kirli-kanlı işin başındaki bir çete reisine yardım, ne zamandan beri "insani duygular"ın ifadesi kabul edilmektedir? Ve, savunma mekanizmasının başındaki bir kişi, neden kendini böyle kirli bir ilişkiyi savunmak zorunda hissetmektedir?!

Ancak, Özkaya savunusunda Özok hiç de yalnız değildir. Açılış günü vesilesiyle ağzını açan her Baro başkanı, hemen hemen benzer ifadelerle Yargıtay Başkanı'nı savunmaya kalkmıştır. Çağdaş Hukukçular Derneği'nden yapılan açıklamada haklı olarak vurgulandığı gibi, haftalardır, Yargıtay Başkanı şahsında açığa çıkan yargıdaki kirlenme konusunda Barolar üç maymunları oynamayı tercih etmişlerdi. Ağzılarını her açtıklarında ise bu kirli ilişkileri savunmaya giriştiler.

Demek ki, kirli ilişkiler ağı sadece Yargıtay'ı, sadece yargıyı değil, savunma mekanizması da dahil olmak üzere tüm "adalet" mekanizmasını kuşatmıştır. Öyle olmasa, belli kişiler ya da belli organlarla sınırlı kalsa, bu ülkede milyarlarca dolar tutarında hırsızlık yapanlar serbest dolaşırken, bir tepsi baklava uğruna küçücük çocuklar hapiste çürütülebilir miydi? Öyle olmasa, Barolar ayağa kalkmaz, savunma mekanizması ortalığı yaygaraya vermez miydi? Bilindiği gibi böyle olmadı. Adalet kurumu adaletsizlik dağıtmayı sürdürürken savunmadan çıt çıkmadı. Küçücük çocuklar bir hiç uğruna hapsilere tıkıldı.

Ancak, ne zaman ki yargının bulduğu pislikler ortaya döküldü, savunma da harekete geçti. Pisliğini örtmeye çalışan köpekler gibi eşinmeye başladı.

"Adaleti yıpratmamak lazım, bir gün size de gerekebilir" diyorlar.

Fakat sözünü ettikleri adaletin temelinde "mülk" bulunuyor. Adliye duvarlarına yazdıkları gibi "mülkün temelinde adalet" değil. Bu bağlamda, ortaya çıkan kirli ilişkilerin adalet kurumunu yıpratması mümkün değildir. Tersine, güçlendirmesi gerekiyor. Çünkü artık işe sadece para değil, kirli para da karışmıştır. Burjuva düzende güç eşittir para anlamına geldiğine göre, demek ki burjuva adaletinin temeli daha da güçlendirilmiş durumdadır.

1984'den 2000'e...

Devrimci irade teslim alınamadı

"AB yolunda demokratikleşme" adına ardı ardına saldırı programları hazırlanıyor, yürürlüğe konuluyor. Şu an hazırlanmakta olan yasalarla gündeme taşınan saldırılardan biri de "tek tip elbise"dir. Siyasi tutsakları toplu katliamlarla, F tipi hücrelerle teslim alamayan iktidar, şimdi de TTE'den medet ummaktadır.

Hatırlanacağı gibi TTE, en son 12 Eylül'ün faşist generalleri tarafından gündeme getirilmiş, ancak devrimci tutsakların çelikten iradesi nedeniyle uygulanamamıştı. Devrim tarihimize '84 Ölüm Orucu Direnişi olarak yazılan bu şanlı direnişin üzerinden 20 yıl geçti. Bu 20 yıl boyunca egemenler bir daha TTE'den söz etme cesareti gösteremediler. Ne zaman ki toplu katliamlarla devrimci tutsakları F tipi hücrelere taşıdılar, ne zaman ki dışarıdaki havayı 12 Eylül'e benzettiler, ancak bu koşullarda cesaretlerini toplayıp TTE'den söz etmeye başladılar.

Sanıyorlar ki, binbir iktisadi-sosyal-siyasal saldırıyla sindirdikleri, ekmek/aş derdi peşinde yordukları işçi ve emekçi kitlelerden ses soluk çıkmayacaktır. Kimse, cezaevlerinde ne olup bittiğiyle ilgilenmeyecek, devrimci tutsaklara sahip çıkmayacaktır. Sanıyorlar ki, zaten hücre duvarları ses geçirmezdir. İçeriden yükselen çığlıklar yine içeride boğulup kalacaktır.

12 Eylül generalleri de böyle düşünüyorlardı kuşkusuz. İçeride-dışarıda herkesi can derdine düşürdüklerini, kimsenin başkalarının can derdine dönüp bakacak mecali kalmadığını, dolayısıyla, devrimci tutsakları rahatlıkla teslim alabileceklerini...

Fakat çok geçmeden anladılar yanıldıklarını. '84 direnişi bir şamar gibi suratlarına patladı. İstanbul'dan 4 şehit, Diyarbakır'dan alevler yükseldiğinde gördüler devrimci iradenin gücünü. Bu direnişlerle görüp anladıkları bir başka şey de, içerideki direnişin dışarıya etkisiydi. Direnişin zaferi bir kez daha gücünü kanıtlamış, dışarıdaki yapraklar da kıpırdanmaya başlamıştı.

Bugün saldırıyı yeniden gündeme getirenler, herşeyin kendi iradelerine bağlı olmadığını, devrimci tutsakları teslim almanın sandıkları kadar kolay olmadığını bir kez daha anlayacaklar.

Emperyalistler özgürlüğümüzle değil köleliğimizin süreklileştirilmesiyle ilgililer...

Hak ve özgürlükleri kazanmanın tek yolu mücadeledir!

Verheugen'in Türkiye teftişinden kalan görüntüler, teftiş edilen kurum, kişi ve kesimler açısından tam bir utanç tablosu; Verheugen ile temsil ettiği kurum ve kesimler açısından ise tam sahtekarlık ve ikiyüzlülük örneğidir.

AB emperyalizminin temsilcisi olarak Verheugen, gitmek istediği her yere gitti, görüşmek istediği herkesle görüştü. Bir sömürge valisi edasıyla, söylemek istediği herşeyi söyledi. Bu ülkenin sözde sahibi konumundaki hükümet temsilcileri Verheugen'in bu küstahlıklarına ses çıkaramıyor, tam tersine bir uşak edasıyla karşılık veriyorlar. Sömürge valisinin el attığı hiçbir konuya, "bu bizim iç meselemiz, AB'yi ilgilendirmez" diyemiyorlar. Bu teftişle ortaya konulan tablo, bir kez daha, emperyalizme uşaklık kimliğinin ne kadar içselleştirilmiş olduğunu gösteriyor.

Aslında, teftiş oyunuyla da sergilenmiş olan bu efendi-uşak ilişkisi bir danışıklı dövüş gösterisini andırmıyor değil. Teftiş sürecine rast getirilen zina tartışmaları kavgasız-dövüşsüz halledilmiş durumda. Sınırlı sayıda hukukçunun, "bu tartışmalar TCK'da yapılmak istenen daha vahim değişikliklerin üstünü kapatmaya yarıyor" uyarılarına rağmen, sözde muhalefet partisi ve ona yakın çevrelerle düzen

medyası, yüzü aşkın maddeyi kapsayan değişiklik tasarısının, sadece zina ile ilgili olanını önplana çıkardı, tartıştı-tartıştırdı. Verheugen üzerinden AB'nin de bu aynı madde üzerinde görüş bildirmesi, sadece bu maddeyle ilgilenmesi için zemin döşediler. O tartışmalara bakınca sanırsın ki, tasarı meclise geldiğinde çok büyük gürültü kopacak. Oysa, teftiş bitip de sıra iş yapmaya geldiğinde görüldü ki, hükümet ve muhalefet partileri anlaşarak zina maddesini tasarıdan çıkarmışlar. Sözde, AB uyarılarını kesinlikle gözardı etmiyoruz, demokratikleşme yolunda kararlıyız, olacak...

Bu yazının hazırlandığı sırada 80 civarında maddenin görüşülüp kabul edildiği yeni tasarı ile ortaya konan kararlılık, aslında, gericilikte, baskıcılıkta, faşistlikte kararlılıktan başka bir şey değil. Yapılan hiçbir değişiklik bir milim bile ilerlik taşıyor. Tam tersine, faşist 12 Eylül yasalarının yerine konulmaya çalışılan, çok daha yasakçı, çok daha cezacı nitelikte maddeler. Bu saldırı yasalarının adını "demokratikleşme" olarak koymak da, katliam saldırılarını "hayata döndürme operasyonu" koyan bu faşist devlete yakışır ancak. Bir mitinge bile ağır cezalar öngören yasal değişikliklerin "demokratikleşme adımları" vb. şeklinde sunulması,

aynı zamanda, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle alay edilmesidir. Kitlelerin çalışma ve yaşama hakları gaspedilmekte, her türlü hak arama yöntemi yasaklanıp ağır cezalarla tehdit altında tutulmakta, sonra da dönülüp, alın size Avrupa demokrasisi denilmektedir! Bu, emekçi kitlelerle alay etmek değil de nedir?

Ancak hükümetin bu alay etme tarzı, aynı zamanda işçi ve emekçi kitlelere bir derstir. Demokratik hak ve özgürlüklerini ancak kendi sınıf mücadeleleriyle kazanabileceklerini, iktidarların iradesi ya da dış baskılarla demokrasiye değil, olsa olsa faşizme sahip olabileceklerini, böylece bir kez daha öğrenmiş oluyorlar. Ancak sermaye uşağı sendika ağaları için aynı şeyi söylemek imkansız. Bu hainler, sömürge valisini karşılamak için yarışa giriyorlar. İşçi sendikalarının bu tutumunu gördükten sonra, kendileri de hak gaspları konusunda yarışan Avrupalı emperyalistler neden Türk hükümetini uyarsınlar ki!

Verheugen ve temsil ettiği Avrupa emperyalizminin sahtekarlığı, ikiyüzlülüğü işte bu noktada ortaya çıkıyor. Güya Türkiye'yi demokratikleştirecek, sonra üye edecekler. Fakat yıllardır bu emperyalistlerin denetimleri altında atılan "demokratikleşme adımları"nın nasıl da geriye doğru adımlar olduğunu, özellikle işçi ve emekçi hakları konusunda nasıl yüz yıl geriye gitmeyi hedeflediğini yaşayarak görüyoruz. Tek başına yeni iş yasası bile bunu fazlasıyla kanıtıyor. Görülüyor ki, emperyalistlerin demokrasi anlayışı "eşitlik-özgürlük-kardeşlik" kavramlarını tanımıyor bile. Onların demokrasi tanımı, "halkın kendi kendini yönetmesi" değil, para babalarının halkı yönetmesidir. Bu tanım, tüm burjuva demokrasilerini anlattığı için, aslında ne yeni ne de yadırganacak bir durum. Son yılların gelişmelerinde, Türkiye'nin AB yolunda attığı sözde demokratik adımlarda yeni olan tek şey, burjuvazinin yönetim tarzında yapmaya çalıştığı değişikliklerdir. Gerek iş yaşamında gerekse siyasal yaşamda, burjuvazi, kuralıslılığın kural olduğu 100-150 yıl öncesine dönüş provaları yapmaktadır. Vahşi kapitalizm, emperyalist aşamada ve çağa uygun bir kostümle yeniden sahneye çıkmaktadır.

Emperyalistlerin demokrasisi, kendileri, ortakları ve uşakları dışında kimseye, özellikle ezilenlere kesinlikle demokrasi vaatetmiyor. Ama ezilen Kürt ulusunu temsilen ortalıkta dolaşanlar, kendi halklarını böyle bir yanılsama peşine takmak için uğraşıyorlar. Oysa Verheugen ve temsil ettiği emperyalistlerin bir başka ikiyüzlülüğü Kürtler ve hakları üzerinden görülebilir. Onlar, her ulusun temel hakkı olan kendi kaderini tayin hakkını Kürt ulusuna tanımazlar. Hatta, AGİT kararlarında da ortaya konduğu gibi, Kürtler'i bir ulus olarak bile görmezler. Onlar için Kürt ulusu değil, Kürtler vardır. Dolayısıyla Kürtler'in hakları dediklerinde, her Kürt'ün bir birey olarak "insan hakkı"ndan söz etmiş olurlar. Bireylerin de "egemenlik hakkı"ndan söz edilemeyeceğine göre, ulusal egemenlikten asla söz etmezler. Örneğin Zana haksız yere hapiste tutulmuş, erken tahliyeyle mağduriyeti giderilsin... Köyüne geri dönen Kürtler çok yoksul kalmışlar, maddi destek verilsin, vb...

Emperyalistler ve uşakları sadece işçi sınıfı ve emekçi kitlelerle değil, ezilen Kürt ulusuyla da alay ediyorlar. Kürt ulusu yaşanan gelişmelerden gerekli dersi çıkarmalı, hak ve özgürlükleri kazanmanın tek yolu olan mücadeleyi seçmelidir. Her iki ulustan işçi ve emekçi kitlelerin ihtiyacı olan demokrasi, kendi birleşik ve militan mücadeleleriyle kurulabilecektir.

Sendika ağaları Verheugenlar'dan ne bekliyor?

9 Eylül'de TİSK Başkanı Refik Baydur, Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç, KESK Genel Başkanı Sami Evren, Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ve DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, AB komisyonunun genişlemeden sorumlu üyesi Günter Verheugen ile görüştüler.

Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç görüşmede işçi-işveren ayrımı yapılmadan sorunların dile getirildiğini belirtti. Verheugen'in Türkiye için olumlu bir ilerleme raporu ile karşılaşacağı görüşünde olduğunu söyledi. Salih Kılıç'ın tek sorunu Türkiye'nin emperyalist bir birlik olan AB'ye girmesi. İşçi ve emekçilerin hak ve özgürlüklerine yönelik saldırılar Kılıç'ı hiç ilgilendirmiyor. Elbette bu tek başına S. Kılıç'ın tutumuyla açıklanamaz. Türk-İş'in 52 yıllık tarihi burjuvaziye uşaklığın, işçi sınıfına ihanetin tarihidir. Milliyetçilik, sermayeye kusursuz hizmet, işbirlikçilik Türk-İş'in başta gelen ilkeleri arasındadır. Bu hainlerin kölelik yasalarına, özelleştirmelere, sosyal hakların gaspına, mezarda emekliliğe gerçekte hiçbir itirazları yoktur. Tüm bu saldırı yasaları görüşülürken ya da onaylanırken istiflerini dahi bozmamışlardır.

Sermayenin ve hükümetin has uşaklarından Hak-İş Genel Başkanı Salim Uslu ise, Verheugen'in Türkiye'nin her zamankinden daha fazla AB'ye yakın bulunduğunu, kaydettiği ilerlemenin etkileyici olduğunu ifade ettiğini söyledi. Türk-İş'te örgütlü işçileri zorla Hak-İş'e üye yapmaya çalışarak onların sırtından para kazanma hesabı yapabilecek kadar onursuzlaşan bu hainlerin işçi sınıfının çıkarları diye bir sorunu

olmadığı ortadadır. Bunlar gerici rant savaşı veren işçi simsarlarıdır. KESK Genel Başkanı Sami Evren, görüşmede Eğitim-Sen'in kapatılması davasını gündeme getirdiklerini, Verheugen'in bu konuda yanlarında olduklarını ifade ettiklerini belirtti. Sanki miadı dolmuş burjuva sınıf iktidarı Avrupa'da demokrasinin

temsilcisiymiş gibi, oradaki kısmi hak ve özgürlükler işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin zorlu mücadeleleriyle kazanılmamış gibi tüm umutlarını emperyalist Avrupa ülkelerine bağlamış durumdalar.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi ise, Türkiye'de birçok alanda ciddi reformların yapıldığını ama çalışma hayatını iyileştirici düzenlemenin yapılmadığını dile getirdi. Çelebi Verheugen'den örgütlenme önündeki engellerin kaldırılmasını talep etti. Verheugen'den isteklerinin yerine getirileceği sözünü aldığını söyledi.

Konfederasyon temsilcilerinin görüşme sonrası yaptığı açıklamalar ibret vericidir. Temel hak ve özgürlükleri için mücadele edeceklerine kalkmış emperyalist AB'nin bir temsilcisiyle görüşerek sınıfın sorunlarına çözüm aradıklarını iddia edebiliyorlar.

Elbette bu ülkede temel hak ve özgürlüklerin önündeki tüm engeller kaldırılacaktır. Ancak bu, işbirlikçi hainlerin emperyalist temsilcilere yaltaklanmaları sonucu değil, sınıfın devrimci öncülerinin önderliğinde, emekçi kitlelerin devrimci sınıf mücadelesiyle olacaktır. Hainleri ve işbirlikçileri sınıf örgütlerinden temizleyecek olan da budur.

Görüşme masası değil direniş...

Gerekirse değil hemen şimdi grev!

Türk sermaye sınıfı ekonomik, askeri, siyasal alanda emperyalizmle girdiği kölece bağımlılık ilişkilerini pekiştirdikçe emekçi milyonlara daha fazla işsizlik, açlık, sefalet ve yıkım düşüyor. Kamu emekçileri de bundan nasibini fazlasıyla alıyor. Sermaye iktidarı şimdi de kamu emekçilerinin tarihsel önemde bir hakkına, işgüvencesine göz dikmiş durumda.

Böylesine tarihi önemde bir süreçten geçerken, kamu alanında toplu görüşmeler 15 Eylül'de başladı. Ancak son birkaç haftadır akıllara durgunluk veren bir süreç işliyor. Devlet uzun dönemdir hazırlandığı son darbeyi indirmeye hazırlanıyor. “Kamu yönetiminde reform yapacağım” yalanıyla kamu hizmet alanlarını özelleştirdi, sosyal güvenlik sistemini tasfiye etmek niyetinde, özel sağlık ve emeklilik şirketlerine yeni pazar alanları açtı. Bunlar yetmedi, şimdi de 1.5 milyon kamu emekçisinin iş güvencesini gaspetmek istiyor. Kamu emekçilerinin ücretlerini düşürmek, örgütlülüğünü dağıtmak, kölece çalışma koşullarına razı etmek için iş güvencesinin gaspını hedefliyor.

Bu ağır saldırı karşısında kamu sendikalarından doğal olarak beklenen, iş güvencesinin korunması, kölelik yasalarının tüm uzantılarıyla iptal edilmesi ve kazanılmış hakların korunması için temel talepleri öne çıkarmasıdır. Mücadele programını ve eylem takvimini buna göre şekillendirmesidir. Bu tarihi saldırıyı geri püskürtmek için kararlı bir mücadeleye hazırlanmasıdır. Buna uygun bir irade ve önderlik kabiliyeti göstermesidir. Ne var ki, güncel gelişmeler durumun hiç de böyle olmadığını gösteriyor. Kamu sendikaları yapılan tüm eylem ve açıklamalarda ısrarla ücret artışlarını öne çıkarıyorlar. Onbinlerce emekçiyi ilgilendiren temel gündemlerin üzerini örtüyorlar.

Devlet ve hükümet yanlısı tutumları nedeniyle Kamu-Sen ve Memur-Sen'i geçiyoruz. Ancak kamu emekçilerinin mücadele dinamizmi ile kurulan KESK için aynı şeyi söylemek mümkün değil. KESK'in pratiği de diğerlerini aşmadığı, hatta aynı platformda yeralarak gerici olanı meşrulaştırdığı için, bu tutuma değinmek ayrıca önem kazanıyor. Fiili mücadeleyle kurulan ve meşruluğunu buna dayandıran KESK'in bu tarihi saldırı karşısında bir an önce harekete geçmesi gerekiyor.

Reformist yönetimin görüşmeci ve uzlaşmacı tutumu

KESK yönetimine hakim reformist anlayış, Türkiye'de her geçen gün derinleşen çelişkilerden devrimci amaçlar uğruna yararlanmayı hedeflemediği için, sorunları kapitalizmin sınırları içinde çözmeye, bu temele dokunmadan iyileştirmeye çalışır. Ancak bunun için dahi kararlı bir mücadele yürütülmesi gerektiğini görmek istemez. Sistem içinde kendine açtığı alan onun için yeterlidir. Bundan dolayı kitlelerin gücünden, hakları söke söke almak için değil, diplomatik görüşmelerde gövde gösterisi yapmak için yararlanmaya çalışır.

Düzen temsilcileri ile yapacağı görüşmelerle emekçilerin yaşam standardının yükseltilebileceğini, uzlaşma yoluyla çalışma koşullarının iyileştirilebileceğini, temel ve hak özgürlüklerin kullanılabilirliğini düşünür. Mücadele deneyimleri onlarca kez ispatlamış olsa dahi, emekçi kitleleri mücadeleden soğutan, sendikalara güvensizleştiren, hareketi yoran temel sorunun reformist politikalar

olduğunu görmek istemez. Kendi geriliğinin üzerini kitlelerin geriliğine yaslanarak örtmeye çalışır. Harekete umutsuzluğunu yansıtır, güvensizlik aşılır. Ve bu zeminden aldığı güçle varlığını sürdürür. Özcesi çürürken tüketir.

KESK'te son birkaç yıldır iyice belirginleşen bu tablo aslında durumu yeterince özetliyor. İş güvencesi tehdit altında olan onbinlerce emekçinin ayağa kalkma gücü ve iradesi gösterememesinin temelinde de bu gerçeklik yatıyor.

14 Eylül tarihli *Özgür Gündem* gazetesinde yayınlanan röportaj, Sami Evren şahsında reformist KESK yönetiminin uzlaşmacı tutumunu gözler önüne seriyor. İki yıldır sürdürülen toplu görüşme komedisine nasıl yaklaşıldığını gösteriyor. Sahte sendika yasanına neden geçit verildiği anlaşıyor. Sami Evren, kendisine sorulan “Geçen yıl yapılan toplu görüşmeleri değerlendirir misiniz?” sorusuna şu yanıtı veriyor: *“Türkiye’de kamu emekçilerinin örgütlendiği süreç uzun bir süreç. 14 yıl sonra hükümeti masaya oturtabilmenin kendisi aslında bir başarıdır.”*

Evet, bu ülkede kamu emekçilerinin örgütlenme süreci oldukça uzun bir süreçtir. Ve alanlarda mücadele ile kazanılmış bir örgütlülük bilinci vardır. Birçok bedeller ödenmiş, sermaye hükümetlerine masalarda değil alanlarda fiilen yanıtlar verilmiştir. Sendikaların kapıları mühürlenirken emperyalist temsilcilerden demokrasi ve hak dilenilmemiş, mühürler kırılarak sendika kapıları açılmıştır.

Elbette hükümetin direktiflerini dinlemek, dayatmalarına sessiz kalmak dışında bir işlevi olmayan görüşme masasına biçilen bu anlam ve önem, KESK yönetiminin kamu personel yasa tasarısına yaklaşımı hakkında da fikir vermektedir.

Dört aylık içi boş bir program

Düşünün ki devlet açıktan “kamu personel rejimini yeniden düzenleyeceğim ve statüleri kökten değiştireceğim, devletin asli işlerini yürütenler dışında devlet memuru bırakmayacağım” diyor. Ortaya bir taslak çıkarıyor ve bu taslak sendikalar tarafından da ele geçiriliyor, tüm maddeleri biliniyor. Bu denli

önemli ve tarihi bir saldırı, yapılan açıklama ve eylemlerde yarım ağız ve herhangi bir yasa tasarısıymış gibi dile getiriliyor. Böylesine azgın bir saldırı karşısında kamu emekçilerinin acil sorunu salt ücretlermiş gibi döne döne bu öne çıkarılıyor.

Saldırıları orta yerde duruyorken KESK'in eylem programı olarak duyurduğu takvim ise tam bir fiyasko. Tabandan kopuk, hedefi olmayan göstermelik eylemler serisi, dört aylık uzun soluklu bir program olarak sunuluyor. Danışma Meclisi üyeleri ile sınırlı bir Ankara yürüyüşü, “ortak mücadele” adına devletin saldırılarının önünü düzleyen gerici sendikalarla yapılan basın açıklaması, çeşitli illerde stand açma, ayın 25’inde bütün illerde parçalı ve cılız mitingler, kurultay ve alternatif programlar, Kasım ayının sonunda hangi talep ve amaçla yapılacağı belli olmayan Ankara mitingi... Ve elbette hükümeti daha da cesaretlendirecek olan meclise endeksli eylemcikler de unutulmamış. Başta personel rejimi olmak üzere saldırı yasaları meclis komisyonlarında görüşülmeye başlandığında Türkiye çapında iş bırakılarak alanlara çıkılacağı da araya bir yerlere sıkıştırılmış. Ama hangi araçlarla, nasıl bir çalışma tarzı ve mücadele anlayışıyla hazırlanılacağı belirtilmemiş.

Özetle KESK reformistlerinin hazırlamış olduğu altı da içi de boş bir eylemsizlik takvimi binlerce emekçiye mücadele programı olarak ciddi ciddi yutturulmaya çalışılıyor. Ancak birçok şube ve üyenin bundan dahi haberi yok.

Tabanına güvenmeyen, onu mücadeleye hazırlama iradesi gösteremeyen reformist önderliğin ruh halini İstanbul’daki temsilciler toplantısında konuşan KESK Genel Sekreteri Mustafa Avcı’nın sözleri özetliyor: *“Ben en radikal eylem kararlarını da alırım ama kim uygulayacak? Bu örgütün kaldıracılabileceği bir takvim hazırladık. Ben şahsi olarak bunu bile kaldıramayacağını düşünüyorum”!*

İş güvencesi ve kölelik yasalarının iptali talebiyle eyleme, direnişe, mücadeleye!

Bugün saldırıların önünü düzleyen de, hareketteki yorulma ve kırılmanın kaynağı da reformist politikalarıdır. Elbette öncü güçler saldırıların ciddiyetinin ve buna karşı nasıl bir mücadele yürütülmesi gerektiğinin farkındalar. Ancak reformist yönetimin harekette yarattığı kırılma, tabana yaydığı umutsuzluk ve güvensizlik ruh hali devrimci bir irade ve iddia ortaya konulamadan aşılamaz. Reformizmle politik ve pratik planda ayrışmadan devrimci bir irade ortaya konulamaz.

Bu tablo karşısında öncü kamu emekçilerinin hiç vakit kaybetmeden harekete geçmesi gerekiyor. Süreç sermaye iktidarı lehine işlerken, “yasa meclise geldiğinde”, “gerekirse hizmet üretiminden gelen gücün kullanılması” vb. oyalayıcı bir tutuma daha fazla izin verilmemelidir. Milyonlarca emekçiye ücretli kölelik dayatılırken, görüşme masasının nimetleri vb. tartışmalarla kamu emekçilerinin bilincini bulandıran, ücret artışı talebiyle gerçek gündemini saptıran yönetimlerden hesap sorulmalı, emekçilere görüşme masası değil direnişin yolu gösterilmelidir.

Bunun için de tüm öncülerin devrimci bir mücadele programı etrafında bir araya gelmesi, yüzünü işyerlerine dönmesi, reformist önderlikle mümkün olmayan grevin nasıl örgütleneceğini pratikte göstermesi gerekmektedir.

KESK üyeleri eylemde...**“Ücretli köle olmayacağız!”**

15 Eylül günü Aksaray Metro önünde biraraya gelen KESK üyeleri, Eğitim-Sen’in kapatılmasına ve kölelik yasalarına karşı ve toplu görüşme taleplerinin kabul edilmesine ilişkin basın açıklaması ve oturma eylemi yaptılar. Vizite alan kamu emekçileri Metro önünde saat 12:00’de toplanmaya başladılar. Açıklamanın yapılacağı saat 12:30’a kadar oturma eylemine geçildi ve eylemin amacına dönük konuşmalar yapıldı, sloganlar atıldı.

Yapılan basın açıklamasında, emekçileri ekonomik ve siyasi cendere altına alan saldırılara, IMF bütçesine, yoksullaşmaya, işsizliğe, kamu hizmetlerinin özelleştirilmesine, sosyal güvenliğin tasfiyesine, kölelik yasalarına, iş güvencesinin gaspına, Eğitim-Sen’e yönelik kapatma saldırısına değinildi. Açıklama şu sözlerle son buldu:

“Sadece masada değil, alanlarda, meydanlarda olacağız; işyerlerini ayağa kaldıracız. Sadece kamu emekçileriyle değil; işçilerle, işsizlerle, emeklilerle, gençlerle ve kadınlarla olacağız! Hep birlikte, bu kötü gidişata dur diyeceğiz! Bizler haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmada kararlıyız! Bizler, üretenleriz, yaratanlarız! Sonbahar aylarını eylemlerimizle ısıtmaya hazırız! Bütün kamu emekçilerini ve halkımızı mücadeleye çağırıyoruz.”

Basın açıklamasının sonunda Ankara’dan gelen Eğitim-Sen’i kapatma davasının takipsizlikle sonuçlandığı haberi kitlede coşku ve sevinç yarattı, “Eğitim-Sen kapatılamaz!” sloganı hep birlikte atıldı.

İşten atılan Polaris işçilerinin de destek verdiği eylemde şu sloganlar atıldı: “Kölelik yasalarına hayır!”, “Yaşasın grev, yaşasın toplusözleşme!”, “Ücretli köle olmayacağız!”, “İMF değil üretenler yönetsin!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Eğitim-Sen kapatılamaz!”, “Anadil hakkı engellenemez!”, “Söz, yetki, karar çalışanlara!”, “İşçi-memur elele, genel greve!”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “Yaşasın örgütlü mücadelemiz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”

Eylemde **Sosyalist Kamu Emekçileri** toplu görüşme sürecine ilişkin çıkarmış oldukları Kamu Emekçileri Bülteni’ni dağıttılar.

Eyleme 300 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

Kamu emekçileri sendikaları yöneticileri ile sermaye hükümeti arasında toplu görüşmelerin başladığı 15 Eylül günü kamu emekçileri de eylemdeydi. KESK Danışma Meclisi üyelerinin Ankara yürüyüşü 15 Eylül günü bitirildi. Kurtuluş Parkı’ndan başlayan yürüyüş “Örgütlenme hakkımızı, onurumuzu ve geleceğimizi korumak için yürüyoruz!” ve “Eğitim-Sen kapatılamaz!” pankartı taşındı. Eylemde BDSP imzalı “Toplu görüşme hakkımız grev silahımız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kurtuluş yok tek başına ,ya hep beraber ya hiçbirimiz!” şiarlarının yazılı olduğu dövizler taşındı.

Kamu emekçilerinin önü polis tarafından Ziya Gökalp Caddesi’nin girişinde kesildi. Kitlenin kararlı tutumu sonucu yolun tek şeridi trafiğe kapatılarak Yüksek Caddesi’ne kadar sloganlarla yüründü. Yaklaşık 200 kişinin katıldığı eylemde “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Eğitim-Sen kapatılamaz!”, “Gün gelecek devran dönecek, AKP halka hesap verecek!” sloganları atıldı. Eylem toplu görüşme masasına temsilci heyetin gönderilmesiyle sona erdi.

Kızıl Bayrak/Ankara

DİSK İzmir şubelerine bağlı 600 işçinin eylemi...**“12 Eylül zincirlerini kıralım!”**

DİSK İzmir şubeleri 16 Eylül günü saat 12:30’da Bölge Çalışma Müdürlüğü önünde bir basın açıklaması ve oturma eylemi gerçekleştirdi. “Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı”na karşı yapılan eyleme 600 işçi katıldı. Açıklamayı DİSK Bölge Başkanı Muharrem Kurt okudu.

Açıklamada şu görüşlere yer verildi: “DİSK mevcut düzenlemeden geriye gidişler içeren bu tasarımı benimsemediği gibi emekçilerin örgütlenme, toplu sözleşme ve grev haklarına ilişkin yasaların gündeme alındığı bir ortamda böylesi bir görüşmeyi uygun bulmamıştır. Türkiye emekçileri bugün hala 12 Eylül döneminin yasalarının kısıtacısı altındadır. Eski bir işveren örgütü başbakanın deyişiyle işçilerin analarını ağlatmak için hazırlanan bu yasaların varlığını sürdürmesi Türkiye açısından utanç vericidir. Hükümetler, TBMM’de onaylanmış Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) sözleşmelerinin, Avrupa Sosyal Şartı’nın kendilerine görev olarak verdiği bu değişiklikleri yapmaktan ısrarla kaçınılmaktadır. En

büyük destekçileri de ne acıdır ki, bu yasaların çıkarılmasında önemli katkıları olan kimi işçi örgütleridir. İktidarlar işçi sınıfını saran bu 12 Eylül zincirlerini korumayı isteyebilirler. Ancak bu değişiklikler gerçekleştirilmediği takdirde DİSK, anayasanın değiştirilen 90. maddesinden doğan haklarını kullanmakta kararlıdır.”

Açıklamanın ardından oturma eylemine geçildi. 15 dakika süren eylemde Birleşik Metal-İş Sendikası Şube Başkanı Ali Çeltekin bir konuşma yaptı. Ali Çeltekin konuşmasında, “DİSK olarak burada bir başlangıç yaptık. Katılım iyi, ama daha fazlasını yapmalıyız. Bunun için direnişimizi fabrikalara, kahvelere, kondulara, mahallelerimize yaymalıyız. Üretimden gelen gücü kullanarak bu yasa tasarısını geri püskürtmeliyiz” dedi.

Eylemde DİSK imzalı “12 Eylül zincirlerini kıralım!”, “Kıdem tazminatımıza dokunulamaz!” pankartları açıldı ve sloganlar atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

DİSK Genel-İş’ten eylem...**“Kıdem tazminatına dokunulamaz!”**

DİSK’e bağlı Genel-İş Sendikası kıdem tazminatının gaspıyla ilgili bir basın açıklaması yaptı. Genel-İş’in önünde “12 Eylül zincirlerini kıralım, kıdem tazminatına dokunulamaz!/DİSK” imzalı pankartın arkasında yüzlerce işçi toplanarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürlüğü’ne doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında “Sendika üyeliğine noter şartı kaldırılсын!”, “Kamu Yönetimi Temel Kanunu geri çekilsin” vb. dövizler taşınırken Unkapanı’na doğru gidildiğinde kitlenin sayısı 600’e kadar ulaştı. Yürüyüş boyunca gür bir şekilde “işçiyiz haklıyız kazanacağız!”, “Kölelik yasalarına hayır!”, “Tazminata uzanan eller kırılır!” sloganları atıldı. Daha çok yöneticilerin attığı bir slogan ise “DİSK eylemde Türk-İş, Hak-İş nerede!” idi.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bölge Müdürlüğü önünde DİSK Bölge Temsilcilikleri tarafından ÇSGB Bölge Çalışma Müdürlükleri önünde gerçekleştirilen basın açıklamalarında okunmak üzere hazırlanan ortak basın metnini DİSK Genel Başkan Yardımcısı Adnan Serdaroğlu okudu. Açıklamada, 12 yıl aradan sonra toplanan Çalışma Meclisi’nin temel sorunları göstermelik olarak gündemine aldığını, asıl gündemi ise “Kıdem Tazminatı Fonu Yasa Tasarısı”nın oluşturduğu belirtilerek DİSK’in başından beri bu gündeme itirazını dile getirdiği söylendi.

Açıklamada ayrıca şu görüşlere yer verildi: “İktidar sürekli olarak emekçilerin haklarını kısıtlama, ekmeklerini küçültme, yaşam olanaklarını daraltmanın peşinde koşmaktadır. İMF ve Dünya Bankası kendilerine daha fazla kaynak istemekte ve hedef olarak sosyal güvenlik harcamalarının kısıtlanmasını göstermektedir. İktidar bu konuda uluslararası sermaye örgütlerine istedikleri kısıtlamayı yapmak için söz vermiştir. İşte bu nedenle önümüzdeki aylarda gündeme sosyal güvenlik sisteminin yapılandırılması adı altında yeni bir yasa taslağı gelecektir. Bu taslak ile çalışanlar ve aileleri için yaşam daha zorlaşacaktır. İlk yapacakları emeklilik yaşının daha da yükseltilmesi, emekliliğe hak kazanmak için gerekli çalışma süresinin arttırılması, emekli aylıklarının indirilmesi olacaktır...”

17 Eylül saat 11:00’da Şişhane’deki THY önünden Beyoğlu Belediyesi önüne yürüneceği ve Beyoğlu Belediyesi’ne grev kararı asılacağı duyurusunun ardından eylem sloganlarla sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Eğitim-Sen'i kapatma girişimi boşa çıkarıldı...

Anadilde eğitim hakkı engellenemez!

Tüzüğünde yeralan “*Sendika, toplumun tüm bireylerinin kendi anadillerinde eğitim görmesini ve kültürlerini geliştirmesini savunur*” maddesi nedeniyle Eğitim-Sen hakkında Genelkurmay'ın direktifiyle açılan kapatma davası boşa çıktı. Mahkeme kapatma istemini reddetti.

Mahkeme heyeti yaz başında yapılan ilk duruşmada, davanın sendika yöneticilerine değil fakat sendika tüzel kişiliğine açılması gerektiği sonucuna vararak, maddenin tüzükten çıkarılması için Eğitim-Sen'e 60 gün süre vermişti. Davanın ikinci duruşması ve karar oturumu 15 Eylül'de gerçekleşti.

Kapatma davasının başlayacağı saatlerde eğitim emekçileri, KESK Danışma Meclisi üyeleri, DİSK, TMMOB, TÜMTİS, Enerji-Yapı Yol Sen üyeleri, BDSP, Ekim Gençliği, ESP, EHP, EMEP ve DEHAP'ın katılımıyla Adliye binası önünde toplanmaya başladılar. Eğitim-Sen MYK üyeleri, yurtdışından gelen konuklar ve sendika temsilcileri ise mahkemeyi izlemek üzere duruşma salonuna girdiler. Duruşmanın sonuçlanmasını bekleyen yaklaşık 250 kişilik kitle sık sık “Eğitim-Sen kapatılmaz!”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Yaşasın halkların kardeşliği/Biji

biratiya gelan!”, “Anadilde eğitim hakkı engellenemez!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!” sloganlarını haykırdı.

Mahkemede Eğitim-Sen'in avukatları adına Av. Kazım Genç konuştu. Genç konuşmasında, Eğitim-Sen'in bu dava nedeniyle tüzüğünü değiştirmeyeceğini belirterek davanın derhal düşürülmesi gerektiğini savundu. Savunmanın ardından davayı yeniden değerlendiren mahkeme heyeti, kapatma davasını esastan reddederek, Eğitim-Sen hakkında beraat kararı verdi. 15 gün içerisinde ise savcılığın “anadilde öğrenimin” savunulamayacağı yolundaki iddiasına

yanıt verilip verilmediği belli olacak. Gerekçeli kararın açıklanması ile birlikte savcılık davayı temyiz edebilecek.

Mahkemeden çıkanlar sloganlar ve alkışlarla karşılandı. Mahkeme çıkışında KESK Genel Başkanı Sami Evren, Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi birer konuşma yaptılar. TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı ise, davanın kazanılmasının TÖB-Der'den beri yaratılan devrimci mücadele geleneğinin sonucu olduğunu söyledi.

Davanın düşmesiyle birlikte kitle Adliye'nin önünden sloganlarla ayrılarak toplu sözleşme kürsüsünü ziyaret etmek için Yüksel Caddesi'ne yürüdü. Burada yapılan basın açıklamasının ardından eylem sona erdi.

Eğitim-Sen'e yöneltilen bu saldırı gerçekte örgütlülüğe ve anadilde eğitim hakkına yapılan bir saldırdır. Mahkemenin verdiği karar başta eğitim emekçileri olmak üzere tüm kamu emekçilerinin ve gençliğin geçmişten bu yana kazandıkları mevzilerin bir ürünüdür. Anadilde eğitim hakkını kısıntı olarak değil ama özgürce kullanabilmek için mücadeleyi yükseltmek sorumluluğu gençliğin ve eğitim emekçilerinin omuzlarındadır.

Ankara Ekim Gençliği

Eğitim-Sen'li emekçilerle Eğitim-Sen davasını konuştuk...

“Örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz!”

- *Eğitim-Sen'in kapatılması hakkında düşünceleriniz nelerdir?*

1. eğitim emekçisi: Bu durum, bu ülkede demokrasinin ve örgütlenme hakkının olmadığını da bir göstergesidir. Eğitim-Sen tam da 12 Eylül sürecinde insanların sendika kurulamaz dedikleri bir zamanda, emek sarfedilerek ve bedel ödenerek kurulmuş bir sendikadır. Üye sayısı yüzbini bulmaktadır. Bugün anadilde, çağdaş ve demokratik bir eğitim talep ettiği, insanca çalışma ve yaşama koşulları istediği için kapatılmak isteniyor. Bu dava Türkiye'de demokrasinin ne ölçüde olduğunun açık bir göstergesidir. Aynı zamanda bu ülkede hala ırkçı ve gerici bir devlet anlayışının egemen olduğunun bir kanıtıdır.

2. eğitim emekçisi: Bu dava tamamen siyasi bir kararın ürünüdür. Kamu sendikaları içinde en aktif olan bir sendikanın nasıl önüne geçileceği ile ilgili bir karardır. Sözde demokratik olan bir ülkede örgütlenmeye yönelik bir saldırdır.

- *Kapatma davasına açıldığı günden bugüne yapılan çalışmaları yeterli buluyor musunuz?*

1. eğitim emekçisi: Bu kısa süreç içinde gördüğüm kadarıyla ülkenin en ücra köşesinde dahi bir takım etkinlikler yaptık. Sevk alma, kokart takma, basın açıklaması gibi şeyler yaptık. Tabii önümüze bir iş bırakma eylemi koyabilirdik. Okullar tatil olduğu için olmadı, bundan sonraki gelişmelere göre bu tür eylemler de olur.

2. eğitim emekçisi: Eğitim-Sen kendi gücü oranında bu saldırıya karşı durmaya çalışıyor. Türkiye'de öyle kısa veya uzun dönemde hak elde edebilme geleneği olmadığından şu anda yapılanlar pek etkili olamıyor. Gerek bu dava için gerekse diğer taleplerimiz için yapılan mücadele yeterli değil.

- *Önümüzde başta Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı olmak üzere bir dizi saldırı var. Personel rejimi, yerel yönetimler vb. Sizce gerek kapatılma davası, gerekse de saldırı yasalarıyla ilgili ne düşünüyorsunuz? Yapılan eylemlilikler yeterli mi?*

1. eğitim emekçisi: Ülkedeki liberal politikaların ve dünyadaki bu tür değişimlerin sonucu olarak ve bir de AB'ye girmek adına, emekçilere özelleştirme dayatıldı. Özelleştirmenin temel hedefi de toplumu tümünden örgütsüzleştirmektir. Örgütsüz bırakılmış kitleleri de istedikleri gibi ezmek ve yönetmek istiyorlar. Bizim örgütümüz bilinçli bir şekilde üyelerini aydınlatıp ciddi bir duruş gösterirse bu saldırılar böyle kolay hayat bulamaz, püskürtülür. Dayatılan daha fazla açlık ve sefalettir. Biz ise buna izin vermeyeceğiz.

Kızıl Bayrak/Küçükçekmece

Eğitim-Sen davasına karşı basın açıklaması...

“Hukuki değil siyasi bir dava!”

14 Eylül günü KESK tarafından Ankara Ekin Tiyatrosu'nda Eğitim-Sen'in kapatılma davasıyla ilgili bir basın toplantısı düzenlendi. DİSK, TTB ve yurtdışından gelen sendika temsilcilerinin de katıldığı basın toplantısında

ilk konuşmayı KESK Genel Başkanı Sami Evren yaptı.

Evren konuşmasında, bu davanın uluslararası sözleşmelere, insan haklarına, örgütlenme ve düşünce özgürlüğüne aykırı olduğunu söyleyerek, Türkiye'de estirilen demokratikleşme rüzgarının bir aldatmaca olduğunu vurguladı. Bu davanın hukuki değil siyasi olduğunu söyleyen Evren, sadece Eğitim-Sen'in değil tüm emek ve demokrasi güçlerinin yargılanmak istendiğini belirtti.

Ardından konuşan DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi bu baskıların 12 Eylül hukukunun bir ürünü olduğunu söyledi. Türk Tabipler Birliği adına yapılan konuşmada ise, anadilde eğitimin temel bir insan hakkı olduğu

vurgulandı.

Eğitim-Sen'in de üyesi olduğu Eğitim Enternasyonal üyesi yabancı ülke sendikalarından gelen temsilciler adına açıklama yapıldı. Eğitim-Sen'e insan hakları konusunda ve Türkiye'deki anti-demokratik yasalara karşı verdiği mücadelede tam destek verdiklerini açıklayan temsilciler, ifade özgürlüğünün ve anadilde eğitimin temel bir insan hakkı olduğunu söylediler.

Toplantının sonunda sözü alan Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer bu mücadelede yalnız olmadıklarını ifade ederek, destek olan herkesi duruşmanın yapılacağı 15 Eylül günü adliye önünde olmaya çağırdı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Eğitim-Sen’li emekçiler sendikalarına sahip çıktı!

Tüzüğünde “anadilde öğrenimi” savunduğu için hakkında kapatılma davası açılan Eğitim-Sen üyesi emekçiler hafta içinde, 15 Eylül’de görülen kapatma davasına karşı ve parasız eğitim talebiyle birçok ilde eylemler yaptılar.

Bursa’da Osmangazi Metro İstasyonu önünde bir araya gelen emekçiler parasız eğitim talebini dile getirdiler. Yapılan açıklamada milyonlarca çocuğun ve gencin eğitim hakkından mahrum olmasının sorumlularının halk karşıtı politikalarda ısrar eden siyasi iktidarlar olduğu belirtildi.

Eğitim-Sen Diyarbakır Şube üyeleri şube binası önünde oturma eylemi yaparak sendikaları hakkında açılan kapatma davasını protesto ettiler. Şube Başkanı İhsan Babaoğlu, yargılanması gerekenin Eğitim-Sen olmadığını asıl yargılanması gerekenin Türkiye’de egemen olan statükocu anlayışın olduğunu vurguladı.

Samsun’da Eğitim-Sen üyeleri sendikalarına sahip çıkacaklarını belirterek Süleymaniye Geçidi’nde oturma eylemi yaptılar. Eylem takviminin açıklanmasının ardından eğitimciler ağızlarına siyah bant takarak oturma eylemine geçtiler.

Malatya’da Merkez Postane’si önünde bir araya gelen emekçiler basın açıklamasının ardından bildiri dağıtarak halkın desteğini istediler.

Eğitim-Sen Erzincan Şubesi eğitim sorunlarına ve sendikalarının kapatılma davasına ilişkin Cumhuriyet Meydanı’nda bir araya geldiler. Şube başkanı yaptığı açıklamada, Eğitim-Sen’e açılan davayı düşünce özgürlüğünün önünde de ciddi bir engel olduğunu dile getirdi.

Eğitim-Sen Urfa Şubesi de Karakoyun İş Merkezi önünde oturma eylemi ve basın açıklaması yaptılar. “Eğitim-Sen’i kapattırmayacağız!” pankartının açıldığı eylemde “geleceğimize, parasız eğitim hakkımıza ve sendikamıza sahip çıkacağız” denildi.

Mersin’de, İskenderun’da, Van’da, Bitlis’te, Antep’te olmak üzere daha birçok il ve ilçede de Eğitim-Sen’li emekçiler eylem yaptılar.

“Eğitim-Sen kapatılamaz, onurumuzdur!”

KESK üyeleri 11 Eylül günü, Eğitim-Sen’in kapatılması ile ilgili olarak Antakya Ulus Meydanı’nda bir oturma eylemi düzenlediler. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı.

Yapılan açıklamada sözde demokratikleşme adı altında Kürtçe’nin serbest bırakıldığı bir dönemde, Eğitim-Sen’in tüzüğünde bulunan anadilde öğretim ibaresi yüzünden kapatılmak istenmesinin büyük bir çelişki olduğu dile getirildi.

Yaklaşık bir saat süren eylemde “Eğitim-Sen kapatılamaz, onurumuzdur!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Kölelik yasalarına hayır!”, “Direne direne kazanacağız!” yazılı dövizler taşındı, sloganlar atıldı. 12 Eylül 1980 askeri faşist cuntanın yıldönümü vesilesiyle “Kahrolsun faşist diktatörlük!” sloganı da gür bir şekilde atıldı.

Kızıl Bayrak/Antakya

Sömürücü asalakların “istikrar”ı işçilerin ve emekçilerin yıkımı üzerine kurulu

TOBB Başkanı R. Hisarcıklıoğlu yaptığı açıklamada Erdoğan’a veryansın etti. “Başbakan Erdogan uluslararası dev şirketlerin başkan ve CEO’larına uygun yatırım ortamı sözü verdi, ancak bu sözlerini şimdiye kadar yerine getirmede. Şimdi bu CEO’lar Türkiye’ye geldiklerinde ne diyeceğiz? Sanayicilere ucuz elektrik ve vergi indirimi sağlanması sözünüz de önünüzde duruyor” dedikten sonra, 3 Kasım genel seçimleri öncesi Erdoğan’ın kendisiyle yaptığı müzakereleri ve taahhütleri hatırlattı.

İkinci açıklama geçen hafta Ankara’ya çıkarma yapan TÜSİAD’dan geldi. TÜSİAD Başkanı Ömer Sabancı, “Cari açık ve dış denge iyi yönetilemezse ciddi risk oluşturur. Ayak bağı olan eski yapı köklü bir biçimde değişime tabi tutulmalı. Başarı artık kriz çıkarmadan ekonominin yönetilmesiyle tarif edilemez. Bize göre başarı, sorunun kaynağını kurutarak kalıcı değişimdir. Hükümet henüz ekonomideki istikrarsızlığın kaynaklarını ortadan kaldırmayı başaramamıştır.” dedi ve ardından AKP’nin sırtını sıvazlamayı da ihmal etmedi. “Parlamentoda ciddi bir çoğunluğu olan bir hükümet var. İşte bu yapısal reformlarda bizim söylediğimiz hızlı ve cesur adımların atılması. Bunlar Türkiye’nin geleceği için çok önemli. Bu hükümet bunları yapabilecek kapasitede, bunların yapılmasını bekliyoruz.”

Büyük kapitalistlerin bu açıklamaları, son dönemde AKP’nin estirdiği “sanayi üretimi zirveye çıktı, enflasyon düştü, Türkiye düze çıktı” iyimser havasının kof olduğunun da bir itirafı sayılmalıdır. Türkiye’nin genç, dinamik bir nüfusu ve iş ihtiyacı var. Sermaye kodamanlarına göre bunun karşılanması, bu “istikrar”ın 3 yıl daha aynı şekilde götürülmesine bağlı. Bu “istikrar” ve “reform” uygulamaları 3 yıl daha aynı hızda yürütülürse yavaş yavaş yabancı sermayenin geldiğini, yatırımların arttığını ve işsizliğin azaldığını görecekmiz!

Bütün kamu kurum ve kuruluşlarını özelleştir, SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı’nı tek çatı altında toplayacağım diye tasfiye et, kamu hizmetlerini paralı hale getir, memlekette ne varsa parsel parsel yerli ve yabancı sermayeye sat, sonra da bunun adına istikrar de! Utanmazlığın da bu kadarı olur!

Bütün bunlar sermaye kodamanlarına yetmiyor, onlar daha da fazlasını istiyorlar. AKP’nin takıyyelerine de artık tahammülleri yok. Bir an önce “istikrar” programının tüm kapsamıyla hayata geçirilmesini istiyorlar.

300 milyar dolara dayanan bir borç stoku, sürekli büyüyen bir işsizler ordusu, resmi olmayan rakamlara göre sayıları 10 milyonu aşan kayıt dışı çalışan, gelir uçurumunun derinleştiği ve sosyal yıkımın her geçen gün daha da büyüdüğü bir Türkiye gerçekliğinde istikrar, imkansızdır. Çünkü tüm bu sorunlar kapitalist sistemin yapısından kaynaklanıyor. Patronların istikrar ve reform dedikleri şey, biz işçi-emekçilerin yaşamsal kazanımlarının yok edilmesi, bizim açlığa ve safaletle mahkum edilmemizdir.

Sefalet içinde yaşamak, açlıktan ve hastalıktan kırılmak! İşçi ve emekçilerin yaşamı bu kan emeci asalakların umurlarında bile değildir. Artık ayağa kalkmak ve kan emici asalaklardan hesap sormak zamanıdır.

Paralı eğitim saldırısına karşı mücadele edeceğiz!

T.C İSTANBUL VALİLİĞİ
ÜSKÜDAR- ÇENGELKÖY YABANCI
DİL AĞIRLIKLİ LİSESİ

2004- 2005 ÖĞRETİM YILI
ÖĞRENCİ KAYITLARINDA
İSTENECEK BELGELER

- 1- İLKÖĞETİM OKULU
DİPLOMA ASLI
- 2- İKAMETGAH- 2.000.000
- 3- NÜFUS CÜZDANI ÖNLÜ-
ARKALI FOTOKOPİSİ- 200.000
- 4- 6 ADET YENİ ÇEKİLMİŞ
OKUL KIYAFETLİ FOTOĞRAF-
7.000.000
- 5- 6 ADET MEKTUP ZARFI-
800.000
- 6- 6 ADET TAAHHÜTLÜ
MEKTUP PULU (2.000.000 TL'lik)- 12.000.000
- 7- 4 TOP A4 FOTOKOPİ KAĞIDI- 20.000.000
- 8- 1 KUTU 10'LU BİLGİSAYAR DİSKETİ-
5.000.000
- 9- 1 KUTU 10'LU BİLGİSAYAR CD'Sİ-
3.000.000
- 10- 1 KUTU RENKLİ, 1 KUTU BEYAZ ROBER
COLOR MARKA TEBEŞİR- 21.250.000

Yukarıdaki tablo, Çengelköy Lisesi'nin kayıt sırasında velilere verdiği listenin yanlarına fiyatları eklenmiş halidir. Artık zorunlu bağışlar idarenin gözünü doyurmuyor olmalı ki, bir de liste veriyorlar.

Listede talep edilenlerin birçoğunun kullanılmayacak olması dikkat çekiyor. Listedeki bazı istekler toplanıp satılacakmış izlenimi veriyor. Mesela her öğrenciden 4 top A4 kağıdı isteniyor. Bunun nedeni olarak da öğrencinin resmi işlemleri ve yapılacak sınavlar gösteriliyor. Ama birçok okulda her resmi işlem için öğrenciden para alındığını, sınavlardan önce tüm sınıftan para toplandığını biliyoruz.

Asıl komedi bilgisayar CD'si ve disket! "Her öğrenciden 10'ar adet alınan CD ve disket niçin?" diye sorulduğunda "öğrencinin verilerini kaydetmek için" yanıtı alınıyor. Diyelim ki öyle! Neden 10 tane? Sanki askeri okula gidiliyor da günlük olarak öğrencilerin raporu tutulacak. Öğrencinin en fazla birkaç belgesi ve sınav notları kaydedilir. Buna da en fazla 2 CD yeterlidir.

Gelelim tebeşir konusuna... Evet bu kadar tebeşir gerekebilir. Buna bir itirazımız yok. Ama bu sefer de belirli bir marka dayatılıyor. Ve istenilen marka neredeyse diğerlerinin iki katı daha pahalı!

Bunlar bize açık ve somut olarak yansıyanlar. Okul açıldıktan sonra sadece bu okulda değil tüm liselerde binlerce bahaneyle bizden para istemeye devam edecekler.

Ancak sözünü ettiğimiz Çengelköy Lisesi diğerleri arasında özel bir yerde duruyor. Birçok liseye göre profesyonel sayılır. Çünkü okuldan kitap listesi istediğiniz zaman "size kolaylık olsun" diye doğrudan kitabevinin adını veriyorlar. "Şu okulun kitaplarını alacağım" dediğinizde hemen veriyorlar. Listeyi ne okul yönetimi ne de kitabevi çalışanları veriyor. Böylece ortaya iyi hazırlanmış bir tezgah çıkıyor. Acaba okul idaresi bu iş için kitabevinden ne kadar komisyon alıyordu? Çünkü bu işte iyi paralar döndüğü bilinen bir gerçek.

Hazırlık sınıfına yazılan bir öğrencinin kitap masrafları (süper lise olduğu için) 400 milyona dayanıyor. Bu tek bir öğrenci içindir. 300 yeni öğrenci kayıt yaptırır ve eski öğrencilerin aldığı

kitaplar da buna eklense, ortaya çok ciddi rakamlar çıkıyor.

Bu okulu diğer liselere "örnek" göstermemizin bir sebebi daha var. Bu "örnek lise" okul kıyafetleri için de bize elinden gelen kolaylığı sağlıyor! Veli ve öğrencileri tek bir firmaya yönlendiriyor. Bu uygulamaya diğer liselerde de rastlanabilir. Ama tüm veriler bunun masum bir kolaylık sağlama olmadığını gösteriyor. Herhalde Milli Eğitim Bakanı bu yapılanları duysa okul idaresinin tamamına "üstün hizmet" madalyası verirdi.

Ama biz liseli öğrenciler olarak bu okula

mücadeleyi ödül olarak götüreceğiz. Paralı eğitim saldırılarının bu tescilli uygulayıcısı idarenin başını ağrıtmak için elimizden geleni yapacağız. Bültenimiz ve diğer araçlarımızla bu saldırıları durdurmaya çalışacağız.

Yeni eğitim-öğretim yılının başladığı şu günlerde biz de çalışmalarımıza başladık. Hangi kılıfla uygulanırsa uygulansın paralı eğitim saldırısına karşı mücadele edeceğiz.

İLGP

(İstanbul Liseli Gençlik Platformu)

2004-2005 Eğitim-Öğretim Yılında Devlet Okullarında Yapılacak Ortalama Eğitim Harcamalarını Gösteren Başlıca Gider Kalemleri:

Gider

Kalemleri Öğrenci Başına Ortalama Harcama (TL)

Kayıt Parası (Bağış adı altında)	300.000.000
Katkı Parası (1 yıllık)	30.000.000
Silgi, tebeşir, ampul vs. (1 yıllık)	12.000.000
Spor Parası (1 yıllık)	25.000.000
Dergi (1 yıllık)	30.000.000
Karne	5.000.000
Diploma	10.000.000
Kaynak Kitap	25.000.000
Fotoğraf Çekimi	15.000.000
Etüt ya da Kurs (1 yıllık)	300.000.000
Fotokopi, kağıt, zarf, pul vs.	30.000.000
Perde, masa örtüsü	15.000.000
Servis ücreti (yıllık)	520.000.000
Müze, gezi, tiyatro	30.000.000
Cam, boya, çeşitli bakım-onarım	15.000.000
Bayrak, flama vs.	10.000.000
Kitaplık	10.000.000
Paso	5.000.000
Kıyafet (giyecek)	200.000.000
Bayram kostümleri	50.000.000
Ders kitabı	—
Kırtasiye, çanta, suluk vs.	120.000.000
Kantin, kooperatif giderleri (1 yıllık)	180.000.000
Toplam	1.937.000.000

Rakamlar yaklaşık ve ortalama olarak alınmıştır. İlköğretim 5. sınıf öğrencisi baz alınarak hazırlanmıştır. Öğrenci velilerinin eğitim harcamaları oturulan kentlerin gelişmişlik durumuna göre değişmektedir. Velilerin orta öğretimde okuyan öğrencileri için yukarıda sıralanan rakamlara en az %30'luk bir ekleme yapılacaktır.

(Eğitim-Sen'in 27 Ağustos 2004 tarihli açıklamasından alınmıştır...)

AKP'nin postmodern eğitim anlayışı

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik, 11 Ağustos'ta, yeni ilköğretim müfredatını anlatan bir basın toplantısı düzenledi. Eğitim sisteminin bir dizi sıkıntısını anlatan Çelik yeni müfredatla ilgili şu açıklamayı yaptı:

“Müfredatın çağın gereklerini yerine getirecek şekilde düzenlenmesi eğitim sistemimizin gelişmesinde olmazsa olmaz bir ön şarttır. Gelişmiş ülkelerin birçoğunda genel olarak 10-15 yılda müfredat yeniden tasarlanır. Ders kitaplarının müfredatı çok daha sık aralıklarla en azından 5 yılda bir gözden geçirilerek yeniden düzenlenir. Bizde ise müfredat değişimi çalışmaları birbirinden kopuk olarak ne yazık ki gerçekleştirilmiştir. Büyük ölçüde paradigmaya dayalı lineer sistemi destekleyen mevcut müfredat, bugüne kadar yapılan eksiltme ve eklemelerle iç tutarlılığını kaybetmiş, yatay ve düşey eksende bütünlükten uzaklaşmıştır. Nedir Newtoncu yaklaşım? Meseleye düz mantıkla, lineer mantıkla bakan, iyi-kötü, doğru-yanlış, eğri-düz, hep-hiç, siyah-beyaz ikileminde insanları şartlandıran bir anlayıştır ve iki nokta arasındaki tonların gösterilmediği bir mantık anlayışıdır.”

Konuşmaya yedirilmiş bilimsel dil kuşkusuz bu post modern zıvalığı anlamlı hale getirmiyor. Bakanın amacı kafalarda bulanıklık yaratmak. Nitekim fizikçilere göre Çelik'in sarfettiği sözler ve düşünce sistemi bilimle çelişiyor. Birbirini reddetmeyen, aksine tamamlayan Newton ve kuantum mekaniği, Çelik'in konuşmalarında içi doldurulamamış parlak sözler olarak kalıyor.

Prof. Dr. Cemal Yıldırım şunları söylüyor: *“... eğitim kökenleri medrese geleneğine bağımlı okullar olan, bu okulları her yönüyle savunan yetkililerin böyle bir gerekçeyi ileri sürmelerinde içtenlikten söz edilebilir mi? Üstelik Newton mekaniğini söz konusu körletmenin başlıca nedeni olarak savlamak bilgisizliğin mi, yoksa bir tür göz boyamanın mı göstergesidir?”*

Prof. Dr. İsmail Hakkı Durul ise, *“Fiziğin 'F' sinden habersiz bir kişinin sözleri üzerine ne eleştiri getirilebilir ki? Zira teknik anlamda tartışma yapabilmek için başlangıç konusunda asgari bir mantık olması lazım...”* diyor.

Bakan 30 Temmuz tarihli *Tercüman* gazetesine yaptığı açıklamada ise, ezberci ve öğretmen merkezli anlayışı tamamen terkedeceklerini ve kuantum mekaniğine geçeceklerini söyledi!

Burjuva eğitimin kendi doğasından kaynaklı olan ezbercilik, araştırmadan yoksunluk, öğretmene bağımlılık gibi sorunları asla fiziksel geçerliliğini sürdüren paradigmalara açıklanamaz. Bu, eğitimin sermayenin çıkarlarına göre şekillendirilmesinin sonuçlarıdır. Bu, kapitalizmin düşünmeyen, sorgulama ve hesap sorma bilincinden yoksun bir toplum yaratma amacına ulaşmada kullanılan bir araçtır. AKP'li gericiler ise sorunun sistemden kaynaklanmadığını, basit bir müfredat sorunu olduğunu söylemeye çalışıyorlar. Ama herşeyi ellerine yüzlerine buluşturuyorlar.

E. Göksenin

Çöken eğitim sisteminin tablosu...

Su yok, öğretmen yok, eğitim de yok!..

Yeni açılan eğitim dönemi, çöken eğitim sistemi tablosunu bir kez daha gözler önüne serdi. İşçi ve emekçiler günlerce süren kayıt çilesi yaşayıp zorunlu kayıt ücretiyle soyuldular. Asgari ücretin 320 milyon olduğu bu ülkede milyarı bulan okul masraflarının altında ezilen emekçi ailelerinin çocukları, nihayet yeni eğitim-öğretim yılına başladılar. Ne var ki, özellikle emekçi semtlerindeki okullarda öğrencileri bekleyen tablo korkunç. Bu bir yanıyla yokluk tablosu: Yeterli okul yok, yeterli derslik yok, öğretmen yok, okulların suyu, elektriği yok, araç-gereç yok, hatta kimi okullarda sınıflarda sıra bile yok. Öğrenciler mevcudu 60-90'a varan sınıflara tıklandılar. Bu tabloyu bütünleyen rezaletler ise; okulda çöken merdivenin altında kalan öğrenci ve veliler, İstanbul'da sel sularının duvarlarını yıktığı onarılmamış okullar, beş yıl önceki depremin ardından hala prefabrik okullarda okuyacak gençler...

Tablonun diğer kısmı, emekçi ailelerin yaşadığı yoksulluk nedeniyle çocuklarının eğitim ihtiyaçlarını karşılayamamaları. Toplumsal bir hak olan eğitim hızla özelleştirilmekte, paralı hale getirilmektedir. Başbakan televizyonlara çıkıp “Haydi kızlar okula!” diyerek şov yaparken,

minicik bedenler tarlalarda, tamirhanelerde geçim yükünü omuzlamaktadır. Erdoğan'ın *“bağnazlık yapmayın!..”* diye uyardığı aileler çocuklarını hangi imkanlarla okutacaklarını soruyorlar. Adana'da güneşin atında pamuk tarlalarında çalışan minik kız çocukları, okula gidecekleri günleri bekliyorlar. Küçük bir azınlığın çocukları ise yirmi kişilik sınıflarda bilgisayarlı eğitim imkanına sahipler. Milyonlarca genç geçim yükünü omuzlamak için eğitim hayatına veda ederken, asalakların çocukları özel liselere arabaları ile gidiyorlar.

Borç faizlerine, silahlanmaya, rantiyeye her yıl aslan payları düşerken eğitime kısıntı dahi ayrılmıyor. Böylesi bir düzende tablo daha farklı olamaz. Kendini işçi ve emekçilerin azgın ve kurlsız sömürüsü üzerinden vareden, sürekli işsizlik ve yoksulluk üreten bir düzen işçi ve emekçi çocuklarına bir gelecek sunamaz.

Eğitim sistemi çürüten düzenin aynasıdır. Emekçiler de, emekçi çocukları da kendi geleceklerini ancak mücadele alanlarında varedebilirler. Emekçi çocukları için daha iyi bir gelecek, yaşamsal ihtiyaçlardan kısılarak ödenen paralarla değil, mücadelenin yükseltilmesiyle mümkün olacaktır.

Bilimsel gelişmelerden...

Işınlanmada yeni gelişmeler: Fizikçiler, atomaltı bir parçacığın temel özelliklerinin (enerjisinin, hareketinin, manyetik alanının veya başka özelliklerinin) arada fiziksel bir bağlantı olmadan bir başka atomaltı parçacığa nakledilmesine, teleportasyon (ışınlanma) diyorlar.

Kuantum teleportasyonu, fizikçilerin “dolaşıklık” dediği bir duruma dayanıyor. İki atomaltı parçacığın, özellikleri, aralarındaki uzaklık fazla olsa bile birbirleriyle ilişkilendiriliyor. Böylece, parçacıklardan birindeki bir değişiklik, öteki parçacığın da anında değişmesine yolaçıyor.

Avusturyalı bir ekip, aralarında Tuna Nehri'nin geçtiği birbirinden 800 m uzaklıkta iki laboratuvarı, fotonlar üzerinde telepartasyon gerçekleştirdi. Bilim adamlarının bu deneyle ulaşmaya çalıştıkları, ışınlanmanın laboratuvar ortamının dışında gerçekleştirilebilmesi. Bilim adamları bu gelişmenin büyük bir aşama olduğunu kaydediyor. Kuantum telepartasyonunun günlük yaşamda kullanılabilir hale getirilmesi, yalnızca bilgisayarların hızının artmasına değil, iletişim şebekelerinin de hızlanmasına yolaçacak.

SES Merkezi Temsilciler Kurulu toplantısı...

SES MTK toplantısı 11-12 Eylül tarihlerinde Ankara'da yapıldı. Toplantıda KESK ve SES'in durumu ve yapılması gerekenler konuşuldu.

Temsilciler özellikle KESK'in mücadelecilik kimliğinden uzaklaştığının altını çizdiler. KESK'in toplu görüşmeye endeksli pratiği ve kamu emekçilerini birleştirmek adına Kamu-Sen ile birlikte hareket etmesi eleştirildi. Toplu görüşme sürecinde KESK'in ücret artışı döngüsü içine girmemesi ve tek bir maddeyle, yani personel yasası taslağının geri çekilmesi ve iş güvencesinin sağlanması talebiyle, toplu görüşmeye katılması gerektiği dillendirildi.

MTK'da konuşulmasını beraberinde getirdi.

Merkezi temsilciler kurulunda pek çok eksiklik ve zaafın altı çizildi. Ancak mücadeleyi ileriye taşıyacak bir program oluşturulmadan temsilciler toplantısı bitirildi.

Kızıl Bayrak/Ankara

Bir diğer eleştiri konusu, KESK'in cezaevinden çıkan DEP'li milletvekillerine verdiği yemek ve siyasi partilerle, özellikle DEHAP'la olan ilişkileriydi. Özellikle batıdan gelen delegelerin bu konuda ifade ettiği rahatsızlık, sendikal sorunlar kadar Kürt sorunu ve taleplerinin de

Sonu gelmeyen saldırılara artık bir dur demenin zamanıdır!..

Sosyal haklarımız için n

Sermaye hemen hemen bütün ülkelerde emekçilerin kazanılmış sosyal haklarına karşı sistemli bir saldırı yürütmektedir. Türkiye’de de yıllar önce başlatılan, giderek şiddeti arttırılan bu saldırıyla işçi ve emekçilerin yararlandığı bütün sosyal hakların tasfiyesi amaçlanmaktadır. “Kamu reformu”, “sosyal güvenlik reformu”, “sağlık reformu” gibi adlarla peş peşe piyasaya sürülen sermaye politikalarının tek gerçek amacı, işçi ve emekçilerin sahip olduğu iktisadi ve sosyal hakların ortadan kaldırılmasıdır.

Yakın zaman önce, İMF ile yeni bir stand-by anlaşması imzalanacağı hükümet tarafından resmen açıklanmıştır. 2005-2007 yılları boyunca geçerli olacak bu yeni İMF programına göre emekçilerin sosyal haklarının önemli ölçüde ortadan kaldırılacak, bugün milyonlarca işçi ve emekçiye iyi-kötü bir hizmet sunan kurumlar (SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı) tasfiye edilecek, sosyal nitelikli bütün hizmetler parça parça özelleştirilecektir.

Bütün bunlar, işçi ve emekçilerin büyük mücadeleler sonucunda elde ettiği tarihsel iktisadi ve sosyal kazanımların, sermaye tarafından geri alınması; milyonlarca işçi ve emekçinin, bugünkünden çok daha kötü koşullara mahkum edileceği; her türlü haktan yoksun, yokluk ve sefalet içinde yaşamak zorunda bırakılacağı anlamına gelmektedir. O halde işçiler, emekçiler ve onların örgütleri, önümüzdeki aylarda ayrıntıları netleşecek, yılbaşından itibaren ise hızla pratiğe geçirilecek bu saldırıya karşı, dışedış bir mücadeleyi gündemlerine almalı ve zaman yitirmeden gerekli hazırlıklara girişmelidir.

Sosyal haklar için mücadelenin kapsamı

İşçi ve emekçiler cephesinde saldırının mahiyetiyle ilgili olarak yetersiz de olsa bazı tartışmaların yapıldığı, mücadele planlarının oluşturulmaya çalışıldığı görülmektedir. Bu tartışmalarda, işçi ve emekçilerin çıkarlarıyla çok da bağdaşmayan bazı yanlış eğilimlerin ortaya çıktığı görülmektedir. Sermayenin saldırılarına karşı çıkmak adına eski sistemin olduğu gibi savunulması, bu yanlış eğilimlerin en önemlilerinden biridir.

Bugün Türkiye’de derme çatma da olsa bir sosyal güvenlik sistemi vardır. Mevcut sistem, sermayenin oluşturmak istediği yeni sisteme göre daha tercih edilebilir olsa bile, işçi ve emekçilerin sosyal güvenlikle ihtiyaçlarını tatmin edici ölçüde yerine getirmekten uzaktır. Dolayısıyla emeklilerin maaş, hastaların ilaç kuyruklarında süründüğü, doğru düzgün bir sağlık hizmeti almanın mümkün olmadığı, emekçilerin karşı karşıya olduğu riskler karşısında gerçek anlamda hiçbir koruma sağlamayan bir sistemin savunulması, sosyal haklar için mücadelenin tüm içeriği bundan ibaretmiş gibi isimlendirilemez. Mevcut hakların savunulması ile mevcut sistemin savunulması birbirinden çok farklı şeylerdir.

Üstelik sosyal haklar için verilecek mücadele, kullanılan kimi kısıntı hakların savunulmasıyla sınırlı olmak durumunda da değildir. Bugün “sosyal haklar” denildiğinde işçi ve emekçilerin büyük bölümünün aklına sadece sigortalı olmak gelmektedir. Oysa ki

sosyal hakların kapsamı hayli geniştir. Emekçilerin sağlık ve eğitim ihtiyaçlarının karşılanması; iş ve gelir güvencesine kavuşturulması; ayrımcılığa karşı korunması; hastalık, sakatlık, yaşlılık, analık ve işsizlik gibi riskler karşısında güvence altına alınması, sosyal güvenliğin birer parçası durumundadır. Dolayısıyla sosyal haklar için mücadelenin talepleri, mevcut kazanımları savunmanın ötesinde bütün bunları da kapsamalıdır.

Çalışma ve iş güvencesi hakkı: Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!

Kapitalizmde çalışma, gelir sağlamak için zorunlu olarak yapılan bir faaliyet olarak görülür. Elbette böyle bir boyutu da vardır. Bir emekçi, geçinebilmek için emek gücünü satmak, yani çalışmak zorundadır.

Ancak çalışmak aynı zamanda bir sosyal haktır. Sağlıklı, gücü kuvveti yerinde, bir takım becerilere sahip bir insan için çalışmak o bireyi özgürleştiren, kendi sosyal kimliğini bulmasını sağlayan bir faaliyettir. Çünkü insan, emek süreci içinde, doğa (yani üzerinde çalıştığı nesne) ile birlikte kendini, kişiliğini, yeteneğini ve bilincini de dönüştürmektedir. Marx, çalışmayı bireyin kendini gerçekleştirme ve yaratma faaliyeti olarak tanımlarken, buna işaret etmektedir. Ne var ki kapitalizmde üretimin amacı, işçinin toplumsal ihtiyaçlar için kullanım değerleri üretmesi değil, sermayedarın pazarda satarak kâr elde etmesi için değişim değeri üretmesidir. Bu nedenle kapitalizmde işçi kendi emeğine yabancılaşmış, çalışma yaratıcı bir faaliyet olmaktan çıkmış ve gelir gereksinimini karşılamak için mecburen yapılan bir faaliyet haline gelmiştir.

Sonuç olarak bugünkü kitlesel işsizliğin ve işçinin kendi emeğine yabancılaşmasının (bunun yolaçtığı bir dizi sosyal sorunun) tek sorumlusu, kapitalist üretim ilişkileri, yani kapitalizmin kendisidir. Son on yılda uygulamaya sokulan esnek üretim tekniklerinin işsizliği körükleyip iş güvencesini ortadan kaldırdığı güncel deneyimlerden de bilinmektedir.

Dolayısıyla “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi” talebi, kapitalizmin yarattığı sosyal yıkıma karşı mücadelenin temel taleplerinden biri olmak durumundadır. Çalışmak isteyen herkese istihdam olanağı yaratılması, bütün çalışanların iş güvencesinin garanti edilmesi sermaye devletinin sorumluluğu altında olmalıdır. Başta geçen yıl uygulamaya sokulan kölelik yasası olmak üzere, “çalışma ve iş güvencesi hakkı” ile açıkça çelişen, çalışma yaşamında esnekliği hakim kılmayı amaçlayan tüm yasal düzenlemeler ortadan kaldırılmalıdır.

Her düzeyde parasız eğitim!

Son yıllarda sermayenin piyasaya açmak istediği alanlardan biri de eğitimidir. Anayasa’da ve daha bir çok yasada, anlaşmada devlet okullarında eğitimin parasız olduğu hükmü yer alsa da gerçek durum kağıt üstündekinden çok farklıdır. Üniversiteler ve diğer eğitim kurumları adım adım paralı hale getiriliyor. Devlet eğitim alanında neredeyse yatırım yapmaz oldu. Buna karşılık özel eğitim kurumlarına değişik

nücadeleyi yükseltelim!

isimler altında büyük kaynaklar akıtılıyor. Sermaye işçi ve emekçi çocuklarının elinden parasız eğitim hakkını da tamamen almak istiyor.

Fakat sınıf hareketi içerisinde, sosyal güvenlikle ilgili tartışmalarda eğitim hakkının savunulmasıyla ilgili pek az şey söyleniyor. Kamu emekçileri cephesinden öğretmenlerin eğitimin paralı hale getirilmesine karşı seslerini yükselttiklerini söylemek mümkün. Parasız eğitim hakkının savunulması daha çok gençlik hareketinin bir sorunu olarak görülüyor. Gençlik ise bu mücadelede saldırının asıl muhatabı olan işçi ve emekçilerden doğru düzgün bir destek görmüyor.

Bu durumun aşılması, parasız eğitim hakkının işçi ve emekçilerin sosyal saldırılara karşı mücadelenin temel taleplerinden biri olarak gündeme taşınması gerekiyor.

Herkes parasız sağlık hizmeti!

Ucuz, kaliteli ve ulaşılabilir sağlık hizmeti işçi ve emekçilerden de öte yeryüzündeki bütün insanların en temel sosyal haklarından biridir. Bu yönüyle de kamunun, yani devletin herkese yeterli sağlık hizmeti sunmak gibi bir sorumluluğu vardır.

Fakat bugün toplumdaki insanların önemli bir bölümünün yeterli sağlık hizmetine ulaşma şansı yoktur. Doktor, hemşire gibi sağlık görevlilerinin sayısı hem yetersizdir, hem de ülke genelinde nüfus yoğunluğuna uygun bir dağılım içerisinde değildir. Sağlık ocaklarının, poliklinik ve hastanelerin sayısı da yine yetersizdir. Mevcut sağlık tesislerinin pek çoğu, kendilerinden beklenen hizmeti sunmalarını sağlayacak araç, gereç ve donanımdan yoksundur. Büyük kentlerde dahi devlet ve sigorta hastanelerinden sağlık hizmeti almaya kalkan emekçiler bin bir sıkıntıya katlanmak, röntgen çekirmek ya da muayene olmak için aylarca beklemek durumunda kalmaktadır.

Mevcut sosyal güvenlik sistemleri, emekçilere gerekli sağlık hizmetini sunma konusunda fazlasıyla yetersiz kalmaktadır. Tedavi ve ilaç giderleri için emekçilerden kesilen paraların oranı her geçen gün artmakta, buna karşılık hizmet kalitesi giderek düşmektedir.

Dolayısıyla işçi ve emekçiler, mevcut sosyal güvenlik sisteminin ve bunlardan aldığı sağlık hizmetleriyle yetinmemelidir. İstenmesi, talep edilmesi gereken herkese parasız sağlık hizmetinin devlet tarafından verilmesi ve bunun giderlerinin de tümüyle devlet ve işverenler tarafından karşılanmasıdır.

Tüm çalışanlar için genel sigorta!

Yukarda da ifade edildiği gibi devlet, çalışıp çalışmadığına bakılmaksızın bütün yurttaşları için yeterli sağlık hizmetini sunmakla yükümlüdür. Fakat bunun yanında, çalışan işçi ve emekçileri, karşı karşıya kaldığı tüm riskler karşısında güvenceye alacak kapsamlı bir sigorta sisteminin kurulması devletin bir diğer sorumluluğu olmalıdır. Bu sigorta sistemi işsizlik, hastalık, kaza gibi durumlarda işçi ve emekçilere gerekli ve yeterli hizmeti sunmalı, yanısıra çalışamaz yaşa geldiklerinde de onların insanca

Sınıf ve emekçi hareketi son yılların en zayıf dönemini yaşamaktadır. Sendikalar uzlaşmacılık ve ihanet batağında yüzmektedir. Bütün bunlar açık birer gerçektir. Ve bunlar işçi ve emekçilerin mücadele yeteneğini zaafa uğratacak, gücünü yanlış yöne akıtabilecek kadar da önemli sorunlardır.

Ama önemli olan bir kez daha öncü işçilerin ve emekçilerin mücadele etme konusundaki kararlılığıdır. Haklara sahip çıkma konusunda alacakları tutumdur. Ortaya konulacak cüret, karanlığı bir yerlerinden yırtma konusunda ortaya konulacak bir kararlılık, sermayeye karşı mücadelenin önümüzdeki aylardaki seyrinde çok şey değiştirebilir.

koşullarda yaşayabilmelerini güvence altına almalıdır.

Bu tür hizmetler, tüm yaşamını kapitalistler için fabrikalarda, işyerlerinde tüketen işçi ve emekçilerin en doğal hakkıdır. Onlar, bütün bunların karşılığını ömürleri boyunca çalışarak fazlasıyla ödemiş durumdadır.

İhtiyacı olanlara gerekli bakım ve yardımın sağlanması!

Kapitalist toplumda her şey parayla ölçülür. Bir kapitalist için parasal bir kazanç ifade etmiyorsa hiçbir şeyin, tabii bu arada insanların hiçbir değeri yoktur. Dolayısıyla o, fabrikasında çalıştırabileceği işçiye bir ücret vermeyi, bazı sosyal haklar tanımayı içine sindirebilir. Fakat sistem için bir değer yaratmayan insanlar, kapitalistler için taşınması anlamsız bir yüküdür. Bedensel ve zihinsel engelliler, yaşlılar, kimsesiz ve yetim çocuklar kapitalist sistem tarafından sürekli itilip kakılırlar. Bu tür insanların durumu kapitalizmin ilk dönemlerinde çok daha kötüydü. İşçi sınıfının mücadelesi sayesinde sosyal güvenlik mekanizmaları geliştikçe, toplumun dışına itilmiş bu tür korunmaya muhtaç insanlar da bazı imkanlardan faydalanmaya başladı.

İşçi sınıfının mücadelesindeki gerilemeden istifade eden sermaye bugün hem işçi ve emekçilerin sosyal haklarına saldırıyor, hem de yardıma muhtaç insanların faydalandığı sosyal mekanizmaları tasfiye ediyor. Örneğin devlet tarafından işletilen huzurevleri özelleştiriliyor, çocuk esirgeme kurumlarının belediyelere devredilmesi gündeme geliyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler, kendi geleceklerine ve haklarına sahip çıkmakla yetinmemeli, toplumdaki yardıma muhtaç insanların haklarına da duyarlı yaklaşmalı, onlara sahip çıkmalıdır. Onların taleplerini kendi talebi olarak benimsemeli ve sermayeye karşı mücadelesinde dile getirmelidir.

Sosyal harcamalar işverenler ve devlet tarafından karşılansın!

Başlıklar halinde bir kısmını dile getirmeye çalıştığımız sosyal hak taleplerinin yanısıra yürütülecek mücadelede öne sürülecek bir diğer temel istem, bütün bu hizmetler için gerekli mali kaynakların sermaye tarafından karşılanmasıdır. Tüm sosyal

harcamalar sermaye tarafından karşılanmalıdır.

Sermaye bu harcamaları karşılamakla işçi ve emekçilere sadaka vermemektedir. Bir bakıma milyonlarca işçinin ve emekçinin ona sattığı emek gücünün karşılığını ödemektedir. Harcanan emek gücünün yarattığı muazzam değerlerle karşılaştırıldığında, sermayenin sosyal giderlere yapacağı harcamalar fazlasıyla mütevazı kalmaktadır.

Harcamaların sermaye tarafından karşılanmasının bir yolu da elbette devlet bütçesinden bu alana yeterli kaynağın aktarılmasıdır. Fakat bunun için ilk önce vergi sisteminin tüm baştan değiştirilmesi, emekçilerin sırtındaki devasa dolaylı vergi yükünün ortadan kaldırılması gerekmektedir. Bu ülkede faizden, borsadan para kazananlar hiç vergi vermemektedir. Şirketlerin, holdinglerin vergi yükü ise emekçilerle karşılaştırıldığında gülünç düzeylerde.

Her türlü dolaylı vergi kaldırılarak artan oranlı gelir ve servet vergisi uygulamasına geçildiğinde, devlet bütçesinin yükü de olması gerektiği gibi sermayenin omuzlarına binmiş olacaktır. Eğer gene de kaynak yok diye sızlanacak olurlarsa onlara, her yıl bütçenin yarısından fazlasını götüren dış borç ve faiz geri ödeme giderlerini göstermek gerekiyor.

Taleplerimiz için diş diş bir mücadeleye hazır olalım!

Tüm bu taleplerin elde edilmesi için en çok gerek duyulan şey, işçi ve emekçilerin örgütlü birleşik mücadelesidir. Emekten yana tüm güçlerin bu mücadeleye seferber edilmesidir.

Sınıf ve emekçi hareketi son yılların en zayıf dönemini yaşamaktadır. Sendikalar uzlaşmacılık ve ihanet batağında yüzmektedir. Bütün bunlar açık birer gerçektir. Ve bunlar işçi ve emekçilerin mücadele yeteneğini zaafa uğratacak, gücünü yanlış yöne akıtabilecek kadar da önemli sorunlardır.

Ama önemli olan bir kez daha öncü işçilerin ve emekçilerin mücadele etme konusundaki kararlılığıdır. Haklara sahip çıkma konusunda alacakları tutumdur. Ortaya konulacak cüret, karanlığı bir yerlerinden yırtma konusunda ortaya konulacak bir kararlılık, sermayeye karşı mücadelenin önümüzdeki aylardaki seyrinde çok şey değiştirebilir.

Büyük saldırıyı görmek, büyük düşünmek ve buna göre bir pratik içerisinde olmak sınıfın öncü güçlerinin sorumluluğudur. Öncü bir kez daha sınavdadır.

Yeni dönemde gençlik hareketi/1

Gençlik hareketinin zaafı ve güçlükler

Yeni eğitim dönemi sorunlarla başlıyor. Eğitim alanında çürümüş burjuva düzenin yapısal sorunlarına yeni saldırıların eklendiği bir dönemde gençlik hareketi de ciddi sorunlar yaşıyor. Burada, eğitim döneminin başlaması vesilesiyle, öğrenci gençlik hareketinin güncel durumunu ve buna paralel olarak artan görev ve sorumluluklarımızı tartışacağız

Düzen çürüyor, burjuva eğitim sistemi çöküyor!

Burjuvazinin eğitim alanındaki saldırılarının arttığı, diğer emekçi kesimlerle birlikte gençliğin de yıkım yasaları ve düzenlemelerden payını fazlasıyla aldığı bir dönemden geçiyoruz. Eğitim her düzeyi ticarileştirilmekte, içeriği her geçen gün emekçi çocukları için daha sorunlu hale gelmektedir. Emekçi sınıfların gençliği, geleceksizlik dayatmasını hiç bu kadar derinden hissetmemiştir. Bugün düzenin eğitim sistemi tam anlamıyla çökmüş ve artık gençliğe kırıntı düzeyinde dahi bir şey sunmak olanağı kalmamıştır. Her türlü hak arama eylemi en sert biçimde karşılanmakta, gençliğin çelişkileri doruk noktasına ulaşmaktadır. Birkaç bini dışta bıraktığımızda, milyonlarca genç insan gelecekte yoksun durumdadır. Fakat ne yazık ki, düzenden bu beklentisizlik alternatifini yaratamamaktadır. Dahası bu hoşnutsuzluk bir mücadele dinamiğine dönüşemediği yerde gerisin geri düzene akmaktadır.

Gençliğin yaşadığı çok yönlü ve yoğun sorunlara karşı tek gerçek alternatifinin devrimci işçi sınıfı hareketi ile kader birliği yapmak olduğunu defalarca söyledik. Bu kuşkusuz doğrudur. Ama gerek işçi sınıfı hareketinin mevcut tablosu ve gerekse de gençlik hareketinin iç sorunları, gençlik kitlelerinin taşıdığı nesnel mücadele dinamiğini dönüştürmek noktasında fazlasıyla elverişsiz koşullar sunmaktadır.

Gençlik hareketinin zaafı ve parçalı tablosu

Son yıllarda zaman zaman gelişmelere sahne olan, toplumsal hareketin zayıf tablosu içinde diri bir görüntü çizen, militanlığı ve kararlılığıyla belli

mevzileri korumayı başaran öğrenci gençlik hareketi, artık sorunlarıyla yüzleşmek ve bunları devrimci yol ve yöntemlerle çözmeye çalışmak durumundadır. Bu sorunları Şubat '04 tarihli *Ekim*'in başyazısı son derece özlü biçimde ortaya koymakta ve genç komünistler de çeşitli vesilelerle buradaki tespitleri tekrarlamaktadırlar. Bu tespitleri bir kez daha hatırlatmak için, kısaca başlıca üç temel zaafı; darlık, politik düzeydeki zayıflığın bir sonucu olarak reformistlerin etkisi ve örgütsüzlük olarak belirtelim. Bunlarda esasa ilişkin bir değişiklik bulunmuyor.

Biz bu sorunların aşılması için atılması gereken ilk adımlar ve bunların aciliyeti üzerinde duracağız. Öncelikle gençlik hareketi açısından 2004-05 döneminin önemli bir dönemeç olduğunu söyleyelim. Eğer kendi gelişiminin önündeki engelleri temizleyemez, bunlarla devrimci bir hesaplaşma platformu oluşturamazsa, gençlik hareketi bir dönem için geriye düşmekten kurtulamayacaktır. Bu geriye düşüşü engellemek ve bir çıkış grafiği çizmek de olanaklıdır; bunun için birikmiş imkanlar değerlendirilmeyi beklemektedir. Asıl sorun, bu görevlere gecikmeksizin yanıt verebilmektir. İçinden geçtiğimiz sürecin dönemeç olarak tanımlanmasını iyi kavramak durumundayız.

Yıl içerisinde atılacak adım, gençlik hareketinin birleşik ve devrimci bir mücadele hattı çizmesini ve buna uygun bir pratiği geliştirmesini sağlamak olmalıdır. Gençlik hareketi içerisinde yaşanan ve hareketin gelişimini engelleyen bölünmeyi ve parçalılığı tartışmakla başlayalım.

Parçalılık dediğimiz yerde, ilk önce gruplar arasındaki rekabetçilik ve dar grupçuluğun ürünü şablon örgütlenmelerin yarattığı tahribat anlaşılmalıdır. Ancak gençlik hareketinin yaşadığı bölünme bundan ibaret değildir. Temelde gençlik kitlelerinin bölünmüşlüğü ve bunların çeşitli tarzda örgütlülüklerle aralarındaki mesafe, öncelikli sorun alanı olarak ortaya çıkmaktadır. Kabalaştırmak pahasına hareketin yaşadığı parçalılığı üç madde halinde ele alacağız.

İlk olarak, gençlik kitlelerinin kendi içerisindeki bölünmüşlüğünden bahsetmek gerekiyor. Çıkarları birbirinden farklı olan ve herbiri bir toplumsal sınıfın gençlik alanındaki yansıması olan farklı gençlik kesimleri bulunmaktadır. Özellikle emekçi çocuklarının okullardaki ağırlığının azaldığı bir dönemde, burjuva sınıfının gençliği ve burjuva sınıf değerleri, üniversiteler başta olmak üzere tüm öğrenci gençlik kesimleri içinde etki alanını genişletmekte ve egemenliğini korumaktadır. Geçmişte tersinin yaşandığı dönemler olmuş, bu dönemlerde devrimci değerler ve yaşam biçimleri çarpık da olsa öğrenci gençliğin yaşam alanlarında etkin hale gelmiştir. '68'de boykotlar ve direnişlerle yaratılan ve hala hatırlanan yaşam tarzı buna işaret etmektedir. Bugün tersi geçerlidir. Burada asıl sorun nesnel farklılıkların kendisi değil, fakat ilerici gençlik kitlelerinin darlığı ve etkisizliğidir. Hala sayısal olarak önemli bir ağırlığa sahip emekçi sınıfların gençliği kendi ihtiyacı olan sınıfsal bilinçlenme ve eylemle buluşmadan, ilerici gençlik kitlelerinin genişlemesi ve mücadelede daha atak bir hal kazanması beklenemez. Bu noktada, geniş gençlik yığınlarını hedeflemeyen bir çalışma tarzı ile onları etkilemek ve değiştirmekten uzak dar pratikçilik kırılmadan, gençlik hareketinin genişlemesi, kitleleşmesi ve en önemlisi de kendini daha güçlü ifade etmesi -özel anlar ve durumlar- dışında mümkün olamayacaktır.

İkinci ayrışma noktası ise, gençlik içerisinde politik

Gençlik hareketinin sorunları...

(...) İçeride dönük olarak paralı eğitim saldırısı ve YÖK, dışarı dönük olarak emperyalist savaş karşıtı mücadele üzerinden öğrenci gençlik hareketi, geride kalan yılı nispeten hareketli geçiren kesim oldu. Solcu gençlik grupları bu çaba içerisinde belli oranlarda güç de kazandılar ve devrimcilerin ağırlığı oluşturduğu durumlarda, eylem ve etkinliklere daha etkin ve militan bir hava kazandırdılar. Komünist gençliğin gerek gündemleri saptamada ve işlemede, gerekse eylem ve etkinliklerde inisiyatifini ele almada giderek daha hissedilir bir başarı göstermesi, gençlik hareketindeki bir öteki kayda değer gelişmedir.

Bununla birlikte gençlik hareketine egemen üç temel zaaf, esas yönünden hala da sürmektedir.

Bunlardan ilki, muazzam öğrenci kitlelerinin varlığıyla kıyaslandığında, mevcut gençlik hareketliliğinin henüz son derece dar ve sınırlı bir alanda varlık gösterebilmesidir. Bununla bağlantılı olarak kitleleşme, yıllardır süregelen bir sorun olarak bugün de hala gençlik hareketinin en temel ihtiyacı durumundadır.

Öteki temel zaaf, politize olmuş gençlik kesimi içerisinde reformist sol akımların belirgin bir etki ve ağırlığa sahip olmalarıdır. Bu etki ve ağırlık, reformist akımların siyasal başarısından çok devrimci akımların başarısızlığının bir ürünüdür. Yapısal zaaf ve dönemsel güçlükler nedeniyle, yanısıra elbette ki burjuvazi tarafından gençlik hareketinde yaratılmış büyük tahribatın bir sonucu olarak, devrimci gençlik grupları

kendilerini gençlik hareketi içerisinde üretmekte hala da zorlanmaktadırlar. Komünist gençlik son birkaç yıldır bu alanda belli olumlu adımlar atmış olmakla ve bugün gençlik içerisindeki reformist akımın karşısında tek gerçek alternatif güç olarak durmakla birlikte, onun da sözü edilen zaafın ve başarısızlığın dışında olduğunu söylemek yazık ki henüz olanaklı değildir.

Gençlik hareketinin bu iki temel zaafını genel bir örgütsüzlük durumu tamamlamaktadır. Hareketin kitlesel açıdan darlığı ve reformizmin etkisinden gelen politik zayıflığı gençlik hareketini hiç değilse mevcut düzeyiyle kucaklamayı olanaklı kılacak ciddi bir örgütlenmeden de yoksun bırakmaktadır. Her çevre kendi son derece sınırlı güçleriyle elbette az-çok örgütlü durumdadır. Ama bu gençlik hareketinin kitlesel düzeyde örgütlülüklerden yoksun olduğu gerçeğini değiştirmede gibi, giderek daha çok mezhepsel görünüm kazanarak dar grup örgütlenmeleri de hiçbir biçimde bu tür bir örgütlenme ihtiyacının yerine geçirilemez.

Sonuç olarak; geniş kitlelerle birleşmeyi esas alan bir politik çalışma tarzı, reformizmin etkisini kırmaya ve gençlik hareketi içinde devrimci önderliği egemen kılmaya yönelik çok yönlü bir mücadele, ve nihayet, ilk ikisindeki başarının da sağlayacağı olanaklarla birleşik bir kitlesel gençlik örgütlenmesi, bugün gençlik hareketinin en önemli ve yakıcı ihtiyaçları olmaya devam etmektedir.

(*Ekim*, Şubat 2004, Başyazı)

çalışma yapan örgütlülükler ve gençlik yığınları arasındadır. Politik gençlik örgütlenmelerinin yaptıkları hataların ve geleneksel anlayışın temel zaafının da etkisi altında bu uçurum giderek büyümektedir. Burada bir parantez açmak gerekiyor. Ayrışma bir yandan politik gruplarla tüm öğrenci kitlesi arasında yaşanırken, öte yandan da geniş gençlik yığınları ile her türden örgütlülük, bir başka deyişle, örgütlenme ihtiyacı ve isteği arasında kendini ortaya koymaktadır. Gençlik, hiç değilse bugün için, örgütlülük düşüncesinden uzak durmaktadır. Kendiliğinden oluşmuş yerel bazı örgütlülükler ve topluluklar vb. esnek yapılar ise siyasal gençlik gruplarıyla yanyana gelmekten kaçınmaktadırlar. Düzenin ve beraberinde kimi reformist çevrelerin kolkola çeşitli araçlarla yürüttüğü apolitikleşme yönlendirmesinin de etkisiyle büyüyen uçurum kapatılmadığı koşullarda, bir yanda dar grupçu anlayışlar, kitle kuyrukçuluğuna sürüklenmekten kurtulamayan arayışlar ve öbür yanda da örgütsüz kitleler birikmeye devam edecektir. Dönem içerisinde yürütülecek çalışmalar ve hedefler seçilirken döne döne bu zaafın ve etkilerinin kırılması sorumluluğunu önümüze koyacağız. En geniş yığınları örgütlemek, onları politikleştirerek mücadelenin öznesi haline getirmek perspektiflerinden yoksun çalışma tarzı, gençlik hareketinin gelişmesinin önündeki en büyük engel olarak derhal aşılmalıdır.

Son olarak politik gençlik grupları arasındaki bölünmeden bahsedeceğiz. Politikanın ayrıştırıcılığı devrimcilerin genel olarak kabul ettiği bir olgudur. Bunu yeniden keşfetmek gerekmiyor. Ancak bugün politik gençlik gruplarını birbirlerinden uzak tutan çoğu kez politik ayrımlar değil, dar grupçuluk hastalığı ve bunun yarattığı mezhepçi kaygılardır. Ortak bir eylem örgütleme becerisinin bile zaman zaman zaman gösterilemediğini deneyimlerimizden biliyoruz. Dahası bu konuda günden güne gerileme yaşandığını da söylemeliyiz.

Geçen yıl boyunca birçok yerelde ortak pratikler için çaba harcanmıştır, yerelerde ve hatta merkezi olarak ortak eylem ve etkinlikler örgütlenmiştir. Görüntüde bir ortaklık sağlanmış ve birlikte çalışma yapma kültürü yaratılmıştır. Ancak bu yüzeysel kalmaktan da kurtulamamıştır. Özellikle 13 Mart süreci bunu kanıtlamaktadır. Yirmiye yakın grubun ortaklaşması gibi görünen bu eylemin ön hazırlığı aslında ortaklaşmadan uzak duruşun belgelenmesidir. Birlikte planlanan ve yerellerin önüne konan hazırlık komitesi vb. örgütlülükler denenmemiştir bile. Ortak bir eylem örgütlemek için biraraya gelen koordinasyonun ortaklığın sınırlarını en baştan çizdiğine tanık olduk, *13 Mart İncisiyatifi* imzasının benimsenmesi bunu anlatıyor. Özetle sorun 13 Mart’tır, ötesi yoktur. Oysa bu süreç genç komünistler tarafından toplam hareketliliğin ve çalışma düzeyinin yükseltilmesine hizmet edecek bir araç olarak tasarlanmıştı.

Yine bizim de ayrışmasında etkili olduğumuz 6 Kasım süreci benzer bir anlam taşımaktadır. Burada ayrışma her ne kadar eylemin politik anlamı nedeniyle yaşanmış olsa da parçalı bir tablo –üstelik reformistlerle devrimcileri ayırmayan bir ayrışma-, 6 Kasım için olumlu kabul edilemez. Tüm sorun ve sıkıntılara rağmen geçen yıldan geriye anlamlı deneyimler de kalmıştır. Herşeyden önce sınırlarını bu denli dar çizmekle beraber özellikle devrimci gençlik gruplarının bazı ortaklaşmalara açık olabileceği, bu ihtiyacın karşılanması için daha anlamlı ve uzun erimli bir çabanın –en azından bazıları tarafından- yalnız bırakılmayacağı anlaşılmıştır.

Son olarak bu parçalı tablonun devamı niteliğinde bir başka ayrışmadan bahsetmeliyiz. Bu da gençlik hareketi ile toplumsal muhalefetin diğer alanları arasında yaşanan sorundur. Ancak bu konuda iyimser olunması için fazlasıyla veri bulunmaktadır. Her ne kadar toplumsal muhalefet biraraya gelmekte zorlanıyor ve gençlik hareketi en yakınındaki eğitim emekçileri ile dahi yanyana gelemiyorsa da, ileri gençlik kitlesinin toplumsal sorunlara yönelik duyarlılığı herşeye rağmen korunmaktadır. Hemen her kitle eyleminde gençliğin yoğun katılımı bunu kanıtlamaktadır. Ancak bu olanağı birleşik bir hareket için kullanmak sorumluluğu hala da orta yerde durmaktadır. Bunda da en temel görev işçi hareketi ve çok fazla ortak gündeme sahip olduğumuz eğitim emekçilerini de kapsayan kamu emekçileri hareketine düşmektedir. Bunlar gençlik hareketinin bağımsız ihtiyaçlarını ve duyarlılıklarını da gözeterek ortaklaşma eğilimleri ortaya koydukları koşullarda bu, gençlik hareketinin üstelik en geniş platformu ile olumlu bir yanıtını alacaktır.

Sayıdığımız bölünmelerin ortadan kaldırılması, hiç değilse birleşik devrimci bir eylem hattının belirlenmesi yıl boyunca gençlik hareketinin ağırlıklı iç görevini tayin etmektedir. Bir dönemeç niteliği taşıyan 2004-05 döneminin en temel görevi budur. Atılması gereken somut adımları ve özelde genç komünistlerin görevlerini bu çerçeveyi gözönünde tutarak belirleyeceğiz.

Yazımızı gençlik hareketinin politik gündemlerini ve genç komünistlerin görev ve sorumluluklarını tartışarak sürdüreceğiz. Yukarıda söylenenlerin ancak politik gündemlerin belirlenmesi ile somutluğa kavuşabileceğini ve bir anlam ifade edeceğini söyleyerek bu bölümü bitiriyoruz.

Ekim Gençliği

Devlet ve medya günlerce katliamı

sessizce izledi...

Tel Afer katliamı ve Amerikan uşaklarının sefilliği

Türk sermaye devletinin emperyalist işgale katılma hevesinin gerisinde iki temel neden vardı. Güney Kürdistan’daki gelişmeleri engellemek ve emperyalist efendinin kanatları altında Irak’ta, özellikle de Türkmenler üzerinden nüfuz alanı kazanmak. Bu sonuncusu, “Irak Türkmenleri”ni koruyabilmemiz için orada olmamız gerek” türünden bir gerekçeye dayandırılıyordu. 80 yıldır Irak Türkmenleri’ni hatırlamayan bu Amerikan uşakları, ABD’nin Irak işgali sözkonusu olunca birden “soydaş”larına karşı “yükümlülük”lerini hatırladılar.

Türkmen soydaşlara gösterilen bu “yakın ilgi”nin gerçek anlamını ve sınırlarını görmek için de fazla bekleyeme gerek kalmadı. Emperyalist işgalcilerin Tel Afer saldırısı ve katliamı, Amerikan işbirlikçilerinin “Türkmenler’e karşı yükümlülük”lerinin her koşulda geçerli olmadığını tüm açıklığı ile ortaya koydu. Kürt düşmanlığı ve Irak’ın içişlerine karışmak için bu sorunu kullananlar, sözkonusu olan ABD olunca günler boyu bir katliamı sessizce izlediler. Amerikancı basın da bu katliama ve yakıma karşı günlerce tek kelime söz etmedi. Ta ki bölgedeki Türkmenler’in bu sessizliğe karşı tepki göstermelerine kadar.

İşgal ordularının Tel Afer’de Saddam döneminden kalma bir karargaha yerleşmesi halkın tepkisini çekmişti. ABD güçlerine zaman zaman saldırılar düzenlenerek Tel Afer’i terketmesi istenmiş, işgalci Amerikan güçlerinin büyük kısmı dört ay önce kenti terketmişti. Ancak iki hafta kadar önce kentten geçen bir askeri konvoyu ateş açılması, direniş güçlerine tüm vahşetiyle saldıran emperyalist orduların namlularını Tel Afer’e çevirmesine yetti. Savaş kundakçılarına göre kent Suriye’den sızan yabancı savaşçıların geçiş noktasıdır. Bu da işgalci zihniyet için kente bomba ve füze yağdırmak için yeterli bir gerekçe.

Sonrası biliniyor. Amerikan 2. Zırhlı Tümeni ile “Irak Ulusal Muhafızları”ndan 2 bin asker, F-16 jetleri, tank ve zırhlı araçlar eşliğinde sabaha karşı Tel Afer kentine saldırdı. Sonrası Irak’ın başka kentlerinde her gün yaşananlara bir yenisinin eklenmesi oldu. Yüzü aşkın ölü, yüzlerce yaralı, enkaza çevrilen bir kent, evlerini terkedten onbinler.

Ankara’daki Amerikan uşakları Irak halklarının katledilmesine ilk günden beri her yolla destek verdiler. Son günlere kadar işgale karşı direnenlerin “terörist” olduğunu iddia ettiler. Sıra Türkmenler’in katledilmesine geldiğinde ise sessiz onay vermek onursuzluğu dışında bir tavır gösteremediler. Nihayet yapmak zorunda kaldıkları açıklamalarda ise Tel Afer’e saldırıyı yine onayladılar, ama bu iş sivillere zarar verilmeksizin yapılmalı dileğinde bulundular.

İşgalciler yapacağını yaptıktan sonra yapılan bu açıklamalarda sivil halka verilen zararlar üzerine edilen laflar her türlü samimiyetten yoksundur. İlk “terörle mücadele” adına sivil katliamı yapanlar düne kadar aynı zamanda kendileriydi. Onlar yıllarca Kürdistan’daki kirli savaşı çok bilinen bu Amerikan yöntemleriyle sürdürmüşlerdi. Bu zorbalık sonucu yakılan binlerce köy, zorunlu göçe mahkum edilen milyonlarca Kürt emekçisi halen orta yerde duruyor.

Samimiyetsizliğin ikinci boyutu ise ABD Ankara Büyükelçisi’nin katliamı savunan küstah sözlerinden yansıyor. Dışişleri’ne gelen ABD’nin Ankara Büyükelçisi Eric Edelman, Türkiye’den gizli bir şey yapılmadığını ve operasyondan da geri dönüş olmadığını söyledi ve ekledi: “Hedefimiz siviller değil, direnişçiler. Sivil kayıpları en aza indirmeye çalışıyoruz ama operasyonlarda bunu tam ortadan kaldıramıyoruz.”

Demek ki Tel Afer’e yapılan saldırı Ankara’daki Amerikan uşakları tarafından daha baştan biliniyormuş ve onaylanmış. Bir hafta boyunca suskun kalmalarının ve basını da el altından konuya ilişkin olarak susturmalarının nedeni şimdi daha iyi anlaşıyor. Tel Afer’i bombalayan uçakların İncirlik Üssü’nden kalkmış olma olasılığı da bunun tuzu biberi.

Gerçek durum ve tablo buyken, Abdullah Gül’ün “böyle devam ederse Irak’ta yaptığımız işbirliğinin çok zor olacağını söyledim” türünden efelenmelerinin hiçbir kıymeti harbiyesi yok.

Gerici ve faşist çevrelerin Tel Afer’deki katliamdan Amerikan emperyalizmini değil de Güney Kürtleri’ni sorumlu gösterme çabaları ise ayrıca dikkate değer. Emperyalist efendiye söz söyleyemeyenler, Kürt düşmanlığı yaparak hedef saptırmaya ve bu arada durumu kurtarmaya çalışıyorlar.

Tel Afer katliamı, Türkmen halk arasında işgalcilere karşı büyüyen tepkiyi açığa çıkarmış ve daha da büyümüştür. Aynı katliam Türk devleti payına da kötü bir sınav olmuştur. Türkmenler kendilerini kullanarak Irak halklarından koparan ve hedef haline getiren Türk devletinin kendilerini ABD katliamı ile başbaşa bıraktığını yaşayarak görmüş oldular.

Türkmenler için tek çıkar yol diğer halklarla birlikte emperyalizme karşı direnmekten geçiyor. Olayların seyri Türkmenler’in bunu görmelerini kolaylaştıracaktır.

22 yıl önce Sabra ve Şatila’da vahşi kıyımı gerçekleştiren katiller bugün İsrail devletini yönetiyorlar...

Katliamların hesabını direnen halklar soracak!

İnsanlık tarihinin tanık olduğu en büyük vahşetlerden biri olan Sabra-Şatila katliamının üzerinden 22 yıl geçti. Katliamı planlayan isim olan dönemin savunma bakanı, bugünün İsrail başbakanı Ariel Şaron, “Beyrut Kasabı” lakabını o zamandan beri taşımaktadır. “Uygar Batı”nın başbakan diye muhatap aldığı, Anglo-Amerikan “demokrasi”lerinde ise “Barış adamı” ünvanına layık görülen bu kasap, Ecevit hükümeti döneminde Ankara’da en üst düzeyde ağırlanmıştı. 1982’de siyonist İsrail devletinin bile görevden almak zorunda kaldığı Beyrut Kasabı eğer günümüzde hala “saygın” kabul ediliyorsa, bu, sistemin 22 yıl öncesine göre bugün geldiği noktayı göstermektedir.

4 Haziran 1982’de Filistin direniş hareketine karşı saldırıya geçen İsrail ordusu, Lübnan’daki gerici-faşist güçler (Hristiyan falanjistler) ile emperyalistlerin tam desteğini arkasına almıştı. Amaç, Filistin direniş hareketi ile Lübnan solunu fiziken imha etmek ya da Beyrut’tan söküp atmaktı. Siyonist ordu, dünyanın gözleri önünde aylar boyunca Batı-Beyrut’u havadan, denizden ve karadan bombalayarak harabeye çevirdi. Lübnan kaynakları katliam bilançosunu 18 bin ölü ve 30 bin yaralı olarak açıklamışlardı.

Vahşetin boyutu öyle bir noktaya ulaşmıştı ki, siyonist Yahudi toplulukları bile İsrail’e tepki göstermeye başladılar. Siyonizm zehrinin Yahudiler arasında yayılmasında her zaman başat rol oynayan İsrail basını da Şaron’a ciddi eleştirilerde bulundu. Üstelik bu eleştiriler henüz Sabra-Şatila katliamları öncesinde yapılıyordu.

Üç aya yakın bir süre direnen FKÖ, emperyalistlerin de araya girmesiyle, 1 Eylül’de gerillalarını Beyrut’tan çekti. Çekilme Amerikan-Fransız-İtalyan askerleri gözetiminde gerçekleşti.

FKÖ’nün çekilmesinden hemen sonra İsrail, ABD’ye baskı uygulayarak “barış gücü” askerlerinin Beyrut’tan çekilmesini ister. Her zaman olduğu gibi İsrail’le işbirliği yapan ABD emperyalizmi, “Barış Gücü”ne bağlı askerlerin çekilmesi talebini yerine getirir. Son Fransız paraşütçüsü ve piyadesi 14 Eylül’de Beyrut’tan çekilir. Böylece meydan tamamen Şaron yönetimindeki siyonist orduya bırakılır.

Yapılan anlaşma gereği bütün yabancı güçler Lübnan’dan çekilecekti. Buna İsrail ordusu da dahildi. Ancak siyonist katiller tam tersini yaparlar. Meydan onlara kalınca Beyrut’u işgal edip yağmalarlar. Anlaşmayı ihlal etmekle yetinmeyen siyonistler, küstahça açıklamalarda bulunurlar. Örneğin dönemin İsrail genelkurmay başkanı, basının karşısına çıkarak, “Şimdi içerdeyiz. Batı Beyrut’u temizleyeceğiz, silahları toplayacağız, teröristleri tutuklayacağız” şeklinde açıklama yapar.

Beyrut’ta iki hafta (15-29 Eylül) süren İsrail işgalinin ertesi günü -16 Eylül-, Şaron’un emrindeki İsrail ordusunun açtığı yoldan ilerleyen Hristiyan Falanjist/faşist katiller, Sabra-Şatila’da bulunan, ezici çoğunluğu çocuk, kadın ve yaşlılardan oluşan kamp sakinlerinin üstüne çulllanır, azgın bir katliama girişirler. Kampta bulunan Filistinli mültecilerle Lübnanlı yoksullar silahsız ve savunmasız durumdadırlar. Falanjistlerin yanısıra İsrail ajanı Said Haddad öncülüğündeki katil sürüleri de katliamcılar

arasındadır.

İsrail ordusu denetiminde ve Şaron’un yakın gözetiminde binlerce insanı hunharca katleden faşist çeteler, Filistin halkına aşırı kin duymalarıyla bilinirler. Buna karşın hiçbir zaman Filistinli gerillalarla karşı karşıya gelmeye cesaret edememişlerdir. Bu çeteler korkak, yağmacı, tecavüzcü olarak biliniyordu. İsrail ordusu tarafından savunmasız Filistinliler’in üzerine salındıklarında tüm kinlerini kusmuşlardır. İnsanlıktan zerre kadar nasibini almayan bu çeteler adeta ilkel bir histeriyle kıyıma girişmişleridir. 1500 kişiden oluşan cani sürüsünün başındaki subaylardan birinin sarfettiği şu sözler onlar hakkında bir fikir veriyor: “*Bizim kendimize sorduğumuz soru nasıl başlamaktır: Irza geçerek mi, öldürerek mi?..*”

16 Eylül günü güneş batmadan önce başlayan kıyım tam kırk saat sürer. Kasap Şaron ve diğer İsraili komutanlar, kamp yakınındaki 7 katlı bir binanın damından, gece görebilmeyi sağlayan dürbün ve teleskoplarla izlerler faşist çetelerin bu vahşi insan kırımını.

Siyonist ordunun Batı-Beyrut’u işgal ettiğini öğrenen FKÖ yöneticileri şaşkınlıktan dona kalırlar. Zira onlara şehri terkettikten sonra geride kalan ailelerinin korunacağına dair güvence, bizzat Amerikalı özel temsilci Philip Habib tarafından verilmiştir. Filistinli direnişçiler, emperyalist/siyonist güçlere güvenmenin büyük bir hata olduğunu anladıklarında iş iştin geçmiştir.

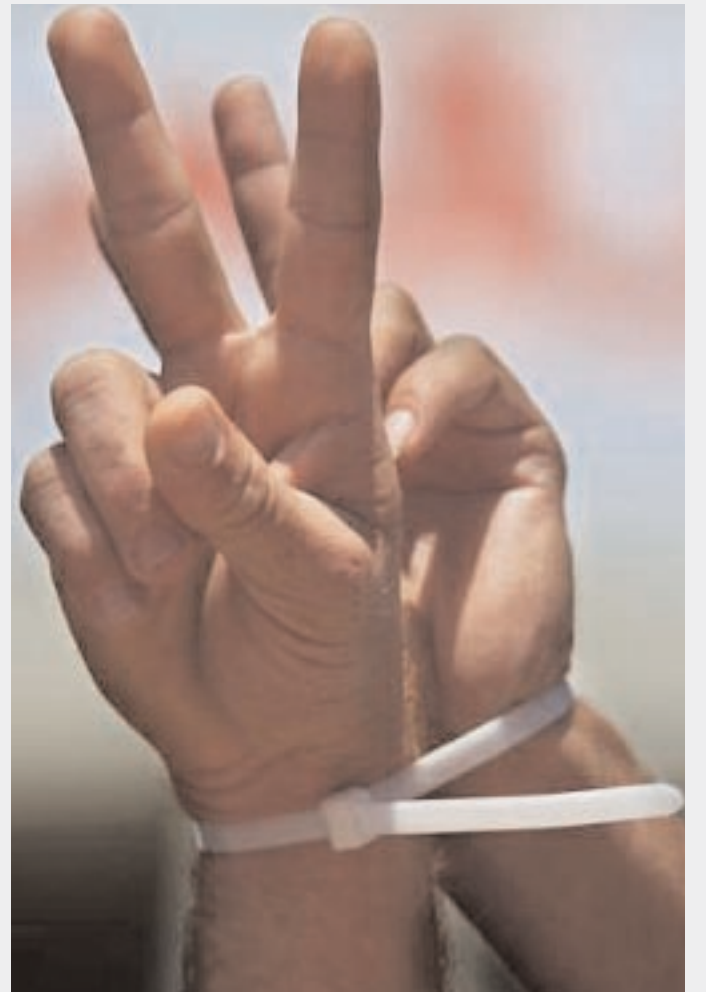
Sabra-Şatila katliamı dünyanın dört bir yanında protesto edildi, faşist çetelerle onları yönlendiren siyonistler lanetlendi. Bu protestolara İsrail halkı da dahildir. İsrail devletinin doğrudan doğruya suçlu olmasından duyulan rahatsızlık sonucu, 25 Eylül’de Tel-Aviv’de 400 bin kişinin katılımıyla görkemli bir protesto gösterisi yapılır. İsrail devletinin kuruluşundan beri gerçekleşen bu en büyük gösteriden sonradır ki, siyonistler, bir soruşturma komisyonu kurmak zorunda kalırlar.

Soruşturma komisyonu o dönem Beyrut kasabı Şaron’u görevden almakla yetinmişti.

22 yıl aradan sonra siyonistler, halen aynı pervasızlıkla katliamlara devam ediyorlar. Kasap Şaron ise, tam da bu katliamcı kimliğinden dolayı İsrail devletinin tepesine kadar tırmanabilmiş, emperyalist/kapitalist dünyanın “saygın” isimleri arasında yeralabilmiştir.

***Belki sen, şu bir karış toprağımı
da alacaksın bir gün,
atacaksın belki de gençliğimi
zindana,
neyim var, neyim yoksa
atalarımdan kalma,
yağma edeceksin belki de hepsini,
kabımı kacağımı, küplerimi,
hasırımı, kilimimi, sedirimi.
Yakacaksınız belki de kitaplarımı,
şüirlerimi.
Yem edeceksin belki de
vücutumu kurda kuşa.
Belki de ölüm saçan korkuluğu
dikeceksin köyümüze.
Ama hiçbir zaman
oturmayacağım pazarlığa seninle,
ey güneşin düşmanı,
sıkacağım dişimi, dayanacağım,
son damlasına dek kanımın.***

Semih El-Kasım

“Büyük İsrail” düşü Filistin halkının direnişiyle parçalanacak!

Filistin topraklarını adeta ölüm tarlasına çeviren İsrail ordusunun saldırıları tüm hızıyla devam ediyor. Hiçbir kural tanımayan siyonistler Filistin’in dört bir yanına savaş uçaklarıyla bomba yağdırıyorlar. Tank ve zırhlı araçlar eşliğinde Filistin yerleşim bölgelerini işgal ediyor, pervasızca yıkım ve katliamlar yapıyor.

Geçtiğimiz günlerde İsrail ordusu, Batı Şeria’nın Nablus kentine düzenlediği saldırıda biri 11 yaşındaki kız çocuğu 7 Filistinli’yi katletti. Cenin’de de 4 Filistinli katledildi. Öncesinde de El Aksa Şehitleri Tugayı’na mensup 3 Filistinli füze saldırısıyla katledilmişti. Cebaliye Mülteci Kampı’na yönelik saldırıda ise 8 Filistinli katledilirken 100’den fazla kişi de yaralandı. El Cezire televizyonunda yayınlan görüntüler, İsrail askerlerinin çoğunun aşağılık bir katile dönüştüğünün yeni bir belgesi. Televizyon, bir İsrail askeri cipinin genç bir Filistinli’yi ezerken çekilmiş görüntülerini yayınladı.

Gemi azıya alan siyonistler, Gazze Şeridi ve Batı Şeria’ya giriş çıkışları kapattılar. Kararın gerekçesi Ekim başına kadar sürecek dini bayramlar. Binlerce Filistinli’nin İsrail’e girişini engelleyecek bu ırkçı karar, her zamanki gibi “güvenlik” gerekçesine dayandırılıyor.

İsrail’in saldırı furyası devam ederken, işgalci ordunun Filistin topraklarında inşa ettiği “tecrit duvarı” için zeytin ağaçlarını kesmesi, tek geçim kaynakları zeytin olan Filistinliler’in direnişiyle karşılandı. Siyonistlerin Deyr Samit köyündeki zeytinliğe girmesi üzerine iş makinelerinin önünü kesmeye çalışan Filistinliler’e, başka ülkelerden gelen barış eylemcileri de destek verdiler. Siyonist zorbalar eylemcileri dağıtmak için göz yaşartıcı gaz ve ses bombası kullandılar.

Arafat’a ölüm tehdidi

İki yılı aşkın süredir karargahında kuşatma altında tutulan, sık sık sürgüne gönderilme ve ölümle tehdit edilen Arafat, yeniden hedef tahtasında. Kasap Şaron ABD’nin desteklediği “Ortadoğu barış planı” diye tabir edilen Yol Haritası’nı izlemeyeceklerini bildirirken, Filistin lideri Yaser Arafat’a da tehditler savurdu. Maariv gazetesine verdiği demeçte, “Şeyh Yasin ve Abdülaziz El Rantisi’ye karşı uygun zaman olduğunu düşündüğümüzde harekete geçtik. Arafat

konusunda da uygun zaman geldiğinde aynı şekilde hareket edeceğiz” dedi. Filistinli Bakan Saib Erakat, Şaron’un sözlerinin, Filistin lideri Arafat’ı öldürerek Filistin halkını kaosa sürükleme niyetini açıkça gösterdiğini söyledi.

Katil Şaron’un tehditlerine Dışişleri Bakanı Silvan Şalom da katıldı. İrkçi Likud partisi yandaşlarının önünde konuşan siyonist bakan, “Arafat’ın

aramızda yeri yok. Onu bu topraklardan çıkaracağımız gün gelecek ve o gün her zamankinden daha yakın” şeklinde ifadeler kullandı. Bu faşizan üslup, siyonistlerin günden güne arsızlaştığının açık bir göstergesidir. Bu pervasızlık Washington’daki haydutlardan alınan çok yönlü destekten ayrı değil.

Arafat’ın yanısıra Suriye ve İran’ı da tehdit eden kasap Şaron, savaş kundakçılarının önde gelen ismi Colin Powell tarafından da açıkça desteklendi. “Ortadoğu’da ilerleme sağlamanın şartının Arafat’ın yetkilerini sınırlamak” olduğunu iddia eden Powell, “Filistin yönetimine iktidar sahibi bir başbakan gerek. Bu da Arafat’ın mevcut yetkilerinden arındırılmasını gerektiriyor” şeklinde konuştu.

Siyonistler Batı Şeria’nın bir kısmını ilhak etme hazırlığında

Filistin topraklarının yüzde 78’ini gaspeden siyonistler, tecrit duvarı inşaatıyla binlerce hektarlık alanı da ya tahrip ediyor ya da fiilen gaspediyorlar. Ancak onların kirli planlarında Filistin’i bütünüyle ilhak etmek var. Kasap Şaron’un atmaya hazırlandığı adımlar da bu politikanın devamı.

İsrail’in resmi açıklamalarına bakılırsa, Şaron Gazze Şeridi’nden çekilmeye hazırlanıyor. İrkçi Yahudi yerleşimciler Şaron’a karşı çıkıyor. Zira onlara göre yasadışı yerleşimler İsrail’in ayrılmaz bir parçasıdır. Ancak siyonistler, Gazze’de barınmanın, Filistin direnişinden kaynaklı olarak giderek zorlaştığını biliyorlar. Bundan dolayı Gazze’deki Yahudi yerleşim bölgelerini boşaltıp, Batı Şeria’daki yerleşimleri İsrail’e katmak istiyorlar. Gazze’de yaşayan yerleşimci sayısı 10 bini bulmazken, Batı Şeria’da yaşayanların sayısı 90 bin civarındadır. Yani Batı Şeria’dan gaspedilmek istenen toprak, Gazze’de boşaltılacak yerleşimlerin on katıdır.

“Yol haritası” planını çöpe attığını ilan eden Şaron, toprak ilhak etme niyetlerini şu sözlerle dile getiriyor: “Bugün için Gazze Şeridi’nde Yahudi yerleşim

biriminin varolmasına imkan yok. Ama Batı Şeria İsrail için stratejik öneme sahip”. Şaron’un Yahudi yerleşimcilerin bir kısmıyla ve onların kendi partisi Likud içindeki temsilcileriyle çatışmayı göze almasının, her aileye 300 ila 500 bin dolar ödemeyi kabul etmesinin nedeni bu sözlerden anlaşılıyor.

İsrail’in Amerika’daki Yahudi siyonist lobiden, demek oluyor ki silah-petrol tekelleri ile Bush yönetiminden aldığı sınırsız destek biliniyor. Bunlara “İsrail’in Hristiyan Dostları” adlı örgütte biraraya gelen (sayılarının milyonları bulduğu tahmin ediliyor) Siyonist Hristiyanlar’ı da eklemek gerekiyor. Bunların da Şaron’un partisi Likud ve Bush yönetimiyle yakın ilişkileri var.

Siyonistler “Büyük İsrail” hayalini bu desteğe dayanarak kuruyorlar. Saldırı ve katliamlardaki artışın da bu destekle dolaysız bir bağı var. Ancak, Filistin halkı kararlı direnişi, siyonistlerin kanlı “Büyük İsrail” düşünün gerçekleşmesini engelleyecektir.

**Ölümlerden geliyorum şarkı söyleyerekten,
geliyorum yaşamak için.
Bırak, ışıldayan bir yara başışlasın bana sesini,
bırak da kinler büyüsün,
kafeslerin içimde ektiği,
bırak, uzlaşmazlık çıksın ortaya,
yıkımların doğurduğu.
Yaramın üstünde yürümeyi öğretti
bana celladın bıçağı.
Yürümeyi, hem de yorulmadan yürümeyi.
Direnmeyi öğretti.
Direnmeyi.**

Mahmut Derviş

**Biz burada kalacağız
Yüreğinize çökmüş duvar gibi
Açız
Çıplağız
Karşı koyup
Şarkılar okumaktayız
Sokakları kızgın danslarımızla
süpürüyoruz
Asalet ve gururla dolduruyoruz
hapishaneleri
Çocuk doğuruyoruz inatla
Bir devrimci kuşağı birbiri ardına...
*Tevfik El-Zeyyat***

Üç milyon Vietnamlı'yı katletmiş, fakat sonunda yenilmişlerdi!..

Irak emperyalist işgalciler için cehennem olacak!

Emperyalist işgale karşı direnen Iraklılar'ın sayısı günden güne artıyor. Birçok yerleşim yeri halen işgal orduları ve kuklalarının denetimi dışında. Giderek onurlu bir Iraklı olmanın yolu direnişçi olmaktan ya da direnişçilere destek vermekten geçemeye başlıyor.

150 bin emperyalist işgal askerin bulunduğu Irak'ta işgale giydirilmeye çalışılan kılıflar daha baştan boşa çıkıyor, hükümsüz kalıyor. “Sivil yönetim”, “Geçici Konsey”, “Geçici Hükümet Konseyi” vb. girişimler çıplak emperyalist işgal gerçeğini örtemiyor. Amerikan işbirlikçilerinin ya da ajanlarının bizzat işgalciler tarafından atanmasıyla oluşturulan bu sahte ve kukla kurumlar “incir yaprağı” işlevi göremiyor. Gündemdeki “iddialı” adım, 2005 Ocak ayında seçimlerin yapılması ve böylece yönetimin seçilecek bir hükümete devredilmesi olacak. Washington'daki savaş çetesi ile Irak'taki ajanlarının iddiası bu yönde.

Buna rağmen Irak Dışişleri Bakanı Hoşyar Zebari, seçimlerin yapılabilmesinin güvenlik durumuna bağlı olduğunu itiraf ediyor. ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell ise, Irak'taki direnişi Ocak ayında yapılacak seçimlerden önce bitirmeye kararlı olduklarını ve seçimlerin ertelenmeyeceğini iddia ediyor. Oysa bir çok gözlemci buna inanmıyor.

Irak'ta çatışma günden güne sertleşiyor. Direnişçiler her yolla kararlılıklarını gösteriyorlar ve işgalcilere, özellikle de ABD'ye önemli kayıplar verdiriyorlar. Direniş yeni alanlara ve kesimlere yayılıyor. İşgalciler ise çözümü hava bombardımanları eşliğinde kitlesel katliamlarda buluyorlar ve böylece gerçekte iyice batağa batıyorlar. Süreç böyle ilerliyorken 4 ay sonra seçimlerin yapılabilmesine inanmak için ortada bir neden kalmıyor. Kaldı ki Irak halkının bu sözde seçimlere itibar edeceğini gösteren hiçbir belirti de yok ortada.

Necef'in durulmasından hemen sonra birçok kente saldırı başlatan işgal orduları, F16 savaş uçaklarını, helikopterleri, tank ve zırhlı araçları vahşi bir biçimde kullandıkları halde, direnişi bitirme noktasında bir arpa boyu yol alamadılar. Powell'ın “direnişi Ocak ayına kadar bitireceğiz” iddiasının elbette gerçekte bir ilgisi bulunmuyor; ancak bu, emperyalist orduların son zamanlarda neden iyice kudurduğu hakkında bir fikir veriyor.

İşgalci Amerikan askerleri Irak'taki direnişin merkezi konumundaki Felluce kentinde, hoparlörlerden sivil halka seslenerek kenti terketmelerini istiyor, ardından kenti bombalıyor. Irak işgalinin başladığı günden bu yana Felluce'yi kontrolü altına alamayan ABD emperyalizmi, kinle hareket edip çocuk-çocuk, kadın-erkek, genç-yaşlı ayrımı yapmaksızın katliamını sürdürüyor. Sünni üçgeni diye adlandırılan bölgede bulunan ve direnişin sembolü olan Felluce'ye karadan giremeyen Amerika, yine havadan bombalayarak katliamlara devam ediyor.

Bağdat ve Felluce dışında Bakuba, Ramadi, Samarra, Musul, Hille, Diyala, Balad, son olarak da Tel Afer kentleri işgal ordularının saldırılarına karşı direniş merkezleri haline geldi. Direnişçiler, çığırından çıkan bu saldırganlığa karşı roketatar, havan topu ve makineli tüfeklerle karşılık veriyor. Direniş karşısında acizleşen işgal orduları toplu insan kıymına hız veriyor. Gazeteciler önünde haykıran bir Iraklı'nın sözleri, direnişi bastırma histerisine giren emperyalist orduların vahşetini anlatmaya yetiyor: “Demokrasi getirdiklerini söylüyorlar, oysa burada her tarafta parçalanmış insan cesetleri var!”

Evet, emperyalist işgalin Irak halklarına getirdiği yıkım, işsizlik, yoksulluk, açlık, işkence ve parçalanmış insan cesetleridir. Emperyalist haydutlar

hangi ülkeyi işgal ettilerse, yarattıkları tablo buna benzer olmuştur. Ama tüm bu kısımlara rağmen halklar yokedilememiş ve direnerek, “batı uygarlığı”nın en vahşilerine hakettikleri dersi, ağır bedeller pahasına da olsa, vermişlerdir. Direnen halkların sembolü haline gelen Vietnam'da 3 milyon insanı katlettiler. Napalm bombalarıyla ormanları, köyleri yaktılar, insanları toplu olarak sürdüler, kamplara kapattılar. İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılan toplam bombaların 6 katını Vietnam halkına karşı kullandılar. Ama yine de sonunda Vietnam'dan defolup gitmekten kurtulamadılar. Hem de hiçbir zaman unutamayacakları bir ders alarak, kuşaklar boyu yaşayacakları bir “Vietnam sendromu” ile birlikte.

Clinton döneminin ünlü diplomatlarından Richarda Holbrooke, “Irak Vietnam'dan beter” demiş. Yenilgilerinin de beter olacağını ve daha beter sonuçlar yaratacağını ise biz söyleyelim.

Yenilginiz de daha beter olacak!..

Holbrooke: Irak Vietnam'dan beter

ABD eski Başkanı Bill Clinton döneminin yıldız diplomatlarından Bosna barışının mimarı, eski ABD BM Daimi Temsilcisi ve Demokrat Parti başkan aday John F. Kerry'nin dış politika danışmanı Richard Holbrooke, politik ve stratejik açıdan Irak'taki mevcut durumun Vietnam'dan beter olduğunu söyledi. Holbrook, Irak'ta seçimlerin Ocak ayında yapılabilmesini sanmadığını da kaydetti.

Fox News televizyonunda bir söyleşisi yayınlanan Holbrooke, Afganistan'da duruma hakim olunmadan Irak'ta savaşa gidilmesinin büyük bir hata olduğunu söyleyerek, “Usame Bin Ladin hala yakalanamadı. El Kaide hala alanda. Yönetim bir taraftan daha güvenlikte olduğumuzu söylüyor, öte yandan yıl sonuna doğru yeni terörist saldırılar yapılacağı öngörüsünde bulunuyor. Afganistan'da durum her geçen gün kötüleşiyor ve Taliban güç kazanıyor” dedi.

ABD'nin Irak konusunda bir planının olmadığını da söyleyen Holbrooke, Başkan Bush'un Cumhuriyetçi Parti Kongresi konuşmasında, Irak'ta bir başarı ve çıkış stratejisinden bahsetmediğini ve Irak probleminin sonunun görünürde olmadığını kaydetti.

Irak'ta bugün üç önemli bölgeye ABD ve koalisyon askerlerinin giremediğini ifade eden Holbrooke, “Özgürlüğüne kavuşturduğumuz bölgeler şimdi bize karşı özgürlüklerini elde ettiler. Şu an milyonlarca insan teröristlerin cirit

attığı bölgelerde yaşıyor. El Kaide benzeri gruplar Amerikalıları öldürmeye çalışıyor” dedi.

Ölen asker rakamları açısından Irak (1000 civarında) ile Vietnam (55 bin) birbirine benzeşme de Irak'ın mevcut durumunun politik ve stratejik açıdan Vietnam'dan çok daha kötü olduğunun altını çizen Holbrooke, “Savaş sırasında Vietnam'ın sokaklarında yürümek mümkünken, bugün Irak'ta bu mümkün değil. Ayrıca Irak'ın sebep olduğu bölgesel tehlike çok daha büyük” diye konuştu.

Irak'ta ABD'ye destek veren ülkelerin, ABD baskıları sonucu bu desteği isteksizce verdiğini de ifade eden Holbrooke, Irak'tan çekilme konusunda kamuoyunun baskısı altında bulunan Polonya Devlet Başkanı Kwasniewski'nin ABD baskıları sonucu Irak'tan çekilemediğini ileri sürdü. Benzer şekilde, Güney Koreli yetkililerin de kendisine ABD baskıları yüzünden koalisyona katılmaya mecbur kaldıklarını söylediklerini ifade etti.

Geçen hafta koalisyondan çekildiğini açıklayan Kosta Rika'nın askerinin bile bulunmadığını ifade eden Holbrooke, koalisyon üyesi ülke olarak gösterilen ada ülkesi Palau'nunsa toplam nüfusunun 10 bin civarında olduğunu belirtti.

Durumun her geçen gün karıştığını vurgulayan Holbrook, Irak'ta Ocak 2005 tarihinde seçimlerin yapılabilmesine de inanmadığını kaydetti. (aa) (Hurriyet/13.09.2004)

11 Eylül...

Emperyalist gericiliğin ve saldırganlığın zincirlerinden boşandığı tarih

Emperyalist barbarlığın yeni adı: “Önleyici vuruş!”

11 Eylül saldırısı, yıllardır yeni bir paylaşım savaşı hazırlığında olan savaş çetesinin harekete geçmesi için bulunmaz bir fırsat oldu. “Önleyici vuruş” stratejisini devreye sokan Bush çetesi, hiçbir kural/yasa tanımadan hedef seçtiği ülkelere saldırıp işgal etmeye başladı. Bu stratejiye göre ABD emperyalizmi, uluslararası hukuk kurallarını, BM’yi, gerekirse yarım asırlık müttefiklerini yok sayarak hareket ediyor. Bir ülkeyi yakıp-yıkarak işgal etmek için sahte belgeler, yalan gerekçeler yeterli oluyor. Dünyanın önüne “Ya bizden yanasınız, ya da teröristlerden” gibi kaba bir ikilem sunan neo faşist çete, emperyalizmin “açık işgal” dönemine dönüş yapmış bulunuyor.

Önce Afganistan, Usame Bin Ladin’i ABD’ye teslim etmediği gerekçesiyle işgal edildi. Vahşi katliamlar eşliğinde gerçekleşen işgal ile, CIA’nın başa getirdiği Ortaçağ kalıntısı Taliban rejimi devrildi. Ancak işgalci güçlerle başa geçirdikleri kukla yönetimi Afgan halkına açlık, yoksulluk ve ölümden başka bir şey getirmedi. Afganistan hala emperyalist haydutlar, düşkün işbirlikçileri ve savaş ağalarının zorbalıkla hüküm sürdüğü bir ülke.

10 yıllık boğucu ambargoya tabi tutulan Irak ise, kitle imha silahları bulundurduğu gerekçesiyle, “ciddi bir tehdit unsuru” ilan edildi. “Önleyici vuruş” doktrini gereği, Irak zaman geçirmeden işgal edildi. 150 bin askerden oluşan emperyalist ordular vahşi bir saldırganlıkla çullandılar Irak halkının üzerine. Sert bir direnişle karşılaşan işgal orduları halen kitle kıyımlarına devam ediyorlar.

Emperyalist sistem şiddet ve zorbalık üzerinde yükselir. ABD emperyalizminin dünya halklarına karşı işlediği insanlık suçlarının çetelesi de oldukça fazladır. Fakat 11 Eylül’den sonra bu saldırganlık dizginlerinden boşaldı. Sovyetler Birliği’nin yıkılmasından sonra kendini “dünyanın tek hakimi” ilan eden ABD emperyalizmi, küstahlığı ve saldırganlığı doruk noktasına ulaştırdı.

Bush liderliğindeki neo-faşist çete tüm saldırılarını “teröre karşı savaş”, “insan hakları”, “demokrasi ve özgürlük” götürmek gibi gerekçelere dayandırıyor. İkinci emperyalist savaşta Naziler’in yenilmesi ve savaş sonrası Almanya’ya örnek gösteriyor. Oysa Nazi faşizmini yenilgiye uğratan Sovyet Kızıl Ordusu ve komünistler önderliğinde savaşan halklardır. ABD emperyalizmi ise, Nazi ve SS artıklarının çoğunu Batı Almanya’nın kuruluşunda istihdam etmiştir. Nürnberg’de yargılanan Hitler’in üst düzey subaylarını da affederek Alman devletinin kilit kademelerine yerleştirmiştir. ABD’nin kurduğu demokrasi işte budur!

Günümüzde de her türden demokratik gelişimi ezmek için uğraşan, her mücadele dinamiğini “terörist” kategorisine yerleştiren bu haydut çetesinin iddiası, demokrasi ve özgürlüğe susamış halklarla alay etmektir. Ezilen halklar, demokrasiye ulaşmanın bu haydutlara karşı mücadeleden geçtiğini bildikleri içindir ki, emperyalist işgalciler ile ajanlarına karşı direniş yolunu seçiyorlar.

Tüm uluslararası anlaşmalar çöpe atıldı

Salırganlık ve savaş emperyalist-kapitalist sistemin özüdür. Sistemin jandarması ABD, Bush öncesi dönemde bu saldırgan politikasını diğer müttefikleriyle uyumlu bir şekilde yürütüyordu. Yine kendisi tek hakim güçtü, ancak diğerlerinin bazı çıkarlarını da gözetiyordu. Neo-faşist çete ise, diğer emperyalist güçlerle kimi sadık uşaklarını da hiçe sayarak hareket etmeye başladı.

Bush yönetimi geçmişte ABD yönetimlerinin imzaladığı anlaşmaları tek taraflı olarak geçersiz saydı. Uluslararası enerji ve çevreyle ilgili “Kyoto Protokolü”, insan hakları ihlallerinden kaynaklı suçların yargılanması için “Uluslararası Ceza Mahkemesi”nin kuruluşunu öngören anlaşma ve Sovyetler Birliği döneminde imzalanan “Anti-Balistik Füze Anlaşması”... Reagan döneminde gündeme getirilip sonradan iptal edilen “Yıldız Savaşları” projesi ise yeniden gündeme alındı.

İçte ve dışta faşizan uygulamalar

11 Eylül’ün hemen ardından çıkarılan yasa ile Amerikan rejimi kendi yurttaşlarının demokratik kazanımlarına ağır bir darbe vurdu. Bu ülkede bulunan yabancılar, özellikle Arap ve Müslüman kökenli olanlar, açıkça ırkçı muameleye tabi tutulmaya başlandı. Binlerce Arap kökenli Amerikalı ya da göçmen aylar boyunca gözaltında tutuldu. Amerikan yasaları hiçe sayılarak FBI tarafından sorgulandı. Emperyalist saldırganlığa, siyonist vahşete karşı çıkanlar görevlerinden alındı, kovuşturmalara uğradı. İlerici-sosyalist aydınlar ve bilim insanlarına ABD’ye girişte “terörist” muamelesi yapılmaya başlandı. Kimileri Amerika’ya sokulmadı. Yapılan yasal düzenlemelerle insanların fişlenmesi, FBI ve CIA tarafından izlenmesi yaygın bir uygulama haline getirildi. Kütüphanelerde kimin hangi kitabı okuduğu bile artık CIA’nın bilgisi dahilinde.

Kendi halkına karşı bu kadar pervasız davranan bir yönetimin Afganistan’da, Irak’ta neler yapabileceğini de gördük. Afganistan’daki toplama kampları,

Guantanamo işkence üssü ile Ebu Garib zindanından yansıyanlar, Amerikan ordusunun caniliklerini gözler önüne serdi. Onbinlerce kadın, erkek, çocuk ve yaşlının füzelerle katledilmesi ise, vahşet görüntüleri olarak insanlığın belleğine kazındı.

İşgalci haydutlar, kiralık katillerden oluşan onbinlerce “özel güvenlik şirketi” mensubunu da savaş alanına sürdüler. Zira işgalciler için bu paramiliter güçlerin ölümleri sorun değil. Ayrıca işledikleri işkence, cinayet, yağma ve diğer suçlardan da sorumlu olmadıklarını iddia edebiliyorlar. Paramiliter güçlerin Irak işgalindeki istihdamı onbinlerle ifade ediliyor. Bu adım, burjuva demokrasisinin simgesi olan özelleştirmenin bir parçası. Yani emperyalistler “katilleri” de özelleştirdiler.

Siyonist İsrail devletinin ABD emperyalizmi tarafından özel olarak korunduğu her zaman cömert mali kaynaklarla beslendiği biliniyor. Bush’la neo-faşist ekibi bu korumayı doruk noktasına çıkararak, kasap Şaron’un tüm isteklerini yerine getiriyorlar. Zira silah ve petrol tekellerinin etkin isimleri aynı zamanda siyonist lobinin de başını çekiyor. Bu ise Filistin halkı için daha çok yıkım ve katliam anlamına geliyor.

Kanlı planları direnen halklar bozacak!

Savaş kundakçıları hedef ülke sayısının 50 olduğunu söylüyorlar. Ancak tek bir halkın direnişi bile onları derin bir bataklığın içine yuvarlamaya yetiyor. Nasıl ki Filistin direnişi “Büyük İsrail” düşünür kabusa çevirdiyse, Irak halkının direnişi de kendisini dünyanın efendisi ilan eden haydut sürüsünü daha ikinci adımda bir bataklıkla yüzyüze bıraktı. BM’yi aşağılayan, Avrupa’ya hakaret eden savaş çetesi, Irak’ta zafer ilan ettikten birkaç ay sonra gerisin geri onların kapısına döndü.

Dünyanın gözlerinden Irak tutulan Afganistan’da çatışmalar yeniden şiddetlenirken, işgal gücü İSAF halen Kabil’in dışına çıkamıyor. Hatta bu şehirde ne kadar hakim olduğu da tartışmalı. Irak’ta ise direniş güçleniyor. Bu ülkeye “demokrasi ve özgürlük” getirdiklerini iddia edenler, tam da direnişin gücünden dolayı, her gün pek çok kenti bomba ve füze sağanağı altında bırakarak yüzlerce Iraklı’yı katlediyorlar. Evler, işyerleri, ambulanslar, trafikte seyreden araçlar, pazarda alışveriş yapan insanlar işgalci orduların hedefi oluyor. Bu barbarlığın işgalcileri daha da batırması kaçınılmaz olacak. Nitekim şimdiden ABD emperyalizminin kimi akıl hocaları, Irak’ın Vietnam’dan da beter hale geldiğini, Bush’la çetesinin Irak’ı işgal etmek için plan yaptığını, ama çıkmak için ciddi bir planı olmadığını dillendiriyorlar.

Seçime hazırlanan Bush ve savaş kundakçısı ekibin icraatları emperyalist barbarlığın çığından çıktığını, Irak halkının direnişi ise bu kanlı planları ancak direnen halkların bozabileceğini gösteriyor. Tutarlı anti-emperyalist bir mücadele halklar arası yapay ayrımları ortadan kaldıracak gibi, dünya halklarından da güçlü bir destek bulacaktır. Irak halkları böyle bir mücadele çizisinde birleştiklerinde bölge halklarının da aynı yolu izlemesinin önü açılacaktır. Bu ise ezilen halkların kurtuluş umudunu çok daha güçlendirecektir.

Reformist solun tutarsızlıkları eylemleri bölüyor ve zayıflatıyor...

Almanya'da emekçilerin Pazartesi gösterileri sürüyor

Rüsselsheim'de BİR-KAR temsilcisinin yaptığı konuşma...

“Gelecek kuşakları kölelik koşullarında çalıştırmak istiyorlar”

Aylardır tekeller saldırılarını aralıksız sürdürüyorlar. Mercedes, Siemens, VW, şimdi de Opel. Yani General Motors... Dikkat edin hep aynı dili konuşuyorlar... Örgütlü bir kuvvet olarak, medyayı arkalarına alarak bizim karşımıza bir canavar gibi çıkıyorlar... Aynı sınıftanlar, çıkarları bir, onun için örgütlüler. Bize boyun eğdirmek, haftalık çalışma saatlerini yükseltmek, izin parası, Weihnacht parasını gaspetmek, hatta doktora gitmemizi bile yasaklamak istiyorlar.

Bir de işsiz kardeşlerimizi bize karşı bir tehdit olarak kullanmaya çalışıyorlar. Tehditin tümü sınıfa, çalışan kesimlere. Sonuçta işsiz kardeşlerimize, gençliğe, tüm sosyal haklarımıza karşı saldırıda başarılı olurlarsa, gelecek kuşakları, yani çocuklarımızı kölelik koşullarında çalıştıracaklar. Asya kıtasındaki çocuklarımız gibi, Hindistan'da 3 yaşında taş kıldırılan çocuklar gibi...

Avrupa'da günde 21 bin araba çıkaran VW'in başındaki Hartz bugünkü kanunun da mimarı. Schröder, Fisher, gerçekte bunlar yönetmiyorlar. Esas kuvvet VW, Opel, Siemens ve diğer tekellerdir. Komisyonları onlar kuruyor, kararları onlar aldırıyor, uygulamaya geldiğinde de televizyonun karşısında Schröder'i yanlarına almayı ihmal etmiyorlar.

Ama çaresiz değiliz. Üreten biziz, çalışan, hizmet veren biziz. Bizim onlara ihtiyacımız yok. Bunun için örgütlenmeli, sokak eylemlerini kitleleştirerek bu canavarları durdurmalıyız. Daha örgütlü katılıp Pazartesi eylemlerini güçlendirmeliyiz. Haftaya daha güçlü bir Pazartesi eyleminde buluşmak dileğiyle...

Almanya'nın birçok kentinde haftalardır yapılan “Pazartesi yürüyüşleri” geride kalan haftada da yaygın olarak yapıldı. Eylemlerin bazıları ile ilgili olarak BİR-KAR çalışanlarınca gazetemize iletilen haberleri kısaltarak sunuyoruz:

Berlin

Son iki haftadır düğmeye basılmış gibi burjuva medyada Pazartesi eylemleri haber konusu bile yapılmamaktadır. TV'de yapılan haberler ise yarım dakikayı geçmemektedir.

13 Eylül günü Berlin'de yapılan yürüyüşe yine binlerce kişi katıldı. Eylem coşkulu geçti. Yaklaşık 13 bin kişinin katılımını polis kaynakları 4 bin olarak duyurdu.

Yürüyüş öncesi yapılan mitingte Hartz IV saldırısı teşhir edilirken kitlenin öfke ve tepkisi yükseldi. Sosyal çelişkilerin derinleşmesi, işçi ve emekçilerin giderek daha geniş kesimlerinin bunun bilincine varması mitinglere de yansıyor. Mücadele ruhu alanları dolduruyor.

Alman Endüstri/Alman İşverenler Birliği önüne gelindiğinde yürüyüş bitirildi ve konuşmalar başladı. Bu sırada polis yine provokasyon girişiminde bulundu. Kitleye saldıran polis yürüyüş tertip komitesi tarafından yapılan müdahaleyle durduruldu. Polisin bu davranışı teşhir edildi, kitle tarafından yuhalandı. Saat 18:00'de başlayan eylem 21:30'da son buldu. BİR-KAR olarak “Sosyal budamaya karşı birlikte mücadeleyle!” pankartımızla yürüyüşte yerimizi aldık. Gelecek haftada da alanlarda olacağız ve daha geniş bir katılım örgütlemeye çalışacağız. (Bir-Kar/Berlin)

Köln

7. haftasını dolduran Pazartesi gösterileri bu hafta Köln'de düşük katılımlı ve cansız geçti. Bu özellikle yeni katılanlar için bir hayal kırıklığı yarattı. Katılımın düşük olmasında, Pazartesi gösterilerini organize eden grup ve partilerin oluşturduğu ve her hafta düzenli olarak toplanan platformun dağılması da etkili oldu. Platform bugüne kadar Pazartesi gösterilerini organize etmiş ve işlevli olmuştu.

Serbest Kürsü'den yapılan konuşmalarla, Hartz IV'e geçit verilmeyeceği bir kez daha yinelendi. Ayrıca 7 Eylül'de Schröder'le yaptıkları toplantının sonuncunda 2005'in Şubat ayına kadar yönetime karşı yapılacak hiçbir merkezi eylemde yer almama kararı alan DGB temsilcilerine cevaben, 18 Eylül'e Düsseldorf'da DGB önünde yapılacak olan gösteriye çağrı yapıldı.

Grup ve partiler arasındaki bölünmeye rağmen Pazartesi gösterilerinin izleyeceği yol bellidir. Pazartesi gösterileri emekçilerin sosyal saldırılara karşı geliştirdiği politik bir tavidir. Milyonlarca insanın kaderini ve geleceğini ilgilendiren saldırılara karşı yapılan bu gösteriler devam edecektir. Yüzbinlerden oluşan Pazartesi göstericilerinin içindeki devrimci dinamikler bu mücadelenin boş sözlerle boşa çıkartılmasına izin vermeyecektir. (Bir-Kar/Köln)

Wuppertal

Bu hafta Wuppertal'de düzenlenen “Pazartesi eylemi”ine yaklaşık 300 kişi katıldı. Eylem kitlenin her zamanki yerde toplanması ile başladı, serbest kürsü oluşturularak konuşmalar yapıldı. Ardından yürüyüşe geçildi.

Bu haftaki eyleme katılımda düşüş yaşanması kitlenin coşkusu da etkiledi. Geniş kesimler harekete geçirme konusunda bir zayıflık söz konusu. Bu durum öncülerin sorumluluklarına işaret ediyor. Eylem duyuruları çağrılarla sınırlı kalıyor. Kitleleri bu saldırıların anlamı, önemi ve kapsamı konusunda uyaran, onları bu eylemlere taşıyabilecek gerçek bir politik kitle çalışmasının eksikliği hissediliyor. Devrimci örgütlenmeler henüz çok zayıf. Katılımdaki düşüklüğün bir diğer nedeni de sendikaların destek vermemesi. Bir başka etken ise Alman işçi ve emekçilerinin uzun durgunluk yıllarının etkisini henüz üzerlerinden atamamış olmaları. Fakat yaşanan süreç onların uyanmalarını hızlandıracaktır.

Eylemler 18 Eylül günü eyalet kentlerinde yapılacak merkezi yürüyüşlerle devam edecek. Kuzey Ren Westfalya'da merkezi eylem Düsseldorf'ta gerçekleşecek.

Eylemde Bir-Kar'ın “Sermayenin saldırılarına karşı işçi sınıfının mücadele birliğini yükseltelim!” başlıklı bülteni yaygınca dağıtıldı. (Kızıl Bayrak/Wuppertal)

Stuttgart

Her pazartesi akşamı şehir merkezinde bir araya gelen emekçiler Hartz IV saldırısına karşı oluşturulan serbest kürsüden hükümet ve Schröder'e tepkilerini dile getiriyorlar. Her seferinde bin civarında emekçinin bir araya geldiği eylemde Schröder-Harz IV gitmeli, Harz IV emekçileri daha da fakirleştirmektedir, bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağız ekseninde konuşmalar yapılıyor. Konuşmalardan ardından kitle kent merkezinde bulunan büyük banka ve şirket binalarına doğru yürüyüşe geçiyor. Yürüyüşler her hafta kentin değişik merkezlerinde düzenleniyor. Bu haftaki eylemde ayrıca 2-3 Ekim günü Berlin'de yapılacak merkezi eyleme çağrı yapıldı.

Eylemlere yabancı emekçiler yazık ki sınırlı olarak katılmakta. Bir-Kar çalışanları olarak eylemlere katılarak materyallerimizi yaygın olarak dağıtıyoruz. Bu saldırılardan en çok biz yabancı emekçiler etkileniyoruz. Bu nedenle yürüyüşlere etkin ve güçlü bir biçimde katılmak bizim açımızdan büyük bir önem taşımaktadır. Bu bakışla bizler çalışmamızı Türk ve Kürt emekçiler üzerinde yoğunlaştırıyoruz. (Bir-Kar/Stuttgart)

Rüsselsheim

Bu hafta Pazartesi eylemine Frankfurt'un yanısıra Opel'in işletmesinin bulunduğu Frankfurt/Rüsselsheim'da da katıldık. Bir süredir Opel patronunun savurduğu kapatma tehditi nedeniyle Opel işçilerini katmaya dönük bir faaliyet örgütledik. Bir hafta boyunca ev gezileri yaptık. Hartz IV saldırısının anlamını, Opel'deki gelişmeleri anlattık ve Pazartesi eylemlerinin bir imkan olduğunu söyleyerek katılım çağrısı yaptık. Rüsselsheim'deki dükkanlara, kahvelere, Opel'e dönük çağrılarımızı astık. “Opel'in kapatılmasına asla izin vermeyeceğiz!” başlıklı bildirimizi dağıttık ve Opel işçileriyle konuşmalar yaptık. Bu çalışma sonucunda katılımı üç katına çıkardık. İşçiler eşleri ve çocuklarıyla birlikte geldiler.

Eylemde MLPD, Attac sözcüsü ve son olarak BİR-KAR adına bir işçi konuşma yaptı. Kapitalist tekellerin sınıfa dönük saldırılarının sürdüğü, Opel işçilerinin de fabrikanın kapatılmasıyla tehdit edildiği anlatıldı. Bunun bölgedeki emekçiler için bir yıkım

olacağı, 20 bin insanı (aileleriyle birlikte) etkileyeceği söyledi. Saldırının sadece işsizleri ilgilendirmedeği, amacının esas olarak çalışan insanlara kölelik koşullarını dayatmak olduğu belirtildi. Miting yaklaşık 1.5 saat sürdü. *(Bir-Kar/Rüsselsheim)*

Frankfurt

Doğu Almanya’nın bazı kentlerinde başlayan Pazartesi eylemleri giderek başka kent ve kasabalara yayıldı. “Reform” adı altında hazırlanıp yürürlüğe konulan 1., 2. ve 3. sosyal yıkım paketleriyle sersemletilen Alman işçi ve emekçiler ilk defa Hartz IV olarak bilinen 4. saldırı paketine karşı yüzbinler halinde ayağa kalkmış bulunuyor. Hükümetin demagojiye dayalı propagandasına inananların sayısı hızla azalıyor.

13 Eylül’de Frankfurt’ta Pazartesi eylemlerinin altıncısı yapıldı. Alman Sendikalar Birliği, daha önce aldığı eylemlerden çekilme kararından vazgeçerek katılma kararı aldı. Ancak sınırlı bir katılım sağladı. Devam eden Pazartesi eylemleri devrimci bir önderlikten yoksun olmasına rağmen süreklilik kazanmış durumda ve giderek yayılıyor. Bu durum hükümeti sıkıntıya sokuyor. *(Bir-Kar/Frankfurt)*

Wiesbaden

Wiesbaden’de son iki haftadır sosyal hak gasplarına karşı mitingler gerçekleştirilmektedir. İlkine yaklaşık 200 kişi katıldı. Örgütlerden Attac, Der Funk, PDS ve çeşitli sendikalar katıldı. Çeşitli konuşmalar yapan katılımcılar, Hartz saldırısını ve 2010 Agenda’sını teşhir ettiler. Miting yaklaşık 1,5 saat sürdü. İkincisine de yine aynı yerde ve aynı örgütler katıldılar. Burda biz de BİR-KAR olarak merkezi bildirimiz kitleye dağıttık. Malesef bizim dışımızda öteki Türkiyeli gruplar herhangi bir ilgi ve katılım göstermiyorlar. Gelecek hafta çağrı bildirilerini dağıtacak ve eyleme daha güçlü katılmaya çalışacağız. *(Bir-Kar/Wiesbaden)*

Bielefeld

Bielefeld’deki Pazartesi eylemleri emekçi kitlelerin giderek artan katılımıyla sürüyor. Bu hafta da eylem açık kürsüden yapılan konuşmalarla başladı. Hartz IV ve Opel’in kapatılmasıyla ilgili konuşmalar yapıldı. Daha sonra SPD’nin parti binasına yüründü ve bina önünde düzen partilerinin tutumlarını teşhir eden konuşmalar yapıldı. Bu partilerin hiçbirinin alternatif oluşturmadıklarını belirten bir konuşmacı, emekçileri bu konuda düşünmeye ve ona göre davranmaya çağırdı. Eylem boyunca “Hartz IV defol, halk biziz!” sloganları atıldı. SPD binası önünde bildiriler dağıtıldı ve binanın kapısına “kırmızı kart” bırakıldı. Yürüyüşten sonra kitle tekrar buluşma noktasında toplandı.

Bir-Kar olarak eylemde bildirilerimizi dağıttık ve “Hartz IV, Agenda 2010 ve bütün reform paketleri çöpe!” yazılı pankartımızı taşıdık. Ayrıca bu hafta Opel’in kapatılmasıyla ilgili, düzen partilerini ve sendikaların ihanetlerini teşhir eden bir konuşma yaptık. Bu haftaki eylemde ilk kez Ver.di Sendikası temsil edildi. Fakat diğer sendikalardan kimse yoktu. Sendikaların bu tutumu açık bir dille protesto edildi. Eylem boyunca konuşmacılar işçi ve emekçileri eylemlere katılmaya çağırdı. Bir sonraki Pazartesi eyleminde diğer parti binalarına yürünecek. *(Bir-Kar/Bielefeld)*

Nürnberg

Nürnberg’te Pazartesi Yürüyüşleri 16 Ağustos gününden bu yana her pazartesi akşamı bir mitingle başlıyor ve yürüyüşle sona eriyor. Bu yılın sonuna kadar her pazartesi için başvurular yapılmış ve gerekli yasal izinler alınmış bulunuyor.

30 Ağustos gününden itibaren medya ve de sendika merkezlerine iletilen açık mektuplardan sonra, 6 Eylül yürüyüşüne göstermelik de olsa bir-iki sendika bürokrati gelmişti. Nürnberg sendika merkezi önünde kısa bir miting yapıldı ve sendika bürokratlarına yazılan açık mektup okundu. Bu eylem sendikaların tepkisizliğini protesto niteliğindeydi.

Pazartesi yürüyüşleri için yapılan toplantılarda bir saflaşma yaşanıyor. Bir tarafta MLPD, Alman otonom grupları, Bir-Kar, diğer tarafta kiliseler, Attac, Barış İnisiyatifleri, PDS. Reformist ve sıradan inisiyatif ve güçlerin durumu pek iç açıcı değil. “Yürüyüş güzergahı uzun olmasın”, “yürüyüşlerden dolayı trafik polisi zor durumda kalıyor”, “siz Almanca Enternasyonal marşı okuyorsunuz” vb. söylemlerle eylemi sınırlamaya çalışıyorlar. Son olarak 2-3 Ekim günü Berlin’de yapılacak merkezi yürüyüşleri üzerinde süren bir tartışma sürüyor. 2 Ekim günü reformist sol güçler Berlin’de yürüyecekler, 3 Ekim günü ise devrimci-ilerici güçler Berlin’de yürüyecekler. Ayrıca 6 Kasım günü Nürnberg iş ve işçi bulma kurumunun önünde Almanya çapındaki tüm güçlerin katılacağı bir eylem gerçekleştirilecek. Bu yürüyüşlere Bir-Kar olarak katılacağız. *(Bir-Kar/Nürnberg)*

Ekvator Ginesi’nde emperyalist hesaplar

Afrika kıtası asırlardır sömürülmeye, köleliğe, açlığa ve sefaletle mahkum edilmiş durumda. Kıtanın bütün zenginlikleri sömürgeci güçlerce gaspedildi ve hatta tarihi sanat eserleri resmen çalındı. Afrika’nın doğal zenginlikleri Avrupa ve Amerika’yı zengin ederken, kıta halkları sürekli yokluk, sefalet ve kıtlıkla pençeleşmeye mahkum edildiler. Bu yağma ve talanın sürebilmesi için halklar birbirlerine düşürüldü. Bu böl-yönet politikası sonucunda kıtada savaşlar hiç bitmedi ve sürekli büyük katliamlar yaşandı. Daha birkaç yıl önce Ruanda’da bir milyon civarında insan katledildi.

Afrika kıtası emperyalist güçler için çok önemli bir hammadde kaynağı oldu her zaman. Bugün de bu stratejik önemini koruyor. Son zamanlarda Fransız ve Alman askerlerinin bazı ülkelere “yardım” adı altındaki müdahaleleri, ileri düzeydeki Amerikan sorumlularının “Afrika turneleri” rastlantı değil. Tam tersine, emperyalist paylaşımda yeni plan ve hazırlıkların göstergesi.

Son günlerde basına yansıyan bir olay, bu kıtada oynanan kirli oyunları bir kez daha gözler önüne serdi. Bu olaya karışan kişilerin başında eski İngiliz başbakanı Margaret Thatcher’in oğlu Mark Thatcher’in olması ise ayrı bir önem taşıyor. Mark Thatcher Ortadoğu ve Afrika’daki diktatörlerle yakın ilişkiler içinde olan büyük bir silah tüccarı. Margaret Thatcher’in başbakan olduğu dönemde devlet ilişkilerinden yararlanarak kirli ve karanlık işlerin ihalesini ele geçiren Mark Thatcher, büyük silah şirketlerinin Afrika’daki fiili temsilcisi durumunda.

Mark Thatcher bundan iki hafta önce Ekvator Ginesi’nde askeri darbeye teşebbüs etmekten ötürü yakalandı ve birkaç gün önce 250 bin euro ödedikten sonra kefaletten serbest bırakıldı. Ondan önce de Zimbabve’de İngiliz kraliyetinin aynı sektörde faaliyet yürüten bir başka gayrı resmi temsilcisi yakalandı. Bir kiralık asker çetesinin başında bulunan, eski İngiliz sömürgelerinde darbe düzenlemekle tanınan eski SAS komandosu Simon Mann, Harare hükümeti tarafından tutuklanarak yedi yıl hapis cezasına mahkum edildi. Simon Mann Mart ayında, silah ve paralı askerlerle dolu bir uçakla Ekvator Ginesi’ne darbe yapmaya giderken yakalanmıştı. Simon Mann ve Mark Thatcher aynı suçtan yargılanıyorlar. Güney Afrika’da aynı mahallede oturan bu iki yakın dostun Ekvator Ginesi’nde planlanan darbenin ihalesini ele geçirdikleri açığa çıkmış bulunuyor.

Simon Mann’ın Afrika’da terör estiren en büyük katillerinden birisi olduğunu görmek için geçmişine kısaca bakmak yeterli. Eski SAS komandosu Simon Mann ordudan ayrılıp Güney Afrika’ya yerleşir. Orada Executive Outcom adında bir kiralık asker/tetikçi şirketi kurarak bölgede kirli olayların ve katliamların başlıca faillerinden biri olur. Fakat bunların birer basit silah kaçakçıları olmadıkları kesin. Bunlar, Avrupa ve Amerika kökenli bazı tekellerin emrinde. istenilen ülkede darbe yapan ve değişik kesimlerin çıkarları koruyan eli kanlı katiller topluluğudur.

Bu grubun deşifre olması olması bölge hükümetlerinin bağımsız iradelerinin bir sonucu değildir. Söz konusu hükümetler böyle bir şebekeyi yakalama ve dağıtma kudretinden yoksundurlar. Muhtemelen bir başka grubun bu ülkede pazarı ele geçirme durumu söz konusudur.

Ekvator Ginesi’nde darbe girişiminin gerisinde petrol var. Yarım milyon nüfusu olan Ekvator Ginesi Afrika’nın üçüncü petrol üreticisi, bu nedenle “Afrika’nın Kuveyt”i olarak adlandırılıyor. 1990 başlarında Amerikan şirketleri bu ülkede petrol buldular ve işletme-üretim lisansı aldılar. Yani ülkenin başlıca zenginliğini gaspettiler. Boşa çıkarılmış olan darbe girişiminin esas amacı bu petroldür. Petrol tekelleri bu ülkenin yönetimini değiştirerek ganimeti paylaşma savaşı vermektedirler.

Alman eski İşverenler Birliği Başkanı’ndan inciler...

Almanya’da tekellerin eski başkanı Hans Olef Henkel, yayınladığı kitapta, işçilere ve emekçilere saldırıyor. Kitap Almanya’daki iş ve çalışma koşullarını konu ediniyor (“Bir kuvvetin yeniden doğuşu”).

Henkel, Almanya’nın ağır çalışma koşullarını “izin cenneti” olarak tanımlıyor. Oysa metal, plastik, kimya vb. sektörlerde işletmeler iki vardiyadan üç vardiya ya geçiyor. Fabrikalardaki robotlar, bandlar, paketleme makinaları hiç durmak bilmiyor. İşçilerin dinlenme hakkı olan Cumartesi ve Pazarlar şimdiden elinden alınmış, Cumartesi artık normal çalışma günü haline getirilmiş bulunuyor. Buna rağmen kapitalist tekeller daha fazlasını istiyorlar.

Hans Olef Henkel kitabında, 2010 Agenda’sını “geç kalmış bir saldırı olarak” niteliyor. Daha da ileri giderek “Alman halkının %70’i isteyerek çalışmıyor” diyor.

Bunlar bizim kanımızı emiyorlar, iş ve işçi bulma kurumuna ödediğimiz paraları kasalarına aktarıyorlar, her gün “dış ülkelere giderim” tehditi savuruyorlar, gençlerimize meslek eğitimi görme imkanı vermiyorlar, daha fazla mesai ve ağır çalışma koşullarını dayatıyorlar, tuvalete gitmemize kadar bizi denetliyorlar, vb... Ama bunlar yetmiyor onlara. Kitabında, “Amerika’da insanlar zamanının en büyük kısmını işyerinde geçiriyorlar...” diyor. Öylesine arsızlaşmış durumdalar ki, neredeyse işletmelerde yatıp kalkmamızı isteyecekler.

Castleblair işçileri direnişlerinin 77. gününde DİSK-Tekstil Sendikası'nın önündeydiler...

DİSK-Tekstil yönetimi derhal istifa etmelidir!

Castleblair işçileri direnişlerinin 77. gününde bir kez daha DİSK-Tekstil Sendikası önünde yaptıkları basın açıklamasıyla sendika bürokratlarını göreve çağırdılar. 15 Eylül günü Merter'deki DİSK-Tekstil Sendikası önünde biraraya gelen işçiler “Yaşasın sınıf sendikacılığı!”, “Ya görev başına ya kapı dışarı!”, “Kahrolsun sendikal bürokrasi!” sloganları attilar. Aşağıda tam metnini sunduğumuz açıklamanın ardından sendikal ihaneti teşhir eden sloganlarla eylem bitirildi.

sözler verdiler. Bir taraftan da ihanetlerine devam ettiler. Bu da yetmedi, içerdeki işçilerin sendikal örgütlenmeye sahip çıkmasını engellemek için ne gerekiyorsa yaptılar. Onların sindirilmesine, susturulmasına çanak tuttular, yerine göre yardım ettiler.

Castleblair'deki sendikal örgütlenme tehdit altındadır

Sendikanın bu tutumundan cesaret alan Castleblair işvereni nihayet gerçek yüzünü göstermeye başlamıştır. Eylül ayının başından beri fabrikadaki işçilerin haklarına ve sendikal örgütlenmeye dönük saldırılar yeniden yoğunlaşmıştır. Patron bundan 3 ay önce, neredeyse tümüyle kendi istekleri doğrultusunda imzalanan toplusözleşmeyi yok saymakta; yılın ikinci 6 aylık dilimi için öngörülen ücret artışlarını ödememek için mazeret aramaktadır. Performans dayatmasıyla, olur olmaz imzalatılan tutanaklarla, akla hayale gelmeyecek baskı ve yıldırma yöntemleriyle

işçileri sindirmeye çalışmaktadır. Bu baskılara dayanamayan bazı arkadaşlarımız çıkışlarını almışlardır.

Bir kez daha belirtmek istiyoruz ki, Castleblair'deki sendikal örgütlenme şu an büyük bir tehdit altındadır. DİSK-Tekstil yönetiminin bugünkü tavrında ısrar etmesi durumunda, fabrikadaki sendikal örgütlenme işveren tarafından adım adım tasfiye edilecektir. Castleblair'deki sendikal örgütlenmenin tasfiyesi, bölgedeki diğer fabrikaların işçileri arasında sendikalara ve sendikal örgütlülüğe karşı zaten varolan güvensizliği de ciddi boyutta arttıracaktır. Önemli gelişmelere rağmen üç aydan bu yana işçilerle bir kez olsun toplantı yapmayan, onlardan kaçan, soruna çözüm arama

çabasından bilinçli bir şekilde uzak duran DİSK-Tekstil yönetimi, bu tasfiyenin birinci dereceden sorumlusu olacaktır. Direnişimizi yok sayanlar ya da DİSK içindeki dengelere oynayarak destek vermekten, ihanetle hesaplaşmaktan kaçınanlar da bu sorumluluğun birer parçası durumundadır.

Bugün işyerinde yoğunlaşan saldırılara karşı işçi kardeşlerimizi kendi kaderlerine sahip çıkmaya, mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz. İhanette ısrar eden DİSK-Tekstil yönetimini ise işçi sınıfının mücadelesine daha fazla zarar vermemeleri için istifaya devet ediyoruz.

Castleblair'de yaşanan saldırılara ve ihanete karşı tüm DİSK üyelerini, ilerici-devrimci kamuoyunu duyarlı davranmaya çağırıyoruz.

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

Yaşasın işçilerin birliği!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Kahrolsun sendika ağaları!

15 Eylül 2004
Direnen Castleblair İşçileri

Polaris işçileri: “Sendika hakkımız engellenemez!”

Tekstil-Sen'de örgütlendikleri için işten atılan 9 Polaris işçisinin direnişi sürüyor. Tekstil-Sen işten atmaları protesto etmek için Merter GİSAD (Giyim Sanayicileri ve İşverenleri Derneği) önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde “İşçiyiz, haklıyız, Tekstil-Sen'le güçlüyüz!”, “Gün gelecek, devran dönecek patronlar işçiye hesap verecek!”, “Sendika hakkımız engellenemez!” yazılı dövizler taşındı. Evita işçilerinin de destek verdiği eyleme 15 kişi katıldı.

Tekstil-Sen Genel Başkanı Ayşe Yumlu Yeter, “Biz Tekstil-Sen Sendikası olarak, diğer tekstil işçi sendikaları gibi bu sömürüye karşı sessiz ve seyirci kalmayacağız. Hak alma mücadelesinde işten atılan bir tek işçi de olsa bu saldırıya Polaris ve Evita tekstil işyerlerinde olduğu gibi direnişlerle yanıt vereceğiz” dedi. (Kızıl Bayrak/İstanbul)

Bergama köylülerinden Beyoğlu'nda çıplak eylem...

Bergama köylüleri, Ovacık Altın Madeni'nin işletilmesini durduran mahkeme kararlarının uygulanmadığı gerekçesiyle Beyoğlu'nda eylem yaptı.

Belden üstü çıplak erkekler ile aralarında kadınların da yer aldığı yaklaşık 30 kişilik grup 14 Eylül günü, İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı.

“Toprağımızı vermeyeceğiz!”, “Halkız, haklıyız kazanacağız”, “Zehirlenmek istemiyoruz, yaşamak istiyoruz”, “Siyanürlü şirket Bergama'yı terket!”, “Türkiye Afrika olmayacak!” şeklinde slogan atan köylüler, zaman zaman eylemlerini oturarak sürdürdü.

Sivil polislerin eylemi bitirmelerini istediği köylüler, yasal haklarını kullandıklarını ve basın açıklaması yapacaklarını belirterek bu uyarıyı dikkate almadılar.

Bergama köylülerinin sözcüsü Oktay Konyar, yaptığı açıklamada, “Ülkenin bütün değerlerini ‘ben yaptım, ben biliyorum’ mantığıyla yok ediyorlar. Çevremizi, doğamızı, hatta onurumuzu... Biz bunları kolay kazanmadık ve bizi köle yapan, yabancıları ev sahibi yapan anlayışa itiraz ediyoruz” dedi.

Bergama'da antidemokratik uygulamaların devam ettiğini kaydeden Konyar, şunları söyledi: “Topraklarımız kirletildi. Onurumuz kirletildi. Köylülerle karşı karşıya

geldik. Topraklarımızı elimizden alan, bizi yok sayan insanlar ev sahibi oldu, biz ırgat olduk. Asla bunları kabul etmiyoruz. Yargı kararlarıyla madeni işleten şirketi kapattık. Madenin işletilmesini durdurduk. Ama yargı kararlarının arkasından dolanmasını çok iyi biliyorlar. Bizi aldatarak, nasıl topraklarımızı almışlarsa, şimdi aynı yöntemi yargıda uygulamaya çalışıyorlar. Buna izin vermeyeceğiz...”

Son dönemde medyada çıkan

“köylüler artık madeni istiyor, kapatmaya karşılar” haberlerine de değinen Konyar, “Şimdi madende çalışan işçiler, Bergama köylüleri olarak öne çıkartılıyor. Madende çalışan işçiler madenci şirketin çıkarları için kalkan olarak kullanılmak istenmektedir. Haklı mücadelemize gölge düşürülmeye çalışılmaktadır. Bergama köylüleri biziz, buradayız ve halen birilerinin çıkarı için değil, yaşamımız için, geleceğimiz için Siyanürlü Altın Madenine Hayır diyoruz” dedi.

Fabrikalara karşı olmadıklarını, fakat altın madeni yerine tekstil fabrikası ya da zeytin yağı fabrikası yapılmasını istediklerini söyleyen köylüler, sloganları eşliğinde giysilerini bıraktıkları yere kadar yürüyerek burada eylemlerine son verdiler.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ümraniye’de 10. yıl çalışmalarından...**Kızıl Bayrak’ı daha geniş kitlelere tanıtıyoruz**

10. yılında gazetemizin tanıtımı çalışmaları devam ediyor. Tanıtım çalışmamız için öncelikli birkaç başlık belirledik. Yaygın bir afişleme, gazetenin satışının artırılması ve merkezi yerlerde toplu satışların yapılması, okur anketi ve okur toplantıları...

Afiş çalışması

Kızıl Bayrak’ın 10. yıl afişlerini geniş bir alana yaygınca yaptık. 750 civarında afişi Ümraniye girişinden Sultanbeyli çıkışına kadar yaptık. Bu hat üzerinde bulunan Ümraniye-Dudullu, Sarıgazi-Sultanbeyli’ni afişlerimizle donattık. Çeşitli semtlere de afişlerimizi taşıdık. Afişlerimizin büyük çoğunluğu halen duruyor. Ancak asalak İMES

patronlarının emriyle her seferinde sökülen İMES çevresindeki afişlerimizi iki kez yapmak zorunda kaldık.

Gazete satışları

Kitlesel gazete satışının ilkinin Tepeüstü’nde gerçekleştirdik. Tepeüstü Ümraniye bölgesinin Avrupa Yakası’na geçen otobüslerinin aktarma merkezi. Her sabah binlerce işçi ve emekçi bu güzargahtan geçiş yaparak Avrupa Yakası’na gidiyor. Tepeüstü durağında bir esnafın ikram ettiği çayla satışımıza başladık. Durağa giden güzergah üzerinde ajitasyon konuşmaları eşliğinde satışa başladık. Bu bölgedeki işçi ve emekçilerin birçoğunun gazetemizi ilk defa duydukları belli oluyordu. Güzergah

üzerinde satışımızı sürdürürken, metrelerce uzayan otobüs kuyruğunda da satışa başladık. Yer yer ajitasyon konuşmaları yapıyor, arada da insanlarla sohbet ediyorduk. Azımsanmayacak sayıda gazete satışı gerçekleştirdik.

Bir başka gün gazete satışı için İMES’in kapısında idik. Sınıfa yönelik saldırılara işaret eden ajitasyon konuşmaları eşliğinde satışımızı gerçekleştirdik. İMES küçük işletmelerden oluşan bir sanayi sitesi. Gazetemizin satışını yaparken İMES’e ve OSB’ye servislerle giden işçilere konuşmalarla seslenmeye çalışıyorduk. Gazete satışını işçiler işbaşı yaptıktan sonra bitirdik.

Gazetemizin sayısını artırmak, daha geniş alanlara yaymak, merkezi satışları arttırmak önümüzdeki görevlerden birkaçı.

Anket çalışması

Anketi yakınımızdaki okurlarımıza yapmaya başladık. Okurlarımızın gözünde gazetemizin devrimci konumu ve kimliği, okunmasının en öncelikli gerekçesi. Kuşkusuz gazetenin yazı, konu seçimi, teknik yönüne ilişkin eleştiriler de geliyor. Daha nitelikli olması için yapılan bu eleştiri ve önerilerin, gazetenin önümüzdeki dönem daha işlevli ve amaca uygun hale gelmesi bakımından katkı sağlayacağını düşünüyoruz. Önümüzdeki günlerden itibaren daha geniş güçlere anket çalışmamızı taşıyacağız.

Şenlikler

Bölgemizde 1-3 Eylül tarihlerinde 1 Mayıs Mahallesi festivali, 4-5 Eylül tarihlerinde Sarıgazi festivali gerçekleşti. Binlerce insan festivallere katıldı. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da festivallerde yerimizi aldık. Stand açtık, kitaplarımızı sergiledik, gazete satışı yaptık. Standları afişlerimizle süsledik. Önümüzdeki yıllarda bu festivallere daha iyi bir görsel hazırlıkla katılmak gerekiyor.

Ümraniye’den komünistler**Metalde TİS görüşmeleri başladı...****Fabrikalara yerinde seslenmeyi sürdüreceğiz!**

Sendikali işyerlerinde toplu iş sözleşmeleri başlamış durumda. Yıllardır sermayenin işçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırıları geçtiğimiz yıl yasalaşan kölelik yasasıyla daha da pervasızlaşmış durumda. Sendikali ihanetin bu saldırıları hepten kolaylaştırdığı ise bilinen bir gerçek.

Küçükçekmece BDSP olarak TİS sürecinde ihanetin en çok yaşandığı metal iş kolundaki fabrikalara yöneldik. Topkapı’da bulunan Türk Metal-İş’te örgütlü olan Perfektüp Fabrikası’na TİS gündemli özel bültenlerimizi dağıttık. Dağıtım sırasında ajitasyon konuşmaları yaptık, TİS sürecine değindik. İşçiler özel sayımızı istekle aldılar ve henüz almamış olanları almaya yönelttiler. Birçok işçi hemen ve ilgiyle okumaya başladı.

Bu arada temsilci olduğunu söyleyen bir patron işbirlikçisi dağıtımımıza müdahale etmeye çalıştı. Bildirileri dağıtmamamızı, yoksa polis çağıracağını söyledi. Biz ise devrimci bir tutumla buna karşı durduk. Daha sonra fiziksel müdahale etmeye

çalıştıysa da buna prim vermedik. Bunun üzerine güvenlik kulübesinden polisi aradı. Biz ise etrafımızdaki işçilere bu şahsı teşhir ederek dağıtımımızı sürdürdük ve tamamladık. İkinci durağımız ise Davutpaşa’da yine Türk Metal-İş’te örgütlü Mercedes Fabrikası oldu. Burada önce işyeri temsilcisiyle konuştuk.

Henüz görüşmelerin başlamadığını ve iki tarafın da vereceği tekliflerden sonra bir şeyler söyleyebileceğini ifade eden temsilci taleplerinin arkasında duracaklarını söyledi. Daha sonra fabrikadan çıkan işçilere özel sayımızı dağıttık. Toplam 1400 işçinin çalıştığı fabrikada dağıtım yaptığımız vardiyada 400 işçi çalışıyordu. İşçilerden olumlu tepkiler aldık. Bazı işçilerin TİS görüşmelerinin başladığından bile haberdar olmaması ve konuyu kendilerine duyurduğumuz için bize teşekkür etmeleri, gösterdiğimiz çabanın boşa olmadığını anlamlı bir göstergesiydi.

Sınıfa yönelik bu türden çalışmalarımızı bundan sonra daha da güçlendirerek sürdüreceğiz.

Küçükçekmece/BDSP

AB ve Kürt sorunu

Yanılgıların ve yanılsanmaların güç yarattığı görülmemiştir! Oysa halkımızın ciddiye alınması, herşeyden önce ulus kimliğinin tanınması güç olmasından geçiyor! Günümüz katı gerçekliğinde tek geçerli yasa “Güç Yasası”dır!

17 Aralık tarihi yaklaştıkça AB eksenli tartışmalar yoğunlaşıyor. Aynı durum “bizim” Kürt cephesi için de geçerlidir. Bilindiği gibi 17 Aralık, AB zirvesinin toplanacağı ve Türkiye’ye üyelik görüşmelerinin başlatılmasıyla ilgili tarihin verilip verilmeyeceğinin kararlaştırılacağı tarih... Basına yansıyan bilgilere bakılırsa, AB zirvesi Türkiye’ye üyelik görüşmeleriyle ilgili tarih verecek gibi... Elbette konumuz bu değil, konumuz, TC’nin AB’ye girişi ile demokratikleşme arasında kurulan doğru orantı ve bunun Kürt cephesinin büyük bir çoğunluğunda yarattığı yanılgı ve yanılsamalara işaret etmek, bu kapsamda bazı gerçeklere parmak basmaktır.

Kürt reformist çevreleri, daha önce Türkiye’nin AB’ye girmesiyle demokratikleşeceğini, Kopenhag Kriterleri’nin yerine getirilmesiyle birlikte Kürt sorununun barışçı demokratik çözüm yoluna gireceğini varsayıyor ve bu yanılgılarının geniş propagandasını yapıyorlardı. İmralı tasfiyeciliğiyle birlikte Öcalan, bu konudaki bayrağı onlardan devraldı. Yaptığı açıklamalar ve gönderdiği talimatlarda Türkiye’nin AB’ye girişinin desteklenmesini, bunu engelleyecek davranışlardan kaçınılmasını, AB’ye girişle Türkiye’nin demokratikleşeceğini, bunun da Kürt sorununda çözüm anlamına geleceğini, zaten Kürt sorununun bazı demokratik haklar ve kültürel kazanımlar olduğunu, Kopenhag Kriterleri’nin uygulanması durumunda bu konuda büyük bir mesafenin alınacağını belirtiyordu.

Yıllardır bu doğrultuda yapılan bu yanılgılı propaganda kitlelerin bilincinde ve bilinçaltında büyük bir yanılsama ve boş beklenti yaratmıştır. Bu yanılgı ve yanılsama halkımızın mücadele kararlılığını büyük ölçüde baltalamıştır. O nedenle çok yönlü bir mücadeleyle aşılması, devrimci düşünce ve politik yaklaşımların geliştirilmesi gerekiyor.

AB’ye giriş ile demokratikleşme ve Kürt sorununun çözüleceği veya çözüm yoluna gireceği yanılgısı, somut bilgiye değil, altı boş propagandalara, beyin yıkama yöntemlerine dayanmaktadır. AB nedir? Çokça sözü edilen Kopenhag Kriterleri’nin içeriği ve anlamı nedir, bunun Kürtler açısından anlamı nedir? AB’nin demokrasi, haklar ve özgürlükler karşısındaki duruşu nedir? AB’nin Kürt sorununa yaklaşımı, Kürt politikası nedir? AB ile TC ilişkileri ve çelişkileri nedir?

Bu sorulara somut gerçeklere bağlı kalarak somut yanıtlar vermeden AB’ye giriş ile demokratikleşme, Kürt sorununun çözümü konusunda kurulan yanılgılı denklemler, halkımızın bağımsızlık özlemlerine sırt çevirmekten başka bir şey değildir!

AB, Avrupalı emperyalist devletlerin ekonomik ve siyasal çıkarları doğrultusunda kurulan ve belli aşamalardan geçerek geliştirilen ve günümüze getirilen kendi içinde çelişkili, ama dünya siyasal denkleminde belli bir rol oynama iddiasında olan emperyalist bir birliktir. Başını Almanya ve Fransa’nın çektiği bu birliğin kendi içindeki sorunları ve çelişkilerine rağmen ABD karşısında etkin bir ekonomik ve politik dinamik haline gelme çabasında

olduğu açık. AB’nin kendi tarihsel gelişiminin her aşamasında ekonomik ve politik çıkarları önde olmuştur. Demokrasi, insan hakları, hukukun üstünlüğü gibi kavramlar ise bu çıkarların ideolojik kılıfından başka bir şey değildir. Sovyet blokunun çökmesinden sonra yüzyılı aşkın bir süredir kazanılan sosyal ve siyasal hakların nasıl tırpanlandığı, “sosyal devlet”e nasıl el fatiha okunduğu günlük basından bile izlenebilir. Elbette konumuz bu değil. Anlatmaya çalıştığımız, Avrupa’da varolan görece demokratik hak ve özgürlüklerin, sosyal hakların toplumsal ve sosyalist mücadelelerinin bir sonucu ve kazanımı olduğudur, bugün ise dengelerin tersine dönmesiyle vahşi kapitalizm dönemine dönüşmeye çalışıldığı gerçeğidir! Bu gerçekliği görmeden kapitalizm ile demokrasi arasında doğru bir orantı kurmak büyük bir yanılgı olacaktır.

AB ile TC arasındaki ilişkilerin özü Türk devletini demokratikleştirmek değildir. Bu ilişkinin karmaşık ve çok yönlü boyutları var. Uluslararası politika ile ilgili çok önemli boyutları var. Bu da ayrı bir tartışma konusudur. AB, Türkiye’yi bu haliyle içine almaya ne kadar hazırdır, ABD’nin eksenindeki bir TC, AB’nin politik-stratejik beklentilerine ne kadar cevap verebilir? TC’nin varlığı ve AB içinde kazanacağı ağırlık, AB içindeki ABD etkisini ne kadar güçlendirir? TC’nin yaşadığı siyasal, toplumsal ve ekonomik sorunlar, AB için ne gibi ek yükler getirir? Bu ve buna benzer sorular ve yanıtları tartışılıyor. AB liderler zirvesi 17 Aralık’ta üyelik müzakereleri için tarih verse de bu sürecin uzun ve sancılı olacağı açıktır.

Bu uzun ve sancılı süreçte demokrasi ve Kürt sorunu belirleyici, hatta ciddi anlamda etkileyici bir rol oynamamıştır, bundan böyle de oynamayacaktır. Zaten TC ile AB arasındaki ilişkilerin temelinde demokrasi sorunu olmamıştır.

AB’nin ve onu oluşturan devletlerin demokratik bir Kürt politikaları yoktur. Bir Kürt politikaları vardır, ama bu politika TC’nin temel stratejik yaklaşımlarıyla çelişik değildir! Çok derin ayrıntılara girmeye gerek yok. Bugüne kadar TC ile AB arasında sayısız belge imzalandı, ama bunların hiçbirinde Kürt kavramı, Kürtler’in ulus gerçeği anılmaz! Neden? Nedeni çok açık: AB, TC’nin temel inkarcı ve imhacı politikasını onaylıyor. Kimi taktik farklılıklar da var, ama bunlar öze ilişkin değildir. “Kürtler’e bazı kültürel kırıntılar verin, Kürtçe’nin kullanımında bazı haklar tanıyın, bunları yaparsanız Kürt sorununu daha rahat denetim altına alır ve entegrasyonu uzun vadeli gerçekleştirme şansınız artar!” TC’ye dedikleri bu ve bunu da Kürtler’e hayran oldukları için değil, yine çok demokrat ve ulusların haklarına saygılı oldukları için değil, kendi çıkarları için, yani ciddi bir ulusal sorun olan Kürt sorununu söndürmek ve düzen içinde eritmek içindir! Sözü çok edilen Kopenhag Kriterleri’nin özü de budur. Kopenhag Kriterleri’nin “**POLİTİK KRİTERLER**” başlıklı bölümü şu noktaları içeriyor:

“*AB’ye girmeye aday ülkeler;*
- *İstikrarlı ve kurumsallaşmış bir demokrasinin var olması,*
- *Hukuk devleti ve hukukun üstünlüğü,*
- *İnsan haklarına saygı,*
- *Azınlıkların korunması*
gibi dört ana kriter açısından değerlendirmeye alınacaktır. Genel olarak; ülkenin çok partili bir demokratik sistemle yönetiliyor olması, hukukun üstünlüğüne saygı, idam cezasının olmaması, azınlıklara ilişkin herhangi bir ayrımcılığın bulunmaması, ırk ayrımcılığının olmaması, kadınlara

karşı her türlü ayrımcılığın yasaklanmış olması, Avrupa Konseyi İnsan Hakları Sözleşmesi’nin tüm maddeleri ile çekincesiz kabul edilmiş olması, Avrupa Konseyi Çocuk Hakları Sözleşmesi’nin kabul edilmiş olması gibi özellikler dikkate alınmaktadır. Ancak, bu ilkelerin varlığı tek başına yeterli olmamakta, aynı zamanda kesintisiz uygulanıyor olması gerekmektedir.”

Bu kriterler içinde Kürtler’i yakından ilgilendiren nokta “*Azınlıkların korunması*”dır. Peki, bu ne anlama geliyor? Teorik-politik anlamı bir yana somut pratikte ne anlam ifade ediyor? Hiçbir belgede Kürt kavramı geçmiyor, TC bazı “reformlar” yapıyor ve bunlar “memnuniyetle” karşılanıyor. “Yerel dil ve lehçelerde yayın hakkı” gibi... Bu “reform”a göre bile Kürtler yine yok! Azınlık bile değil! Azınlık olarak kabul edilse bile bu, Kürtler’in anadilde eğitim, kültürel vb. haklarını kazanmaları anlamına gelmiyor. Kaldı ki, Kürtler bir azınlık değil, ülkesi dörde parçalanmış, kesin rakamlar olmamakla birlikte 30 milyona yakın veya onu aşan büyüklüğe sahip bir ulustur.

Kürtler’in, “Kopenhag Kriterleri’nin uygulanmasını isteriz” gibi bir istemde bulunmaları, mevcut parçalanmışlık ve sömürge statüsünü kabul edip meşrulaştırmaktan başka bir anlama gelmeyecektir! Bu, ikinci bir Lozan olmayacak mı, daha doğru bir ifadeyle 80 yıl sonra Lozan’ı güncelleştirmek ve daha da perçinlemek anlamına gelmiyor mu? Daha da önemlisi inkarcı ve imhacı stratejiyi AB’nin resmi çizgisi haline getirmek anlamına gelecek ki, bunun Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine vereceği zararları, önüne dikeceği engelleri tahmin etmek zor olmasa gerektir!

AB Kürtler’i nasıl tanımlıyor? Ulus mu, azınlık mı, ulusal topluluk mu, etnik grup mu? Peki, ne haklar öngörüyor? TC’den istedikleri ne?

Bu sorulara gerçeklere sadık kalarak yanıt vermeden “AB’ye girmek, demokratikleşme yolunu açar, Kürt sorununun çözüm yoluna girmesini sağlar” demek, eğer kendi kendisini kandırmak değilse, büyük bir oyunun aleti olmak anlamına gelir!

AKP hükümetinin meclisten geçirdiği “reform” ve “AB ile uyum yasaları” Kürtler açısından ne anlam ifade ediyor? Türkiye’ye demokrasi ufkunu mu açıyor? Yoksa göz boyama ve ufuk karartma hareketiyle mi karşı karşıyayız? Peki, AB, anılan bu “reform” ve “uyum paketleri”ne ne diyor?

Bu sorulara da objektif yanıtlar vermeden, AB ve ona girişi göklere çıkarmak, Kürdistan davasına sırt çevirmek değilse nedir?

AB, AB’ye giriş ve bu olgunun Kürt sorununa getirecekleri konusu, devrimci yurtseverlikle içi boş reformizmi ayırtıran önemli konulardan biridir!

Boş ve umutsuz hayallerle halkı yanıltmak, bilincini karartmak mı; yoksa ayakları yere basan, gerçekleri olduğu gibi koyan ve aydınlatan, halkın devrimci yurtsever bilincini geliştiren bir yaklaşım ve duruş mu?

Yanılgıların ve yanılsanmaların güç yarattığı görülmemiştir! Oysa halkımızın ciddiye alınması, herşeyden önce ulus kimliğinin tanınması güç olmasından geçiyor! Günümüz katı gerçekliğinde tek geçerli yasa “Güç Yasası”dır!

“Gücün varsa adam yerine konulursun, yoksa istediğin kadar mendil aç, hak dilen! Kimse sana acımaz bile!”

Bu basit gerçeği görmek için çok büyük bir öngörüye ve yeteneğe ihtiyaç var mı?

Sosyalistên Şoresgerên Kurdistan-
Sosyalistê Xeleskarê Kurdistanî
(Kürdistan Devrimci Sosyalistleri)

Zafer mümkün!

Franco faşizmine karşı 18 Temmuz 1936'da bir kadın komünist, Dolores İbarruni radyodan İspanya halkına sesleniyordu.

“Diz çökerek yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir. Non Passaran!”

Askeri cuntaya karşı ise 14 Temmuz'da M. Hayri Durmuş “Başardık, başardık, altı kişiyle başardık” diyordu.

Her iki sesi de milyonların ortak yürek atışlarına çeviren devrimci, uzlaşmaz ve isyancı oluşlarıydı.

Bir Eylül ayında cunta bütün bir toplumun üzerine karabasan gibi çöreklenmişti. Ve bir Eylül ayında faşizmin teslim alamadığı devrimci yurtsever sosyalistler tarihsel savunularını zaferle noktalıyorlardı.

Onlar diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmeyi tercih ettiler. Ağrı'da, Dersim'de, Botan'da direnenler gibi Amed zindanında ulusal gerçekliğimizi, tarihimizi ve geleceğimizi yoketmek isteyenlere Non Passaran! (geçit yok) dediler. Ve yaşamı uğrunda ölecek kadar çok sevdiler.

Yıl 1982. Aylardan Eylül. Orak ayı (Temmuz) sıcaklığını güz serinliğine bırakmış. Hasat mevsiminin heyecanıyla işçiler tarlalarda, kadınlar ise kış hazırlığında. Diyarbakir halkı her zamanki günlük yaşam telaşını sürdürüyor. Ama ağır bir hüznün ve acının gölgesinde. Diyarbakir zindanından Kürt halkının öncülerinin çığlıkları yükseliyor. Diyarbakir'de Kürdün varlık-yokluk savaşı veriliyor. O günlerde 14 Temmuz'da başlayan o büyük irade savaşını Kürdün yüreğinin duymaması neredeyse imkansız. Tutsak alınmış kent, öncülerinin isyanında ve zaferinde yeni bir tarih yazmak için kıpırdanıyor. Ve ateş düşüyor. Büyük ölüm orucu direnişinin ilk şehidi veriliyor. Kemal Pir yoldaş tam da zulmün kalesine devrimci sosyalizmin ve yurtseverliğin zafer bayrağını dikeyyor. Ve ardından aynı bilinç ve kurtuluş ufkuyla, umudu, zaferin kesinliğini Ali Çiçek, Akif Yılmaz ve M. Hayri Durmuş yoldaşlar şahadetleriyle ilan ediyorlar.

Kürt halkı 14 Temmuz'un anlamını, ulusal diriliş ve direniş tarihindeki yerini ve şehitlerini çok iyi tanıyor. Bizlere ise şehitlerimizi doğru anlamak, doğru yaşamak ve devrimci sorumluluklarımızı yerine getirmek düşüyor.

Her dört devrimci önder Kürdistan tarihinin unutulmaz kahramanları olarak ölümsüzleştiler. Onlar her devrimci gibi yüreklerinde güzellikten, hayallerinde özgürlükten başka bir şey taşımadılar. Onlar ele avuca sığmaz militan kişilikleriyle, Marksizm-Leninizm'e bağlılıklarıyla halklarımızın yol göstericisiydiler. Onlara dair çok söz söylemek mümkün. Biz bu kısa yazımızda K. Pir yoldaş ve onu doğru anlamanın önemi üzerine birkaç vurgu yapmak istiyoruz.

Şehitleri doğru anlamak öncelikle onların bağlandıkları temel doğruları sahiplenmek ve devrimci ilkeleri takip etmekle başlar. 1970'li yıllarda ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı üzerine yoğun tartışmalar yaşanmaktaydı. O dönemde kendilerine sosyalist ve devrimci diyenlerin büyük çoğunluğu Kürdistan devriminin ve öncülerinin ayrı örgütlenmesine karşı çıkıyordu. Kemal Pir yoldaş sosyal şovenizme karşı ödünsüz, ilkeli ve devrimci bir duruş sergileyerek Kürdistan devriminin örgütlenmesinde öncü rol aldı. Her marksist-leninist devrimci gibi ezilen ulusun kurtuluşuna yürekten bağlanmıştı. Bu duruşunun birinci ayağını, Kürdistanlı devrimcilerin öncelikle kendi ulusunun kurtuluşuna bağlanması, proletarya enternasyonalizmi bayrağını halklar arasındaki eşit ve özgür birliktelikle

yükseltmesi, ikinci ayağını ise ezen ulus devrimcilerinin sömürge Kürdistan halkının ayrı örgütlenmesini savunması gerektiği oluşturunuyordu. O her partili gibi partinin temel değerlerine, hedeflerine, bağımsız ve özgür ülke amacına bağlanmış devrimci bir sosyalistti. Bugün Kemal Pir yoldaşı anlamak Kürt halkının ulusal kurtuluşu için mücadele etmeyi ve

zaferle kilitlenmeyi gerektiriyor.

14 Temmuz direnişinin kahramanları yaşamlarını KUKM'ye adanmış ilkeli, boyun eğmez, uzlaşmaz devrimcilerdi. Zaferin devrimci iradenin yenilmezliğini kanıtlamaktan geçtiğinin bilincindeydiler. Bu bilinç ve kararlılıkla ortak destansı ateşi yaktılar.

Bir Eylül ayıydı. Ölümü yenenler, bedenleriyle korkuya, yılgınlığa, zulme geçit vermemişlerdi. Hasat ayı, başı dik, gururlu insanların artık coşkusuna tanık oluyordu. “Non Passaran!” demişti direnişçiler. Şimdi “Direnmek ne güzel” diyordu bütün yürekler. Ve hüznün ağır perdesi kalkıyordu bir ülkenin üzerinden. Tutsak alınabiliriz ama zafer mümkün. Yenilebiliriz ama zafer mümkün. Bir Eylül ayıydı. Genç kızlar ve delikanlılar geleceğe bakıyordu umutla. Dağlarda yanan isyan ateşinin sevinciyle.

Filiz Uyan

9 Eylül '04

PK 50, YB 1

Şirinyer/İzmir

Kürtler'e ABD'nin vereceği hiçbir şey yoktur!..

Kürt halkının özgürlük manifestosu Mazlum Doğanlar'ın devrimci sosyalist çizgisidir!

Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin önünü tıkayan sömürgeci güçler ile onların emperyalist ağaları bugünkü manzarayı yaratmışlardır. ABD emperyalizmi '60'lardan sonra gelişen ulusal kurtuluş mücadelesinin devrimci sosyalist bir çizgide gelişmesini baltalamak için çok çaba sarfetmiştir.

Ali İmralı Avrupalılar'dan umudunu kesmenin ardından rotasını ABD'ye çevirdi. Şimdi ise ihanetçi kardeşi Osman, “ben daha ABD'ciyim” diyor. İhanetin böylesi zor görülür! Bunlar ABD'nin “Büyük Ortadoğu Projesi”ne bağlamışlar tüm umutlarını ve ona oynuyorlar. Ama tarih gösteriyor ki ABD'ye oynayanlar sonuçta hep kaybetmişlerdir. Dünya jandarması ABD'nin misyonu devrimci, sosyalist akımları ve partileri imha etmektir. ABD kime özgürlük, hak ve adalet vermiştir ki Kürtler'e şimdi de Kürtler'e versin!

ABD Kore'de, Küba'da, Vietnam'da, Laos'ta, Kamboçya'da, Nikaragua'da, Şili'de, Arjantin'de, Bolivya'da, Afrika'da ve dünyanın neresinde halklara demokrasi, hak ve özgürlük getirmiştir? Tam tersine, onları köleliğe, işgale, en acımasız faşist rejimlere bizzat ABD sürüklememiş midir? Bu dünyada yaşayıp da bunu bilmeyen var mı? 12 Mart ve 12 Eylül faşist askeri darbelerini ABD tezgahlamadı mı? 15 yıllık Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinde ABD TC'den maddi-manevi yardımını esirgedi mi? Halepçe'de katledilen

Kürdün katili ABD değil midir? Saddam'ı tepeden turnağa onlar silahlandırmadı mı? Biyolojik ve kimyasal silah yapacak altyapıyı Baasçılara bizzat batılı emperyalistler kurmadı mı?

Bugün sicilli Amerikan işbirlikçisi faşist MHP bile ben ABD savunucusuyum diyemiyor açıktan. Ama bazı sözde Kürt liderleri açıkça ABD yanlısı olarak övünebiliyorlar. Bu Kürt halkı adına utanç vericidir. Kürt halkına ABD'nin vereceği hiçbir şey yoktur. Özgürlük verilmez, mücadeleyle kazanılıp alınır! Kendi özgücünüzden, devrimci sosyalist çizginizden koptunuz mu işte böyle rezil olursunuz.

Kürdistan coğrafyasında yeni yeni partiler, gruplar ortaya çıkacaktır. Bunları organize edenlerin çoğu emperyalistlerdir. Beslemelerini allayıp pullayıp halkımızın önüne süreceklerdir, alın size diyeceklerdir.

Bunlara kanmayın! Uyanık olun! Kürt halkının özgürlük manifestosu Mazlum Doğanlar'ın devrimci sosyalist çizgisidir. Emperyalistlerin dünya halklarına verdiği sömürü, zulüm, gözyaşından başka bir şey değildir. Kürdistan dört parçaya bölünmüşse, halen de dört parçalı bir sömürge ise bunun baş sorumlusu emperyalistlerdir. Onlara karşı en iyi direniş devrimci sosyalist fikirlerin ışığında verilebilir. Onların panzehiri devrimci sınıf mücadelesidir.

Kahrolsun emperyalizm!

Kahrolsun ihanetçi, teslimiyetçi çizgi!

Alişer

Kardeş Öcalan artık Amerikan bayrağı sallıyor...

Bizi ancak ABD kurtarabilir!

*İmralı çizgisinin Amerikancı versiyonu olan PWD hareketinin önde gelenlerinden **Osman ÖCALAN**’ın 12 Eylül tarihli “**PWD’nin misyonu çözümdür**” başlıklı yazısını aynen yayınlıyoruz. Sirtını ABD’ye dayanmış olmanın rahatlığı, güveni ve şımarıklığı ile konuşan kardeş Öcalan’ın görüşleri, Kürt hareketinin bir kesimine egemen “Amerikan kurtarıcılığı”nın düşünce yapısını ve argümanlarını tüm açıklığıyla (buna açık yürekliliğiyle de denebilir) ortaya koyması bakımından gerçekten dikkate değerdir...*

Kürt halkı özgürlüğünü elde etmenin büyük fırsatlarına sahiptir. Özgürlük hareketini yürüten siyasi örgüt, çevre ve bireylerin sürecin özelliklerine denk düşen tutumu ortaya koymaları halinde çözüm yönünde ciddi sonuçlara ulaşmaları mümkündür. Egemen güçlerin ve Kürt halkının durumu olumlu gelişmeler yaratmaya uygundur. Süreç egemen rejimlerin aleyhine Kürtler’in lehine özellikler taşımaktadır. Bugüne kadar Kürt halkına nefes aldırmayan rejimlerin dayandıkları iç ve dış zemin büyük ölçüde aşılmıştır.

Onların zayıflayan pozisyonlarına rağmen aleyhlerine işleyen süreci tıkatma çabaları fazla sonuç vereceğe benzemiyor. Gösterdikleri direncin, bataklıkta kıpırdandıkça batma misali daha erken dağılmalarına yol açması muhtemeldir. Burada önem kazanan Kürt halkının uygun politikalarla gücünü etkin biçimde harekete geçirmesidir. Özgürlük mücadelesinin saflarında yer alan herkesin çözüme kilitlenerek sorumluca davranması işin diğer bir yanıdır. Belirtilen iki hususun gerekleri yerine getirildiğinde bu sefer kader Kürtler’in yüzüne gülecektir.

Özgürlük hareketinin çözümleyiciliği, iç ve dış dinamiklerin uyumlu eyleminden geçmektedir. İç dinamikler ne denli güçlü eyleme geçirilirse geçirilsin tek başına sonuç veremez. Kürtler’i egemenliğinde bulunduran rejimlerin ortak konseptler temelinde hareket etmelerinin yanısıra Kürdistan’ın parçalanmışlığından kaynaklanan ulusal dinamiklerin dağınık eylemliliği bunun başta gelen nedenleridir. Objektif koşullar egemen güçlerin ortak çabalarına Kürt halkının yoğunlaşmış ortak eylemiyle cevap vermeyi olanaksız kılmaktadır. Bunu gerçekleştirmek isteyenler pek başarılı olamamışlardır. PKK’nin özgürlük hareketini tek merkezde yürütme deneyimi buna örnektir. Bütün çabalara rağmen ulusal dinamiklerin topyekün harekete geçirilmesi belli sınırlar içinde kalırken ulusal güçler arasında çatışma ve büyük sorunların yaşanmasına ortam hazırlamıştır. Bu deneyimin zararları yararlarından az değildir. Kaldı ki, Kürt halkının ortak gücü egemen güçlere galebe çalmaya yetmez. İster parçalar özgülünde isterse Kürdistan genelinde olsun halkımızın çabaları, çözümü getirememiştir. Direnişlerin başarısızlıkla sonuçlanmasıda bu etkenin belirleyici rolü vardır.

Güney Kürdistan’da yürütülen mücadelenin deneyimleri son derece öğreticidir. Kürt halkının bu parçadaki mücadelesi Irak devletinin kuruluşundan bu yana aralıksız devam etmiştir. Çoğu kez halkın direnişi zirveye çıkmış ve rejimi çaresiz bırakmıştır. Ancak, egemen rejimlerin ortak yönetimi karşısında çözüm olanaklı olmamıştır. Uygun koşullarda Kürt halkının genel desteğine rağmen direnişlerin paylaştığı kader hep yenilgidir. Ne zamanki 1991’de Körfez savaşıyla dış dinamikler devreye girdi, işte o zaman çözüm yolunda mesafe alınmıştır. Güney Kürdistan topraklarının büyük kesiminde iki yerel yönetimin kurulması dış dinamiklerle iç dinamiklerin uyumlu eyleminin ürünüdür. ABD önderliğinde koalisyon güçlerinin müdahaleleriyle Irak rejiminin yıkılması

federasyon çözümüne olanak yaratmıştır. Hangi yönden bakılırsa bakılsın Kürt sorununda dış dinamiklerin rolü önemlidir.

Diğer taraftan PKK’nin tıkanan örneğine bakabiliriz. PKK’nin yakın tarihimizin en etkili gücü olduğu inkar edilemez. Kuzey Kürdistan’da geniş kitleleri kucaklayan özgürlük hareketinin egemen gücüdür. Güneybatı Kürdistan’da oldukça etkili durumdadır. Diğer alanlarda ise küçümsenmeyecek bir etkenlik düzeyini yakalamıştır. Yoğun ve çetin bir savaş yürüttüğünde herkes tarafından bilinmektedir. Aynı zamanda kapsamlı bir siyasal eylemliliğin sahibi olduğuda inkar edilemez. Denilebilirki iç dinamikleri harekete geçirme konusunda ileri bir düzeyi yakalamıştır. Buna rağmen uygun koşullarda çözüme gidemeyip; özgürlük hareketini tamamen tıkatmıştır. Onu tıkatıcı konuma düşüren bir çok neden olmakla birlikte başta gelen neden dış dinamiklerin yadsınmasıdır.

PKK’nin otoriter sistemi mücadelenin iç boyutunda bir noktadan sonra tıkanma, gerileme ve düşüşü getirirken dış alanın sıfırlanması sözkonusudur. Muhafazakar sosyalist karakterinden dolayı dış dinamikler karşıya alınmıştır. İzlenen politikalar önderliğinin esaretine yol açmıştır. Yeni dönemde içte dağılma, dışta mahkum edilme karakterinin belirlediği politikaların kaçınılmaz sonucudur. Ortaya çıkan tablo son derece düşündürücüdür. Ortadoğu’ya müdahale eden, mevcut statükoyu dağıtarak yerine demokratik rejimleri öngören ABD ile ters düşmüştür. Avrupa Birliği nezdinde itibarını kaybetmiştir. Başka güçler ve kuruluşlarla ilişkileri kalmamıştır. Elde kalan İran rejimiyle geleceği belirsiz ilişkidir. Çözümün dış dinamiği işlevine sahip ABD ve AB’nin terör listelerinde yer almak işin vahametini gösterir. Kürdistan’da dost güç bırakmamıştır. Güney Kürdistan’nın iki büyük gücü KDP ve YNK’ye düşmanlık yapılmaktadır. Uluslararası kabul gören bu güçler ve liderlerinin dostluğunu kazanma yönünde bir ihtiyaç duyulmaktadır. Tam tersine onlarla düşmanlık seçilen yol haline getirilmiştir. Doğu Kürdistan’ın belli başlı güçleriyle ilişkilenme ve dostluklarını kazanma gündemde değildir. Ne KDP-İran ne de Komala ve başka güçlerle ilişkilere değer biçilmektedir. Aynı yaklaşım Güneybatı Kürdistan alanı içinde geçerlidir. Türkiye’de ise “kelaynak” kuşları konumuna düşmüş klasik sosyalist soldan medet umuluyor. AKP’nin demokratikleşme çabalarına karşıtlık yapılırken statükocu güçlerin insafına sığınılıyor.

Türkiye’de Kürt sorununun çözümünde etkili olacak dinamiklerin tümü yadsınılmıştır. Bu durum halkın gücünü eritmektedir. Çözüm yerine çözümsüzlüğü beslemektedir. Öte yandan PKK dışındaki yurtsever örgüt ve çevreler marjinal konumlarını aşmak için girişim sahibi değiller. İç ve dış dinamikleri harekete geçirmeyi kendilerine dert etmiyorlar. Hala PKK’nin kötülüklerini söyleyip durmakla yetiniyorlar. PKK’nin tıkanmış noktada harekete geçeceklerine alışlagelmiş tutumlarında ısrarlıdırlar. Daha da kötüsü PWD girişiminin önünü almak için PKK’dan aşağı kalmayan çabaların içerisindeyler. Böylece tıkanmanın ve çözümsüzlüğün diğer boyutu olma konumunu sürdürmede kararlıdırlar.

Kuzey Kürdistan’da özgürlük hareketinin yaşadığı bu tıkanma karşısında PWD girişiminin çözüm misyonunu yüklenmesi oldukça önemlidir. Girişimi başlatanların yanısıra çeşitli güçlerin bu yönlü bir yaklaşım içinde olmaları Kürt halkı adına sevindiricidir. ABD’nin PWD girişimine karşı olumlu bir tutum alması özgürlük hareketinin kazanç hanesine

yazılacak bir gelişmedir. Kürt halkının özgürlük davası güneyde olduğu gibi kuzey ve diğer parçalarda da ABD’nin desteğini alması eşsiz değerdedir. Böylesi bir destek çözüme büyük katkıda bulunacaktır. Bu desteği sağlayanlar değil tam tersine sağlamayanlar suçludurlar. AB ile ilişkilerde aynı kapsamda değer biçmek gerekir. AB’nin desteği arttığı oranda çözüm adımları hızlanacaktır. PWD AB’nin de desteğini almak için yoğun çaba sarfedecektir. Yine Türkiye hükümetince kabul görmek PWD girişiminin çözüm misyonunu üstlenmesinin gereğidir. Sayın Celal Talabani ve Neçirvan Barzani’nin bu doğrultudaki çabaları büyük değer ifade eder. Kürtler’in iki seçkin önde kişiliğinin sözkonusu girişimleri çözüme hizmettir.

Kürdistan genelinde belli başlı güçlerin PWD girişimine destek vermeleri çözüme katkı sunacaktır. KDP, YNK, KDP-İran, Komala ve daha bir çok güç PWD girişimini olumlu karşılıyorlar. Halkımızın seçkin önder kişilikleri Sayın Mesut Barzani, Celal Talabani, Neçirvan Barzani, Mustafa Hicri, Abdullah Murtedi ve diğerlerinin güven ve desteğini almak bizler için şereftir. Hemen belirtiyim ki Kürdistan’ın dört parçasında seçkin aydınlar PWD girişimine destek veren bir tutumu benimsemişlerdir. Özel olarak büyük sanatçı Nasır Rızazî’nin daha ilk adımda gösterdiği ilgiyi değerli buluyor, onun şahsında yurtsever sanatçıların desteğine değer biçiyoruz. Anlaşılacağı gibi Kürdistan’ın siyasi güçleri, aydın ve sanatçıların PWD girişimine çözüm misyonu yüklüyorlar. Bu bir anlamda Kürt halkının yaklaşımı demektir.

Gelişmeler, daha şimdiden PWD’ye çözüm misyonu yüklediğini göstermektedir. Kürt halkı bu girişime umut bağlamış, ulusal güçler destek vermiş ve uluslararası güçler olumlu tutum takınmışlardır. Bundan çıkarılacak sonuç, iç ve dış dinamiklerin PWD girişimini referans alarak çözüme yönelmelerinin gündeme girmiş olmasıdır. Artık, Türkiye de Kürt sorununun kendine özgü bir yolla çözüme kavuşması mümkündür. Çözüm yönünde sağlanan gelişmeler üzerinde atılacak adımlarla makul çözüm düzeyini yakalamak zor olmayacaktır. Dolayısıyla PWD’nin misyonunu çözüm olarak belirleyerek gereklerinin karşılanması isabetli bir yaklaşımdır.

PWD girişimi etrafında çözüm konsepti gelişirken PKK’in (Kongra-Gel) saldırganlığı doruğa çıkmıştır. Cemil Bayık (Cuma) ve diğer yöneticileri imha saldırılarının zeminini hazırlamak amacıyla ellerindeki basın-yayın araçlarını devreye sokmuşlardır. PWD’ye eğilim duyan kadro ve savaşçılar tutuklanırken sindirme bütün Kongra-Gel yapısına gösterilen yaklaşım haline gelmiştir. Paniğe kapılan Kongra-Gel yönetimi kadro ve savaşçı yapısına “Herkesin yanına gidebilirsiniz, ama PWD’nin yanına gitmeyin” demekle PWD girişiminden ne denli korktuğunu ifade etmektedir. Eş zamanlı olarak bazı Kürt çevreleri de PWD’ye savaş açmışlardır. Kongra-gel’in kullandığı dilden farklı olmayan bir dille aynı doğrultuda saldırgan tutum içindeler. Hiçbir konuda anlaşamayanlar PWD karşısında aynı yaklaşım ve tutum sahibi olabiliyorlar.

Şunu kesin biçimde belirtelim; çözüm sürecinin doğru tutumu yapıcılıktır. PWD özgürlük hareketi saflarında kimseye düşmanlık yapmayacaktır. Kemikleşmiş karşıt cepheleri eriterek yurtsever demokratik potansiyeli en geniş ittifaklarla harekete geçirip çözümün hizmetine sokacaktır. Çözümün gelişmesine katkı sunabilecek örgüt, çevre ve bireylerle her türlü birlikteliğin bayrağını yükseltecektir. (12-09-2004)

Mücadele Postası

Tel Afer katliamının hesabını emekçiler soracaktır!

Irak'ta işgal ve direniş şiddetlenmiş durumda. Bir yandan Irak halkının onurlu direnişi, diğer yandan direniş karşısında acze düşen ve giderek saldırganlaşan işgalciler...

Son günlerde Türkmenler'in yaşadığı Tel Afer'de de katliam yaşanıyor. Direnişçilerin burada olduğunu bahane eden işgalciler günlerdir burayı bombalıyorlar. Bu durum Türkiye açısından önemli. Çünkü işgal planlarının yapıldığı ilk günlerde Türk burjuvazisinin üstüne en çok politika yaptığı ve kendi emellerine bir nebze de olsa ulaşabilmek, ülkedeki muhalefeti dizginleyebilmek için en çok kullandığı koz Irak'ta yaşayan Türkmenler'di. O günlerde Türkmenler'in can güvenliğinin olmadığını, buradaki Kürt gruplarının ve Saddam yanlılarının olası bir müdahalesine karşı Türkiye'nin bu işgalde yeralması gerektiğini söylediler.

Bugün geline yerde Türkmenler'e saldırı Kürtler'den ve direnişçilerden değil Türk burjuvazisinin çok güvendiği ve işbirliği yaptığı işgalcilerden gelmiştir. Türk Dışişleri Bakanlığı'nın tepkisi ise kente insani yardım sağlanması ve büyükelçiliğe rahatsızlık bildirme şeklinde olmuştur. Bu ikiye bölünmüş politikaları işçi ve emekçi kitleler artık çok iyi tanıyorlar. Dün Afganistan'a uçaktan bombaların yanında yiyecek paketleri atanlar, Filistin'de güvenlik adı altında açık bir tecrit duvarı örenler, Necef'te, Felluce'de ve Tel Afer'de insanlar toplu katledilirken onlara insani yardım götürülim diyenler, hepsi aynı eli kanlı katillerdir.

Bugün Ortadoğu'da ezilen halklar bu eli kanlı katillerden ne özgürlük, ne demokrasi, ne de yardım istiyorlar. Tam tersine, her türlü köleliğin ve katliamın, temel hak ve özgürlükten yoksunluğun temel nedeninin başta ABD olmak üzere emperyalizm olduğunu biliyorlar. Emperyalizme karşı tepkilerini dile getiriyorlar ve direniyorlar. Türkmenler'e karşı yapılan bu katliamlardan da ikiye bölünmüş Türk devleti değil, işçiler, emekçiler ve ezilen halklar hesap soracaktır.

Bir okur/Sefaköy

İki reklam üzerine...

Emeğin kültürü için mücadeleye!

Kapitalizmin gelişmesiyle birlikte reklamcılık önemli bir sektör haline geldi. Bir döneme kadar reklamlar daha çok ürün tanıtımı çerçevesinde yapılıyordu. Fakat bugün geline yerde reklamlar hem ürünü daha çok satma ve tüketim çılgınlığını körüklemek, hem de kapitalizmin yoz kültürünü geniş kesimlere empoze etmede etkin bir araç durumunda. Okuduğunuz gazeteden dinlediğiniz radyoya, izlediğiniz televizyondan bindiğiniz otobüse kadar hayatın her alanında karşınıza çıkıyor.

Son günlerde yayınlanan iki reklam oldukça dikkat çekiyor. Dikkat çekmeleri daha çok verdiği mesajla ilgili. Birincisi Eti bisküvilerinin yayınladığı Popkek reklamı, ikincisi ise bir spor gazetesinin reklamı.

Birinci reklama baktığımızda, bir fabrikada pop müzik eşliğinde güle oynaya dans eden, gülbüz işçilerin üretim yaptığını görüyoruz. Sömürsüz, herkesin mutlu olduğu bir çalışma yaşamı! Eti holding, kendi işçilerinin veya genelde işçilerin rahat bir ortamda mutlu bir şekilde çalıştıklarını, hiçbir sorunlarının olmadığını fikrini kitlelere empoze etmek istiyor.

Oysa biz bu ülkede işçi ve emekçilerin ne şartlar altında çalıştıklarını çok iyi biliyoruz. Değil oynamak nefes dahi zor alıyorlar. 12-16 saate varan sağlıklı, sigortasız, tualete

gitmenin dahi saate bağlı olduğu bu vahşi çalışma koşullarında yabancılaştıran ve bir robot haline getirilmeye çalışılan milyonlarca işçi ve emekçiyi kandıramazsınız. Eğer gülüp oynayan biri varsa, o da binlerce işçiyi sömüren Eti holdingin asalak patronlarıdır.

İkinci reklam ise “futbol bir oyun değil ölüm kalım meselesidir” sloganıyla işçi ve emekçiler arasında kin ve nefret tohumları eken bir spor gazetesine ait. Bugün büyük işadamlarının ve mafyanın elinde karapara aklama işlevi gören futbol, geleceksizliğe itilmiş yüzbinlerin, özellikle gençliğin öfkelerini ve tepkilerini boşaltma işlevi görüyor. Oynanan tüm futbol maçlarına bakın, daha günler öncesinden taraftar adıyla bölünmüş insanlar yer yer ölümlere varan kavgalar ediyorlar. Durum böyleyken bir spor gazetesini böyle bir reklam yapmakta sakınca görmüyor.

Bugün işçi ve emekçiler, insanca çalışmak ve yaşamak, kültürel, sanatsal, sosyal ve sportif faaliyetlerden eşit ve parasız faydalanmak, emeğin kültürünü yaratmak istiyorlarsa mücadele etmek zorundalar. Mücadele etmedikçe ne bu sömürü düzeninden kurtuluruz, ne de özlemini duyduğumuz özgür bir toplumsal sistemi kurabiliriz.

Bir okur/Sefaköy

Kendi davası için savaşmayan düşmanının davası için savaşır!

Yaşam boşluk tanımaz. Sermaye iktidarını yıkma iddiası taşıyan devrimciler, yaşamlarında boşluk bırakmamalıdır. Tabii ki mevcut burjuva sınıf iktidarı şu ya da bu şekilde kendi yaşam tarzını ve alışkanlıklarını dayatacaktır. Bu saldırıları boşa düşürmenin yolu mücadeleyi kesintisiz sürdürmektir.

Bir devrimcinin kendi zaafları ile mücadelesi büyük bir önem taşımaktadır. Kuşkusuz bu kolay değildir. Kimi zorluklar karşısında bocalama ve yalpalamalar yaşanabilir, ancak yaşamını insanlığın kurtuluşu davasına adanmış olanlar için bu zorluklar aşılabildir.

Bizler niye devrimci olmayı tercih ettik? Heyecan ya da macera için değil, bu köhnemiş düzenin tüm pisliklerini görerek sınıfsal konumumuzun gereklerini yerine getirme iddiası taşıdığımız için. Zaaflar ve eksikliklerimizi bir anda aşamayacağımıza göre bu sorunların zaman içerisinde üstesinden gelme bakışıyla davranmalıyız.

Kendimize dair bazı soruları sormasını bilmeliyiz. Bu bize, zaaflarımızı görüp üstüne gidebilme gücü verecektir. Örneğin burjuvazinin eğitim sistemine, onun dayatmalarına ne kadar kolay boyun eğdiğimizi düşünmeyiz,

sorgulamayız. Düzenin tüm dayatma ve zorluklarına katlanırsınız. Peki bunu yapan nasıl olur da insanlığın kurtuluş davasının zorluklarına katlanamaz! Tam da burada devrimci kimliğimizin, iddiamızın zayıflığı açığa çıkmaz mı? Üzerine gitmemiz ve sorgulamamız gereken zaaf bu değil midir?

Zor bir dönemden geçiyoruz, bunun yola geçtiği bir dizi zorluk yaşıyoruz. Bu zor dönemi tahlil etmek gerekir ki göğüs gerebilelim. Tahlil edemediğimiz koşullarda günlük gelişmelerin peşine takılır, günlük düşünürüz. Gelişmelere tarihsel olarak bakmadığımız sürece darlaşma kaçınılmaz olacaktır.

Eğer amacımız yaşamımızı devrimci amaçlar için örgütlemekse, bunun yegane yolu işçi sınıfının partisi etrafında örgütlenmektir. Bundan başka bir yol ne vardır ne de mümkündür.

Tüm zorluklar karşısında yüreğini avucuna alarak hayatını insanlığın kurtuluş davasına adayanlara selam olsun. Selam olsun tarihin burçlarına dikilerek bayrak bayrak ölümsüzleşmek isteyenlere!

Tek yol devrim, kurtuluş sosyalizm!

A. Alkin

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

Necatibey Cad. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Cemal Gürsel Cad. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Büyük devrimci ozan Ruhi Su'yu
ölümünün 19. yılında
saygıyla anıyoruz...*

**Emekçilerin ve ezilenlerin
ezgili yüreği susmayacak!..**